IRIS ANDERSEN

Chipul trecutului

Traducerea şi adaptarea în limba română de LULI FILIPESCU

ALCRIS

CAPITOLUL 1

Calico se trezi fără să ştie cât timp aţipise. Furtuna care o obliga să rămână închisă în casă făcea întotdeauna ravagii pe

Muntele Stâncii Vorbitoare. Pentru a-i spori starea de neliniş te şi proastă dispoziţie, fulgerul căzu pe undeva prin apropiere şi lumină o clipă interiorul cabanei. Tunetul care urmă fu îndelung repercutat de pereţii stâncoşi şi de zecile de trecători ale muntelui. Pentru un motiv pe care nu reuşea să-l înţeleagă, furtunile o afectau, o umpleau de nelinişte, şi o dorinţă vagă îi cuprindea întreaga fiinţă. Detesta această senzaţie şi furtuna o obliga să se adăpostească atunci când ea ar fi dorit să scape de acest surplus de energie.

Se ridică de pe canapea, mai aruncă o buturugă pe focul care abia mai pâlpâia şi făcu înconjurul încăperii pentru a aprinde toate lămpile, ca să alunge întunericul apăsător. Când o să moară bunicul ei, o să instaleze electricitate şi o să construiască o sală de baie. Bineînţeles că nu-i dorea moartea, departe de ea gândul, dar nu mai putea suporta condiţiile astea rudimentare de viaţă. Bunicul ei, spre deosebire de bătrânii din comitatul Lumpkin, nu se plângea niciodată de nimic, pentru simplul motiv că el trăia în trecut. Cabana era exact aşa cum o ştia el de când fusese construită, cu mult timp înainte de naşterea ei.

Calico îi înţelegea motivele şi le respecta. Nimic nu se schimbase în această cabană care mai vibra încă de prezenţa bunicii ei, Lukcy, şi a mamei ei, Ellen.

Calico dormea pe o saltea de puf făcută de bunica ei, acoperită cu nişte cuverturi ţesute de mâna mamei sale, şi când pompa apă lângă spălătorul mare de piatră, făcea aceleaş i gesturi ca şi cele două femei care o precedaseră în această locuinţă.

Calico nu se simţea niciodată singură în cabana ei. Un strămoş prevăzător o construise din trunchiuri lungi de pin, tăiaţi de pe versantul muntelui. Acoperişul era înalt, plafoanele susţinute de grinzi groase înnegrite de vreme şi, de fiecare parte a încăperii principale, se aflau dormitoarele. O

construcţie solidă, făcută să dăinuie în timp. Căminul ei. Aici voia Calico să-şi crească odraslele, bineînţeles cu condiţia să le aibă vreodată.

Se duse să se aşeze pe scaunul din faţa biroului şi se jucă o clipă cu rocile aurifere extrem de promiţătoare, dar fără să le dea prea mare atenţie, fiindcă se simţea atât de nervoasă încât nu se putea concentra. Aşa că oftă şi începu să se uite pe fereastră, fără să vadă nimic în afară de ploaia care răpăia în geamuri.

Îşi sprijini bărbia în palmă şi aplecă puţin capul ca să poată asculta mai bine vaietul vântului. Chipul ei îşi mai pierdu din expresia impasibilă şi lăsă să se întrevadă o anumită vulnerabilitate.

Apoi urmă un zgomot neaşteptat, ciudat şi neobişnuit în mijlocul celor care însoţeau furtuna.

Primul ei gând se îndreptă spre bunicul său. La optzeci şi doi de ani... pierdut în munţi... prăbuşit în vreo prăpastie...

Dar alungă această idee. Calico ştia exact unde se afla bunicul ei. Căzuse lat în hambarul din spatele cabanei, ignorând furtuna, preocupat doar să dea gata o sticlă de băutură.

Găina prietenoasă care-şi făcuse cuibul în sofaua veche ce se găsea pe cerdac începu să cotcodăcească pe un ton alarmat.

Calico scutură din cap. Se părea că în această noapte totul merge de-a-ndoaselea în munţi. Până şi proasta asta de găină confunda un zgomot obişnuit cu cine ştie ce primejdie. Dar zgomotul reveni şi Calico deveni brusc atentă la el.

Slab la început, crescu brusc în intensitate şi Calico recunoscu lătratul unui câine, deşi era înăbuşit de rafalele de ploaie. Oftând uşurată, încercă să vadă ce se petrecea afară dar nu zări în geamuri decât propria ei imagine, luminată din spate de lămpile cu petrol.

Chipul ei avea o expresie de nedescifrat, care sugera nişte gânduri secrete. Fără îndoială că impresia se datora prestanţei ei înnăscute şi obiceiului de a privi oamenii drept în ochi.

Indiferent care ar fi fost motivul, acest lucru îi obliga pe ceilalţi s-o fixeze. Dar acum nu se uita nimeni la ea, aşa că se ridică şi-şi puse impermeabilul vechi de culoare galbenă. Era atât de uzat încât căpătase

aspectul mătăsii.

Afară, Calico fu întâmpinată de vântul sălbatic, specific munţilor din nordul Georgiei, unde se născuse şi trăise întotdeauna.

Cu mâinile înfundate în buzunarele impermeabilului, îmbrăcată în nişte blugi mulaţi pe picioarele lungi, cu părul roşcat şi bogat prins într-o coadă de cal, încercă să facă faţă vijeliei.

Imaginea ei ar fi putut corespunde cu cea a unei fete oarecare de la munte, dacă n-ar fi fost ochii. Expresia lor lăsa să se ghicească o profunzime cel puţin la fel de misterioasă ca tainele munţilor.

Erau cenuşii, cu sclipiri de argint, şi împodobeau un chip cu trăsături ferme, care sugera siguranţă şi voinţă. Contururile gurii indicau un caracter hotătât şi senzual. După ochi, imediat îţi atrăgeau atenţia buzele ei. Dar era frumoasă? Calico nu ştia şi nimeni nu-i spusese vreodată asta. Deci ajunsese la concluzia că nu era, lucru normal când nu primeşti niciun compliment în treizeci de ani de existenţă. De fapt era diferită, aproape o străină şi printre ei. Nu semăna nici cu bunicul ei.

Christian, nici cu verii ei Jebediah şi Winnie, care erau aproape de vârsta bunicului.

Lătrăturile deveniră mai puternice şi o smulseră din apatia ei. Un căţel apăru brusc prin rafalele de ploaie şi se repezi la ea făcând salturi dezordonate. Purta o plăcuţă la zgardă, ceea ce o linişti pe Calico. Se temuse la început că e vreunul din acei câini sălbatici care aleargă în haite prin munţi. Dar acesta sărise probabil din maşina unor turişti.

Zărind-o, câinele fugi până în prag, mai surescitat ca înainte, îmbrâncind-o în trecere pe găina excentrică, lucru care atrase proteste violente din partea acesteia. După ce scoase nişte gemete aproape omeneşti, fugi până la râul care ieşise din albie, apoi reveni lătrând şi mai tare.

Calico clătină din cap, întrebându-se cum o să reuşească să prindă câinele. Dacă va reuşi, mâine va porni în căutarea stăpânului lui.

Dar căţelul fugi din nou spre râu şi Calico îl urmări din ochi. Abia atunci zări arborele ale cărui rădăcini uriaşe mişcate de valuri te făceau să te gândeşti la o balenă eşuată pe nisip.

În acel loc, deşi foarte agitată, apa nu era deloc adâncă.

Căţelul se aruncă în râu şi dispăru printre crengile copacului dezrădăcinat.

O găină nebună şi acum un câine nebun. Ce noapte! Chiar castorii care trăiau în amonte părăsiseră barajul când apele începuseră să se umfle. Şi uite, patrupedul ăsta mititel voia să se joace de-a peştele!

Câinele reapăru brusc şi începu să se învârtă de colo-colo pe malul alunecos. Scotea nişte gemete care-ţi rupeau inima.

Calico nu mai rezistă. Comportamentul animalului era prea ciudat ca să-l mai ignore mult timp. Punându-şi mâna streaşină la ochi ca să-i ferească de ploaie, o luă pe cărarea care cobora spre râu.

Calico îl auzi din nou gemând pe căţeluş şi fu gata să scoată un strigăt. Printre rădăcini zărise un picior gol.

Un picior, două, un tors...

Fără să se mai gândească, intră în apa vijelioasă şi începu să degajeze corpul bărbatului cu păr negru, care era prizonierul crengilor de jos ale uriaşului doborât.

Îi trebui un oarecare timp ca să reuşească. În timp ce se lupta cu natura, trunchiul arborelui începu să se mişte periculos. Dacă ea nu se grăbea, îşi va continua drumul împreună cu prada lui. Adunându-şi toate forţele, îl înhăţă pe bărbat de poalele cămăşii şi-l trase pe mal.

În apă nu cântărea nimic, dar ajunşi pe pământ, lucrurile se schimbară. Îl târî cât putu de departe şi se opri ca să-şi tragă răsuflarea. Bărbatul părea mort. Simţi că o trece un fior de spaimă şi-şi lipi palma de pieptul lui. Inima bătea încă, slab, dar bătea. Necunoscutul avea o tăietură adâncă la ceafă.

— Mă auzi? strigă ea scuturându-l. Erai singur?

Poate că mai fuseseră cu el şi o femeie, nişte copii. Oftă. La ora asta erau în mod sigur înecaţi. Se aşeză pe vine şi-i scotoci prin buzunare. Nimic! Nici acte, nici chei, nici bani.

Calico era epuizată şi udă leoarcă, dar în mod sigur necunoscutul nu se va ridica să meargă pe picioarele lui până la cabană. Aşa că îl lăsă în grija căţeluşului şi se repezi spre hambar, rugându-se la toţi sfinţii ca bunicul ei

să nu fie prea beat şi să-i poată da o mână de ajutor.

În hambar, o lampă de petrol agăţată de o grindă lumina slab uneltele şi tot felul de lucruri răspândite peste tot.

Bătrânul se prăbuşise lângă butucul pe care spărgea lemne.

— Bunicule, trebuie să mă ajuţi! Am găsit un necunoscut în râu. E rănit şi nu-l pot duce singură până în casă.

Christian gemu. Era beat. Chiar mai beat decât crezuse ea.

Se apropie de el.

— Bunicule?

— Te-am strigat, bolborosi el.

Sunetul acestei voci slabe o alarmă.

— Bunicule, eşti bolnav?

Unul din picioarele lui făcea un unghi ciudat în raport cu corpul.

— Ai căzut?

Părea să sufere îngrozitor şi-i venea greu să vorbească.

— Tăiam lemne... toporul... a alunecat. Mi-am tăiat degetele de la picior.

Calico înghiţi în sec şi se aplecă spre el. Reuşise să-şi scoată singur cizma şi să-şi facă un garou cu cureaua. Văzând ce-i mai rămăsese din picior, crezu că-i vine rău.

— Mă duc după ajutor, spuse ea.

— O să se scurgă tot sângele din mine până te întorci.

Trebuie să-mi cauterizezi rănile.

De data asta, Calico fu gata să vomite.

— Dar nu ştiu!

— Ori mă ajuţi ori mă laşi să mor în linişte, şopti bătrânul clătinându-şi capul albit de vreme.

Ora care urmă fu un adevărat coşmar. Când ieşi din camera lui Christian, lui Calico îi tremurau şi mâinile şi picioarele.

Niciodată n-o să poată uita mirosul ăsta de carne arsă!

Străinul!

Îl lăsase pe mal şi acum poate că murise deja. Îngrijorată, ieşi în fugă. Copacul uriaş dispăruse, luat de curent. Apa care urca în continuare ajunsese deja la umerii înecatului. Nu-l lăsaţi să moară, se rugă ea

adresându-se spiritelor muntelui.

De mult timp renunţase să se adreseze lui Dumnezu în care nu mai avea încredere.

Încă o oră de luptă în perspectivă!

La sfârşitul ei, Calico privi bărbatul care zăcea pe podea. Căţeluşul se strecurase şi el în cameră şi dormea lângă foc. Calico oftă din adâncul pieptului şi-l studie pe necunoscut. Cine era? Îl scosese din râu, îi salvase viaţa, deci acum îi aparţinea. Un sentiment de posesie puse stăpânire pe ea.

Mai mult decât orice, Calico îşi dorea un soţ şi copii.

Voia să iubească. Şi aceste lucruri îi fuseseră interzise de o pată care-i murdărea trecutul, un secret pe care nu-l ştia nimeni. În munţii Apalaşi exista un lucru pe care orice bărbat îl pretindea de la viitoarea lui soţie. Ajunsă în intimitatea patului conjugal, secretul ei ar fi fost descoperit. Aşa că pretinsese tot timpul că dispreţuieşte căsătoria.

Pentru început, trebuia să-l menţină în viaţă pe străin. Era un bărbat puternic, care reuşise să supravieţuiască. Deşi epuizată, Calico mai găsi în ea destulă energie pentru a se ocupa şi de el. Şi trebuia să se grăbească fiindcă bunicul avea mare nevoie de un doctor şi ea trebuia să-i lase pe amândoi singuri ca să se ducă după el.

După ce bandajă capul necunoscutului, Calico aţâţă focul, apoi, înarmată cu o foarfecă mare începu să-i taie hainele, singurul mijloc de a-l dezbrăca fără să-l mai deplaseze. Nici n-ar mai fi avut puterea necesară şi mai exista şi riscul de a-i agrava rănile, dacă mai avea şi altele.

Încercă să nu-l privească prea de aproape, dar nu rezistă tentaţiei. I se făcu pielea ca de găină şi se înroşi ca focul la faţă. Ce ruşine! Pierduse timpul cu asta, în loc să fie deja pe drum! Îl acoperi repede pe frumosul străin cu o cuvertură, îi băgă o pernuţă sub cap şi se duse să se schimbe.

Când ieşi din cameră, se apropie de el. Nu se mişcase şi nu-şi recăpătase cunoştinţa. Mâna ei, ca atrasă de un magnet, se lipi de pieptul lui. Ce piele catifelată avea! Această atingere o şocă, o făcu să simtă nevoia unui lucru pe care nu-l înţelegea.

— E cineva aici?

Calico îşi retrase brusc mâna şi sări în picioare. În uşă, dădu nas în nas cu Gabe Tarrant, fiul cel mare al prietenei ei Jobeth. La paisprezece ani era înalt şi voinic, la fel ca tatăl lui, Judalon, dar avea părul şi chipul angelic al mamei lui.

Calico ţinea foarte mult la el, deşi era fiul bărbatului pe care-l ura.

— Gabe! Nu te-ai dus la şcoală? Ce cauţi afară pe o asemenea vreme?

Ochii albaştri ai puştiului se măriră de uimire când îl zări pe bărbatul care zăcea pe podea.

— Tu l-ai omorât? Voia să-ţi fure aurul? Doamne, când se va afla asta în sat!

— Gabe! Calmează-te! L-am scos din râu. N-am auzit sosind camionul. Cine e cu tine?

Cu regret, Gabe renunţă să-l mai privească pe necunoscut.

— Mama. Ne-am blocat la podul vechi. Râul l-a depăşit şi mamei i-a fost frică să treacă. Vrea să afle dacă nu cumva l-ai văzut pe tata.

Îşi plecă ochii, încurcat.

— N-a venit aseară acasă şi mama cu mine îl căutăm.

Exista un resentiment în vocea lui, dar făcea eforturi să-l ascundă.

— Nu l-am văzut, îi răspunse Calico.

Tarrant nu s-ar fi aventurat niciodată până la Stânca

Vorbitoare, era prea prudent pentru asta.

— Ascultă-mă bine, Gabe. Bunicul a avut un accident. Are nevoie de un doctor, ca şi bărbatul ăsta. Vreau să te duci după ajutoare. Spune-i mamei tale să se îndrepte imediat spre doctorul

Willis şi să mi-l trimită urgent.

Îl împinse pe băiat spre uşă, fără a-i mai da timp să-i pună şi alte întrebări.

— Fuga! îi porunci ea.

Băiatul fugi prin ploaie, împroşcând cu noroi în jurul lui la fiecare pas, cu gulerul ridicat, încercând să se apere de urgia furtunii de toamnă.

După plecarea lui, Calico intră în cabană şi se duse în camera ei ca să pregătească un pat pentru necunoscut.

CAPITOLUL 2

Calico ştia că e foarte pricepută la căutarea aurului, dar deloc ca femeie. Viaţa ei senzuală fusese distrusă în urmă cu câţiva ani şi asta lăsase urme. În timp ce se ocupa de bărbatul care zăcea pe podea, senzualitatea ei se trezise brusc, distrugând o parte din barierele în spatele cărora se ascundea.

Deşi nu era deloc mândră de înfăţişarea ei, exista totuşi un lucru cu care se putea lăuda: pielea. Căuta aur în râurile îngheţate, lucra ore întregi sub un soare arzător, însoţea turiştii prin păduri. Muncea din greu şi nu voia să ajungă într-o zi să semene cu o prună uscată. Aşa că se îngrijea folosind săpunuri, şampoane şi creme scumpe, cu miros de lavandă şi crin. Asta o făcea să se simtă curată, misterioasă şi un pic exotică.

Aşa că, în momentul de faţă, ar fi dat totul pentru o baie.

După ce verifică dacă răniţii ei nu aveau nevoie de ceva, scoase de sub maşina de gătit o cadă de zinc de pe vremuri şi o umplu cu apă caldă din oale. Îşi şamponă îndelung părul şi-l spălă, fiind atentă la cel mai mic zgomot. Respiraţia bunicului ei era cea a unui om torturat de durere, cea a necunoscutului era slabă dar regulată. Totuşi, când el gemu încet, ea ieşi repede din cadă, stropind podeaua cu o apă mirosind a crini.

Ridicând cuvertura, îi cuprinse mâinile într-ale ei. Degetele bărbatului erau lungi, unghiile frumos tăiate, palmele netede.

Remarcă în treacăt că nu purta verighetă.

Chipul străinului începu să se schimbe. În locul expresiei apatice, apăru o încruntătură care lăsa să se ghicească omul hotărât care probabil că era de fapt. Brusc, mâinile lui, până acum nemişcate ca ale unui mort, le strânseră pe ale ei cu o putere surprinzătoare. Calico se simţi electrizată.

Irish McCaulley era pe cale de a se trezi. Ştia asta. Ceea ce nu ştia era dacă se trezea la viaţă sau la moarte. O durere îngrozitoare, aflată exact în spatele pleoapelor, îl împiedica să-şi deschidă încă ochii. Asaltat de o mulţime de senzaţii, încercă să le recunoască.

În jurul lui domnea un miros de foc de lemne, dar şi de petrol, mirosuri pe care le cunoştea foarte bine, dar nu reuşea să identifice parfumul de

floare, o mireasmă care-i gâdila nările. Era uscat şi-i era cald. Nu fusese totdeauna aşa, fiindcă îşi amintea că suferise îngrozitor de frig. Îl cuprinse panica.

Nu voia să fie mort! Mai avea atâtea lucruri de făcut.

Recunoscu brusc parfumul. Crini! Deci era mort.

Dar, după câte se spunea, pe morţi nu-i doare nimic şi el suferea îngrozitor. Nu putea să respire, parcă avea o greutate pe piept şi piciorul îl frigea de parcă-l arsese cineva cu fierul roşu.

Îi trebui un timp, dar reuşi în fine să deschidă ochii, nefiind însă în stare să distingă ceva timp de mai multe clipe, nişte clipe interminabile. Dacă nu era mort, probabil că era orb.

Totuşi, după un timp care i se păru că durase ore, zări cei mai frumoşi ochi cenuşii cu irizări de argint pe care-i văzuse vreodată.

Îi trecu un fior pe şira spinării. Plecând privirea, distinse corpul gol şi umed al unei nimfe. Ceva de necrezut!

Nimfa îi vorbi cu voce blândă.

— Cine eşti? Mai era cineva cu tine?

Atunci îşi dădu seama că era viu dar pierdut într-o lume ireală. Încercă să dea din cap dar renunţă. Cea mai mică mişcare îi declanşa o durere îngrozitoare în piept.

— Sam, mormăi el.

Calico, văzând că buzele lui se mişcă, se aplecă, ceea ce făcu însă ca sânii ei să atingă braţul gol al necunoscutului. Se trase brusc înapoi şi se înfăşură într-o cuvertură.

— Mai era un bărbat cu tine?

Ce voce blândă are, îşi spuse Irish. Mărul lui Adam tresări.

— Un câine.

Efortul fusese prea mare şi nimfa cu părul de foc dispăru din faţa ochilor să-i. În locul ei, fragmentat, îşi revăzu trecutul.

Sora Antonia... Era doar un băieţel...

— Du-te la bucătărie, Irish, şi stai acolo cu sora Sophie până te chem eu.

Nu voia să-şi amintească de asta, dar respectivele momente erau pentru totdeauna întipărite în memoria lui.

— Dar dacă mă duc, n-o să mă adopte nimeni! Dacă stau la bucătărie, cine o să mă vadă?

De atâtea zile aştepta această clipă!

— Ei nu vor copii aşa mari, ci bebeluşi. Tu ai aproape şapte ani, eşti aproape un bărbat. Du-te la bucătărie.

— Dar Allan a fost adoptat, şi avea nouă ani!

— Du-te la bucătărie! Tu nu poţi fi adoptat, Irish. Şi stai cuminte. Sora Sophie o să-ţi dea lapte şi biscuiţi.

Se spălase şi se îmbrăcase cu ce avea mai bun, îşi disciplinase părul. Nu biscuiţi îşi dorea el, ci nişte părinţi! De ce el nu putea fi adoptat? De ce? Era totuşi normal... nu ca Effie despre care auzise spunându-se că va rămâne întotdeauna un prichindel, deşi avea opt ani. Dar poate că, în adâncul fiinţei lui... Îşi petrecuse o mulţime de timp gândindu-se ce nu era în regulă cu el, dar nu găsise nimic.

— Nu te mai agita! exclamă Calico. Eşti rănit, nu te mai mişca.

Apăruse sânge pe pansamentul care-i înfăşurase capul.

Dar ceea ce o speria cel mai mult pe tânăra femeie, era efectul pe care prezenţa necunoscutului o producea asupra ei.

Mintea i-o luase razna, pântecele îi era în flăcări, sânii i se întăriseră. Chiar după ce se îmbrăcă, impresia rămase.

Câinele începu brusc să latre şi ea se repezi spre bolnav, crezând că a murit. Nu. Sam se afla lângă uşă. Probabil că auzise un sunet prea slab pentru ca urechile ei să-l perceapă.

După câteva clipe înţelese. Cu tot vuietul vântului, se auzea zgomotul făcut de mai multe motoare.

Ar fi trebuit să-şi închipuie că Doc Willis nu va veni singur.

În comitat, când avea loc cel mai mic incident, familia şi prietenii se grăbeau să-şi facă apariţia. Sigur că erau Doc Willis.

Gabe şi Jobeth care se duseseră după doctor şi verii Bascomb.

Winnie şi Jebediah.

Winnie era subţirică, citea tot timpul din biblie şi mărturisea şaptezeci şi două de primăveri, plecând de la principiul că o femeie trebuie să fie cu zece ani mai mică decât soţul ei. De fapt ea era mult mai în vârstă, ceea

ce n-o împiedica să fie foarte vioaie. Jeb era înalt, puternic, tăcut şi nu mergea niciodată la biserică, spre marele necaz al credincioasei sale soţii. Calico îl înţelegea pe bătrânul ei văr. Ea încetase să mai creadă în Dumnezeu în ziua când îl implorase s-o scoată din ghearele lui Judalon Tarrant, fără ca El să-i asculte rugămintea. Verişoara Winnie nu-i înţelegea atitudinea şi-i dădea destul de clar de înţeles asta.

Jobeth era de vârsta lui Calico şi trebuise ca aceasta din urmă să dea uitării multe lucruri înainte să redevină prietene.

Fiindcă între ele se ridica fără încetare umbra lui Judalon.

Abraham Willis intră primul. Era înalt, slab, brun şi braţele lui lungi se terminau cu nişte mâini mici, blânde şi extrem de pricepute.

El îi pusese la loc braţul când şi-l rupsese acum câţiva ani.

— Îţi mulţumesc că ai venit atât de repede, spuse ea.

— Îi datorez asta lui Christian, îi răspunse el zâmbindu-i. La urma urmei el m-a adus pe lume chiar în ziua când i-a murit soţia, acum mai mult de o jumătate de veac.

— Doc Willis, nu mai menţiona niciodată faptul că şi bunicul a fost doctor. Când i se vorbeşte despre trecut...

În aceste ocazii, bunicul se ducea să se ascundă în mină şi se îmbăta câteva zile de-a rândul.

— Ştiu, nu-ţi face probleme! O să mă ocup imediat de el.

În două cuvinte, Calico îi povesti tot ce se întâmplase, apoi îl conduse în camera bunicului, cu vărul Jeb pe urme.

— Un topor? exclamă el văzând piciorul vărului său, pălind brusc la fel ca şi rănitul.

— Da, şi a trebuit să-i cauterizez eu rana, răspunse Calico închizându-şi ochii pe jumătate. Bunicul m-a obligat.

Doc Willis încetă să-l mai examineze pe Christian şi o privi pe Calico.

— Va trăi foarte bine şi fără degete, declară el zâmbind. Jeb o să m-ajute. Iar tu, fetiţo, du-te la bucătărie şi pregăteşte un ceai fierbinte, de care se pare că ai mare nevoie.

Văzând că nu-l ascultă, el ridică brusc tonul.

— Întinde-o!

Calico îi dădu ascultare.

Jobeth şi Gabe stăteau lângă necunoscut, studiindu-l.

Winnie pusese deja apă la fiert. Spre ea se îndreptă Calico şi bătrâna ei rudă o luă în braţe.

— Ce s-a întâmplat, copila mea? Ai scos un bărbat din râu şi

Christian a avut un accident?

Calico îi povesti pe scurt evenimentele după-amiezii, obrajii împurpurându-i-se de fiecare dată când vorbea despre necunoscut. Ascultând-o, Winnie simţi că ea nu-i spune totul.

Oftă. Nu-i plăcea că tânăra ei verişoară nu este încă măritată.

Să trăiască în munţi nu era deloc bine pentru ea, nu era deloc normal pentru o femeie atât de tânără. Şi ochii ei! Nu erau nişte ochi aşa cum Dumnezeu le dăruieşte copiilor. În sufletul ei, dacă Winnie n-ar fi fost sigură că fata apăruse din pântecul mamei ei, ar fi crezut cu plăcere că era fiica munţilor şi că era stăpânită de spirite rele.

În faţa palorii de pe chipul lui Calico, se îngrijoră.

— Stai jos şi odihneşte-te puţin. O să-ţi fac un ceai şi o să spăl noroiul de pe podea.

— Mă simt bine, protestă Calico.

Ce făceau ceilalţi în camera bunicului? Când o să se ocupe şi de străin? Nu îndrăzni însă să se întoarcă acolo şi o ascultă pe bătrâna ei verişoară.

— De unde vine străinul ăsta? Ai vreo idee?

— Muntele ni l-a dat, răspunse Calico ridicând din umeri.

În cele din urmă pentru ea era tot ceea ce conta.

Winnie îi aruncă o privire iritată şi oftă din nou.

Muntele Stâncii Vorbitoare fusese pe vremuri pământul sfânt al triburilor Cherokee, un loc unde se celebrau tot felul de ceremonii păgâne. Deci nu era de mirare că fata era aşa cum era. O ciudată repetare a lucrurilor. Muntele o dăruise mai întâi pe Calico, iar acum îl dădea pe acest bărbat.

Şi străinul? se întrebă brusc Calico. Doc Willis se mişca prea încet. Numai de n-ar muri! Cu coada ochiului se uită la Jobeth şi Gabe care vegheau asupra bărbatului. Nu, era bine, altfel prietena ei i-ar fi spus. Luă ceaşca pe care Winnie o aşezase în faţa ei, dar nu putu să bea nicio

înghiţitură, de parcă o mână o strângea de gât. În timp ce stătea aşa, Jobeth, cu burta la gură, în aşteptarea celui de al şaselea copil, veni să se aşeze lângă ea.

— Eşti sigură că nu l-ai văzut pe Judalon?

Calico se crispă.

— Sigură! I-am spus şi lui Gabe.

Jobeth clătină de câteva ori din cap, ca şi cum nu-i venea să creadă.

— E totuşi pe aici, ştiu... simt asta. Probabil că e încă în căutarea acelui vechi tezaur spaniol, de care toată lumea spune că se află ascuns în Stânca Vorbitoare.

— Nu e niciun tezaur. Nu e decât o legendă menită să atragă turiştii. Judalon o să se întoarcă atunci când se va simţi obosit şi înfometat. În orice caz n-o să treacă pe aici, fiindcă ştie prea bine că bunicului nu-i place să scotocească pe pământurile noastre.

— A vândut totuşi un teren. Ceea ce-l deranjează venind din partea noastră, nu-l incomodează deloc din partea unui străin?

— A trecut mult timp de atunci, era băut... Şi în acel moment aveam mare nevoie de bani.

Jobeth se aplecă puţin spre ea şi-i scrută cu atenţie chipul.

— Eşti cam palidă. Şi mai palidă decât în ziua când te-am anunţat că o să mă mărit cu Judalon.

Reuşi să surâdă chiar, dar fără pic de veselie.

— Şi eu care credeam că tu erai îndrăgostită de el! Şi îmi făceam griji din cauza asta. Dacă tu l-ai fi vrut, eu n-aş fi avut nicio şansă.

Tonul ei devenise dur, aproape acuzator.

— Nu l-am vrut niciodată pe Judalon, Jobeth. Aşa că nu mai vorbi aşa.

— În acest caz, de ce nu te-ai măritat? O femeie nu ajunge la treizeci de ani fără să dorească un bărbat. Nu e firesc. Într-o zi o să faci explozie!

— Nu e adevărat! se indignă Calico.

Totuşi Jobeth spusese un lucru cum nu se poate mai exact.

Ceea ce n-o împiedică să se înfurie. Jobeth nu păru să-şi dea seama de asta şi insistă.

— Dacă nu e adevărat, explică-mi de ce nu vrei să te măriţi.

— Fiindcă nu vreau!

— Nu vrei! o îngână Jobeth, începând să se înfurie. Fecioară de treizeci de ani, ce aiureală!

— Nu.

Prea târziu! Ceea ce avusese atâta vreme pe inima îi scăpase de pe buze şi asta din cauza geloziei prosteşti a lui Jobeth.

Văzu chipul acesteia luminându-se triumfător, apoi plin de îngrijorare.

— Cine e? o luă la întrebări prietena ei, îngrozită că bănuielile ei se confirmau astfel.

„Bărbatul cu care te-ai măritat! Fu gata să răspundă Calico.

Cel pe care ziceai că-l iei tu, pentru ca toate fetele din comitatul

Lumpkin să se simtă în siguranţă. Ai ajuns prea târziu!”

Dar Calico se mulţumi să ridice din umeri.

— N-are importanţă, şopti ea.

Avea totuşi. Judalon îi furase corpul şi o bună parte a visurilor ei.

Doc Willis şi Jebediah ieşiră în aceeaşi clipă din cameră, arborând un aer solemn. Winnie se opri din frecatul podelei.

Gabe îşi întoarse privirea de la necunoscut, Calico şi Jobeth tăcură. Toate privirile îl fixau pe doctor.

— Nu mai faceţi mutrele astea! exclamă Willis. Doc Jones e salvat. O să-l duc la spital. Are nevoie de sânge şi de o grefă de piele să acopere osul care iese din plagă. Şi acum să mă uit puţin şi la intrusul ăsta.

Îngenunchind lângă el, aşa cum făcuse Calico, Doc Willis începu să examineze capul şi torsul bărbatului. Apoi, dădu cuverturile deoparte şi-i examină picioarele.

Calico, cu Jobeth alături de ea, nu făcu nicio mişcare.

Bărbatul ăsta nu era un intrus. Era al ei, muntele i-l dăruise.

— Îndepărtaţi-vă! le ordonă doctorul. Bărbatul ăsta e gol, respectaţi-i pudoarea.

— Dar eu l-am...

Tăcu şi se înroşi.

— Am nevoie de apă caldă, comandă Doc Willis.

— Ce-o să-i faci? se nelinişti Calico.

— O să-i cos rana de la cap, o să-l bandajez strâns peste piept fiindcă şi-a rupt o coastă, şi o să-l mai examinez o dată ca să văd dacă nu mai are şi altceva.

— S-a trezit o dată, îi spuse Calico.

— Ai aflat cine este?

— Nu. E singur împreună cu câinele lui.

În momentul când încercă să se apropie din nou, medicul o împinse cu blândeţe.

— Du-te s-o ajuţi pe Winnie să pregătească apa caldă cu săpun şi lasă-mă să-mi fac treaba.

Calico se îndepărtă fără niciun chef, dar reveni imediat ce-l auzi gemând pe bărbatul necunoscut.

— Ce are?

— Dă-te la o parte!

— Nu înainte să ştiu ce-i faci!

— Ce naiba! Eşti mai grijulie decât o mamă cu pruncul ei nou-născut! Tocmai îi extrag din picior o aşchie mare de lemn.

— Dar îi faci rău!

Oftând, Abraham Willis scoase o seringă şi o fiolă din geanta lui neagră.

— O să-i fac o injecţie, nu te speria. Dar dacă o să continui să mă deranjezi în munca mea, o să-ţi fac şi ţie una şi o să dormi două zile!

Calico se înroşi ca sfecla la faţă şi se dădu înapoi cu un pas.

Simţea toate privirile îndreptate spre ea. Jeb părea stupefiat.

Gabe zâmbea, Jobeth şi Winnie se opriseră din treabă ca să se uite la ea. Înghiţi în sec.

— Trebuie să dau de mâncare la găini înainte să cadă noaptea, şopti ea ieşind grăbită.

Jobeth recită atunci un vers din Biblie, schimbându-l intenţionat puţin, ca s-o ia peste picior pe prietena ei. Dar

Winnie o puse imediat la punct. Oftă şi-şi chemă fiul.

— Hai, Gabe, o să vină fraţii tăi şi n-am pregătit încă cina.

Winnie îi întoarse spatele şi începu să caute prin dulapuri nişte alimente pentru a încropi o cină decentă.

CAPITOLUL 3

Ajunsă afară, Calico uită de găini. Nici luna nici stelele nu apăruseră pe cerul acoperit de nori cenuşii. Din clipă în clipă se făcea mai întuneric. Făcu atunci câţiva paşi pe alee.

Noaptea se auzeau tot felul de strigăte şi foşnete. Păsările care se cuibăreau să se culce, opossumii care aşteptau ca totul să se liniştească pentru a pleca la vânat... Ajunsă la capătul potecii, Calico se întoarse şi privi casa. La lumina chioară de la una din ferestre, îi zări pe Jobeth şi Gabe urcându-se în camionul lor. Drum bun şi călătorie sprâncenată! Faptul că-i văzuse îi reamintise de multe lucruri neplăcute. Se aşeză pe o buturugă aflată în apropierea mormântului mamei sale şi-şi cuprinse capul între mâini.

Îi plăcea să vină aici. Era un loc în care se simţea destinsă.

Faptul că se găsea aici îi alina grijile. În cele mai rele momente de singurătate i se întâmpla să vorbească cu cele două femei înmormântate la picioarele ei. Mamă şi bunică, două fiinţe pe care nu le cunoscuse niciodată. Dar ele două cunoşteau teribilul ei secret, ruşinea ei. Adeseori le întreba de ce i se întâmplase tocmai ei această nenorocire. Ele nu-i răspundeau, bineînţeles, dar Calico era convinsă că cele două femei o ascultau.

Copilăria ei nu fusese uşoară. Niciodată bărbatul aspru care o crescuse nu-i spusese un cuvânt drăguţ, nu cunoscuse mâna blândă a unei mame care s-o îndrume şi s-o sfătuiască în privinţa băieţilor. Şi acum bărbatul acesta străin se afla în casa ei şi ea ar fi avut atâta nevoie de un sfat.

Când vântul deveni prea puternic şi începu să şuiere printre crengi, se ridică şi se întoarse în casă.

Intră prin uşa din spate şi rămase o clipă să adulmece mirosul delicios al mâncării pregătite de Winnie. Aceasta n-o băgă în seamă pe Calico, atunci când intră şi-şi puse haina în cui, dar Doc Willis care tocmai ieşea din camera ei îi aruncă o privire lungă şi pătrunzătoare.

— L-am instalat în patul tău. Sper că asta nu te deranjează prea mult. Dacă nu te poţi ocupa de el, o să vin să văd eu de el după ce-l duc pe

bătrânul Christian la spitalul din

Gainsville.

— Pot să mă ocup foarte bine de el, răspunse Calico extrem de calmă, dar nebună de bucurie în sinea ei.

— N-ar trebui, o preveni Jebediah aşezându-se la masă. Nu ştii cu cine ai de-a face. Poate că e violent, poate e vorba chiar de un prizonier evadat. Ce ştii despre el?

În faţa privirii pasive a tinerei, ridică din umeri.

— La urma urmei, tu l-ai scos din râu şi probabil că ştii ce ai de făcut.

După masă, îndoiala şi îngrijorarea puseseră pe neaşteptate stăpânire pe ea. Stătea lângă camioneta lui Doc Willis, după ce-l aşezaseră pe Christian în spate, pe o targă improvizată.

— Ar trebui să cobor în oraş cu el, şopti ea.

— Ar fi o pierdere de timp. În seara asta o să doarmă. Mâine o să-l operez. Dacă are vreo problemă, îi telefonez lui Jeb ca să te anunţe.

— Cum vrei, răspunse ea bucuroasă că nu trebuie să se simtă vinovată că-l părăseşte pe bunicul ei.

— Iar în privinţa musafirului tău, reluă Abraham Willis, ca şi cum îi citise gândurile, spune-i să vină să mă vadă de îndată ce va putea merge. O să-i scot firele cu care i-am cusut plaga. Fii atentă mai ales la burta lui. Dacă pielea începe să se încreţească şi capătă aspectul boabelor de orez, coboară imediat la cabinetul meu.

— De ce?

— E semnul unui plămân perforat. Dar probabil că nu se va întâmpla asta. Îţi spun asta din pură precauţie.

— Şi capul?

— Nimic cu adevărat grav. În schimb, când se va trezi, îl va durea foarte rău piciorul.

Winnie îşi puse mâna pe braţul lui Calico.

— Nu-ţi face griji pentru Christian, o să mergem noi să-l vedem la spital.

Se aplecă şi şopti la urechea verişoarei mai tinere:

— Îţi place, nu-i aşa?

— Urcă în camion, Winnie, îi spuse Job ţinând portiera deschisă.

Calico oftă uşurată. Această întrerupere binevenită o scutise de o minciună. Jebediah se întoarse spre ea şi o privi o clipă fără să spună nimic.

— Semeni prea mult cu bunicul tău, Calico. Nu face vreo nebunie. Christian a făcut o dată una şi asta l-a costat douăzeci de ani din viaţă.

Calico izbucni în râs, versiunea feminină a bunicului ei.

— Jeb, o să-i redau viaţa acestui bărbat, n-o să i-o iau.

După plecarea lor, calmul care se reinstală o sperie. Se simţea la capătul puterilor şi nu dorea să mai treacă vreodată prin aşa ceva. Maşinal, îşi încordă urechea ascultând zgomotele nopţii, apoi trase în piept aerul rece. O să mai plouă, şi încă mult. Stând nemişcată, cu chipul impasibil, ascultă lung timp tumultul muntelui. După un timp, simţi că se destinde.

Nu existau hoţi prin împrejurimi. Dacă ar fi fost altfel, cel de al şaselea simţ i-ar fi indicat asta. Liniştită, se întoarse la cabană cu un pas hotărât. Necunoscutul era acum numai al ei.

Ajunsă în cameră, Calico îl examină gânditoare. Dintr-un colţ al încăperii luă un pat pliant şi-l instală lângă patul lui. Se culcă şi făcu fitilul lămpii mai mic, având grijă totuşi să fie destulă lumină ca să-l poată vedea pe bolnav. Începând din acea clipă, începu să-i studieze orice micşare, umezindu-i din când în când buzele uscate.

Spre miezul nopţii el începu să delireze, spunând cuvinte fără şir, unele clare, altele nedesluşite. Vorbi despre sora lui.

Antonia, pe care nu prea părea s-o iubească, de Rose şi Belle pe care Calico le detestă imediat. Totuşi, era normal ca un bărbat ca el să fi cunoscut o groază de femei.

Mai târziu, când stătea aşezată pe marginea patului încercând să-i dea apă cu linguriţa, el se ridică brusc şi aproape că o sugrumă, blestemând cu voce tare un bărbat numit Gerald

Vincent. Apoi, după ce declară că respectivul Vincent nici nu merita să-ţi dai osteneala să-l omori, căzu pe spate şi adormi din nou, în timp ce Calico încerca să-şi regăsească suflul, sigură că va avea gâtul plin de vânătăi a doua zi de dimineaţă

După acest incident, rămase cuminte pe patul ei pliant, la o distanţă prudentă.

În zori ploaia încetă şi Calico fu trezită de o rază de soare.

Se ridică, constată faptul că pacientul ei dormea dus, îi spălă faţa şi-i şterse rănile cu ajutorul unei cârpe înmuiate într-o soluţie de săruri de Epsom.

Pe urmă îl părăsi ca să-şi facă la rândul ei toaleta, ca să fie prezentabilă când se va trezi el. Apoi prepară cafeaua şi prăji nişte ouă cu cârnaţi. Dar bărbatul ăsta prost refuza să se trezească. Doar n-o să moară de foame în somn?!

Oftând, se întoarse la căpătâiul lui, fredonând cântecele pe care le învăţase la biserică sau în copilăria ei. Dar el nu reacţionă în niciun fel, continuând să doarmă. Calico îşi aminti atunci că auzise vorbindu-se că e posibil să trezeşti un om inconştient vorbindu-i. I se adresă deci lui, povestindu-i tot ce ştia despre extracţia aurului. Îi explică cum îl poţi găsi şi unde, natura rocilor care-l conţineau, modul de a te strecura târându-te pe burtă în gurile înguste ale minelor pentru a ajunge la locul dorit, îi relată istoria numelor din Georgia, locul primei goane după aur, părăsită apoi pentru cea din

California.

Spre prânz, răguşită de atâta vorbit, Calico nu putu constata nicio îmbunătăţire a stării protejatului ei. Îl plictisise oare cu povestirile ei despre căutătorii de aur? Şi dacă i-ar povesti mai degrabă despre bârfele din comitat?

Trecu totul în revistă. Bunicul care stătuse douăzeci de ani la închisoare fiindcă omorâse un om, Winnie şi Jeb care-l crescuseră pe tatăl ei, Jobeth care-şi dorise şapte copii fiindcă ea credea că este cifra Domnului... Dar vorbindu-i despre Jobeth, gândul ei se îndreptă spre Judalon şi nu mai avu niciun chef să-i vorbească despre viaţa din munţi.

— Ai putea măcar să te trezeşti şi să-mi spui cum te cheamă, se revoltă ea.

El bătu din pleoape şi Calico îi văzu ochii verzi printre gene.

— Irish McCaulley.

Ce spaimă trăsese! De ce să se trezească aşa brusc, gata s-o facă să moară de frică? Bărbatul ăsta era nebun? Se refugie furioasă în bucătărie. Când se întoarse, după ce băuse puţină apă cu zahăr ca să-şi revină, el adormise la loc.

*

* *

Irish se trezi în sfârşit şi deschise cu greutate ochii, testând intensitatea luminii. Îl duruse atât de rău capul încât devenise prudent. Prin crăpătura pleoapelor, zări o porţiune de piele bronzată, un păr roşcat şi splendizii ochi cenuşii-argintii pe care-i ştia deja, fără să-şi amintească de unde. Ei îl priveau cu interes dar şi cu puţină ostilitate. Încercă să se mişte dar nu reuşi. Gâtul îi era uscat, capul greu şi o greutate enormă îi apăsa pieptul. Iar piciorul... Ce mizerie!

— Să nu mă mai sperii niciodată aşa, îi spuse tânăra. Cum te simţi?

Avea o voce foarte blândă pe care şi-o controla atât de bine încât el nu simţi imediat forţa şi pasiunea ascunse de înfăţişarea ei paşnică. El încercă să-i zâmbească dar nu reuşi.

— Şi eu mă întrebam asta, răspunse el cu efort. Făcut harcea-parcea dar viu. Mi-e sete.

Calico, remarcând că e studiată cu mult interes, nu se mişcă, pentru a-i permite să-şi termine în voie examenul. Îi plăcea vocea lui gravă şi senzuală, potrivindu-se perfect cu întreaga lui înfăţişare.

— Doc Willis te-a cusut, ţi-a scos o aşchie mare de lemn din picior şi susţine că ai o coastă ruptă.

— Îmi amintesc vag de îngrijirile pe care mi le-a dat, mormăi el. Domnişoară, ai putea să-mi dai puţină apă? Mi-e îngrozitor de sete.

Calico sări în picioare.

— Bineînţeles! Şi cafea, tocmai am făcut-o.

Fugi în bucătărie, lăsând pe mai târziu analiza ideilor care i se învălmăşeau în cap. Bărbatul avea ochi frumoşi şi-i plăcea felul cum îşi muşca buzele când vorbea.

În acest timp, Irish se sculă cu greutate în capul oaselor şi privi în jurul lui. Nu se găsea într-un spital ci într-o casă; chiar dacă-l durea tot corpul,

era totuşi întreg; gazda lui era cam repezită, dar aşa e firea oamenilor de la munte. Iar micul birou din cealaltă parte a camerei era o minunăţie care valora în mod sigur o avere, ceea ce nu era şi cazul oglinzii agăţate deasupra, care ar fi trebuit de mult dată la argintat. Ce combinaţie ciudată de mobile şi obiecte! Deşi ansamblul era rustic, totul era de o curăţenie desăvârşită.

Tânăra reveni cu o tavă şi el îşi simţi inima bătând mai repede, ceea ce avu darul să-l surprindă. Niciodată o femeie nu făcuse asupra lui un asemenea efect de la prima întâlnire.

Ea îi puse tava pe genunchi, luă o ceaşcă şi se instală pe marginea patului pliant.

— Cafeaua este excelentă. Cum te cheamă?

— Ţi-am mai spus. Calico Jones.

El o privi stupefiat.

— Mi-ai mai spus? Când?

— Ei bine... Ieri şi apoi, din nou, azi-dimineaţă. Ţi-am vorbit mereu ca să-ţi recapeţi cunoştinţa, adăugă ea pentru ca el să-şi dea seama cât de bine se ocupase de el. Ce căutai pe

Muntele Stâncii Vorbitoare?

— Un prieten foarte insistent şi convingător mi-a împrumutat cabana lui. Poate că-l cunoşti. Phillip Breaswood.

— Bunicul i-a vândut un teren de cealaltă parte a muntelui.

Şi ce făceai acolo?

La colţul gurii îi apăru o cută amară.

— Am venit ca să văd mai clar lucrurile.

Calico îşi duse mâna la gât unde primele vânătăi începuseră să apară.

— Te-ai certat cu un bărbat numit Gerald Vincent?

— De unde naiba ştii?

— Ai vorbit prin somn.

Abia atunci el observă urmele de pe gâtul ei.

— Eu ţi le-am făcut?

— Da, dar nu-mi voiai răul.

Irish îşi trecu mâna peste obraji. Înţepau. Nu se bărbierise de două zile.

Probabil că semăna cu un vagabond.

— Câinele Sam e aici? întrebă el brusc. Te-am deranjat destul. Dacă aş putea să-mi capăt hainele şi să-ţi folosesc baia...

— Oh, dar nu poţi pleca încă, nu ţi-ai recăpătat puterile.

Calico luă tava de pe pat şi o puse pe podea.

— O să-ţi aduc nişte apă caldă ca să te poţi bărbieri. O să te ajut pe urmă să mergi la toaletă. E afară, imediat după casă.

Dar mai întâi trebuie să-ţi văd burta.

— Ah, nu! strigă el ţinând de cuvertura pe care ea voia s-o dea la o parte.

— Aşa a spus Doc Willis. Trebuie să verific dacă nu ai plămânul perforat.

— Dacă aşa ar sta lucrurile, m-aş simţi mai rău, replică el, dându-i mâna la o parte cu un bobârnac.

— De unde ştii?

— Am studiat medicina şi chiar am practicat-o.

Dar de ce vorbea despre asta? Rana era încă prea proaspătă. Ceea ce-i trebuia acum era o şcoală bună de medicină care să-i lase timpul necesar pentru cercetările lui. Iar această frumuseţe rustică nu putea decât să-l încurce. De altfel, după plecarea Bellei, se jurase că nu va mai avea nicio legătură. Totuşi, tânăra era extrem de atrăgătoare.

— Locuieşti singură?

— Nu, cu bunicul. El...

— N-are importanţă, o întrerupse Irish punând picioarele pe podea, învelit cu grijă într-o cuvertură.

— Lasă-mă să te ajut, se oferi Calico.

— Nu! Pot să mă descurc şi singur. Trebuie să mă întorc la cabană. Nimeni nu ştie unde mă aflu.

— Cine te-ar putea căuta?

— N-are importanţă cine! se enervă el în timp ce-şi sprijinea picioarele pe podea, îndepărtându-le cu prudenţă ca să-şi menţină echilibrul. Mulţumeşte-i bunicului că m-a scos din râu. O să vă înapoiez toţi banii pe care i-aţi cheltuit cu medicul.

Aplecându-se cu dificultate, îşi trecu mâna peste picior.

— Mă doare îngrozitor laba asta, bombăni el.

— Nu bunicul te-a scos din râu. Mie trebuie să-mi mulţumeşti.

Tipul nu putea pleca aşa! Trebuia neapărat să găsească un mijloc ca să-l reţină. Văzându-i aerul sceptic, simţi că i se strânge inima.

— Sunt de două sau de trei ori mai greu ca tine, micuţă domnişoară. Doar n-o să mă faci să cred...

— Nu mă crezi?! exclamă Calico, lividă la faţă.

— Nu mă aflu într-o situaţie care să-mi permită să te contrazic, răspunse el prudent.

Nu mai dorea acum decât un singur lucru: să revină la civilizaţie, să se întoarcă la Atlanta unde râurile nu ieşeau din albie la prima picătură de ploaie şi unde roşcatele frumoase puteau fi uşor evitate. Dar ce rău îl durea capul!

— Crezi că mint. Ştiu asta după tonul vocii tale şi după felul cum mă priveşti.

Brusc, Calico se simţi disperată. Nimeni nu-i pusese vreodată cuvântul la îndoială. Cum să-i explice acestui bărbat că muntele îi făcuse să se întâlnească?

— Îţi apreciez foarte mult ajutorul, şopti el, dintr-odată prea politicos.

Nu, individul ăsta nu era un dar al muntelui! Râul nu i-l dăruise ci îl azvârlise ca pe un gunoi.

— Şi eu care credeam că eşti cu totul altfel.

— Cum? o întrebă el simţindu-se dintr-odată curios.

— Nu te priveşte! Câinele e sub spălător. A fost hrănit. Iar hainele tale, sau ce a mai rămas din ele, sunt pe banca de lângă uşă.

Cu capul sus, Calico luă vasul mic în care-şi păstra aurul.

Fiindcă bruta asta n-o credea, să-l ia naiba! Ea se va duce în oraş şi va profita de ocazie să-şi vadă şi bunicul. După ce puse aurul în cutia de la bord, verifică dacă are destui bani la ea şi demară, surdă la strigătele lui Irish.

— Calico! Calico! Aşteaptă! Aşteaptă-mă!

Înjură pe înfundate şi rămase nemişcat până ce camionul dispăru din raza vederii lui. Apoi, învelit în pătură, schiopătă până la toaletă. Cum

putea trăi atât de primitiv? Fără niciun vecin, fără niciun pic de confort!

Când se întoarse în cabană, Sam îl aştepta în prag.

Imposibil să se îmbrace cu ceea ce mai rămăsese din hainele lui. Irish se spălă repede cu apa îngheţată, apoi începu să scotocească prin cameră în căutarea unor boarfe potrivite. Găsi ceea ce dorea în camera bunicului. Înveselit, ieşi în prag şi fluieră câinele.

— Sam! Vino, ne întoarcem la...

Dar unde locuia? Şi cum să ajungă acolo? Disperat, se aşeză pe o treaptă. Acolo îl găsi Calico când se întoarse, după ce fu gata să-l facă praf când dădu înapoi ca să parcheze.

— Atenţie! Era să mă calci!

— La fel de bine aş fi putut să te las şi în râu!

— Bun, bun! Îmi cer scuze şi te cred. Tu, tu singură m-ai scos de acolo. Eşti mulţumită? E suficient?

Ea îi aruncă o privire furioasă care-l făcu să se înfioare.

— Nu, se pare că nu e suficient, mormăi el. Ador ospitalitatea

Sudului, adăugă el cu amărăciune.

— A cui e vina? Erai invitat?

Ideea că va trebui să ceară ajutor unei ţărănci arţăgoase şi capricioase îl revolta, dar ce putea face altceva?

— Ai putea să-mi spui în ce direcţie se află cabana lui Phillip. După aceea o să pornesc imediat şi n-o să mai auzi niciodată de mine.

Calico făcu un gest cu mâna spre Est.

— Un sfert de oră de mers şi o să ajungi.

Drumul pe care i-l indicase ea cu acest gest neglijent părea cam abrupt, pădurea pe care o traversa destul de sălbatică.

Irish, căruia îi plăceau numai trotuarele oraşelor, înghiţi în sec.

— Aşa de aproape e? întrebă el pe un ton nesigur. Ascultă, am o idee. De ce nu mă însoţeşti? Asta m-ar scuti să-ţi trimit prin poştă hainele pe care le-am împrumutat de la voi.

Ochii argintii aruncară fulgere dar, fără să scoată niciun cuvânt.

Calico porni cu Irish pe urmele ei şi cu Sam zburdând în jurul lor.

După un urcuş care i se păru interminabil lui Irish, zăriră casa lui Phillip.

Tânăra se opri brusc.

— Ai lăsat uşa deschisă când ai plecat? îl întrebă ea.

— Categoric nu. N-am încuiat-o, dar îmi amintesc perfect că am închis-o. Toată noaptea auzisem vuind apele râului şi voiam să văd cu ochii mei ce s-a întâmplat. Ajuns pe mal, am văzut copacul acela uriaş care se clătina. Înainte să realizez ce se întâmplă, s-a prăbuşit şi m-a luat cu el.

Privi cabana, apoi poieniţa. Domnea o linişte deplină.

— Crezi că ceva nu e în regulă?

— Nu ştiu. Nu-mi place uşa aia deschisă. Stai aici în timp ce verific cabana.

— Aşteaptă! Crezi că am obiceiul să mă ascund în spatele fustelor?

De ce soarta se înverşuna astfel împotriva lui? Cu ce greşise faţă de bunul Dumnezeu pentru a merita toate aceste încercări? Întâi Gerald Vincent care îşi bătuse joc de el, distrugându-i rodul a şase ani de muncă, apoi accidentul şi, pentru a pune capac la toate, această amazoană morocănoasă!

— Eu nu port fustă, declară calm Calico înainte de a porni la drum.

Irish, trăgându-şi piciorul, o urmă, dar nu ajunse decât la mult timp după ea. Cabana semăna cu ceea ce rămânea dintr-un loc peste care a trecut ciclonul şi Calico ştia că vandalul operase acolo.

— Nici măcar un animal sălbatic n-ar fi putut face atâtea stricăciuni! exclamă Irish aruncând pe jos pachetul cu haine murdare pe care le recuperase din casa lui Calico.

Tânăra îl privi cum strânse, supărat, hârtiile rupte în mii de bucăţele.

— Mi-a luat toate proviziile! Mă duc la poliţie şi...

— Nu!

— Nu? Se vede că nu mă cunoşti. Dacă tu crezi că o să mă las furat fără să zic nimic...

— Aici e muntele meu şi eu zic nu!

— Ştii cine a făcut asta, nu-i aşa? Încerci să protejezi pe cineva!

O înşfăcă de braţ şi se îndreptă spre o maşină sport de culoare albă, trăgând-o după el.

— Micuţă doamnă, că vrei sau nu, o să mă însoţeşti în oraş şi o să-i spui

şerifului tot ce ştii!

Îşi duse mâna la buzunar, apoi o privi stupefiat.

— Portofelul meu? Cheile mele? Ce-ai făcut cu ele?

— Dacă le aveai asupra ta în momentul accidentului, acum sunt pe fundul râului. De ce nu te duci să le cauţi?

În faţa aerului lui rătăcit, Calico se îmblânzi.

— N-ai o dublură a cheilor?

— Bineînţeles că da! exclamă el sarcastic. Dar se găseşte la

Atlanta, în bucătărie, agăţată de un cui.

— Nu e sfârşitul lumii. O să te ajut să faci ordine prin casă şi o să te duc la Atlanta după ce bunicul meu o să iasă din spital.

Ce vrei să iei cu tine?

— Să iau unde? întrebă Irish năucit.

— La mine, bineînţeles. Nu poţi rămâne aici. În primul rând nu ai nimic de mâncare.

— Mă duci la şerif?

— Nu.

El ezită câteva clipe înainte de a accepta, dar sfârşi prin a o face, oftând însă.

Calico îl ura pe Judalon Tarrant şi aceste urme de vandalism purtau semnătura lui, dar graţie lui putea să-l păstreze pe Irish.

Dacă Judalon ar fi fost de faţă, poate că i-ar fi mulţumit chiar.

Capitolul 4

Ajunseseră aproape de cabana ei. Calico ducea valiza, în timp ce Irish şchiopăta în spatele ei cu o cutie mare în braţe.

Era plină-ochi de hârtii şi formulare recuperate de pe podeaua cabanei devastate. În timp ce le aduna, nu încetase să se văicărească.

— Viitorul meu se află poate în acest formular... sau în ăsta... sau în acela...

Cu moralul la pământ, o urma acum pe vrăjitoarea asta roşcată care mergea intenţionat atât de repede. Ce viperă!

Trecură pe lângă un loc împrejmuit cu gard şi Irish zări acolo nişte cruci.

— Ce cimitir mic! Mi se pare caraghios de mic.

Calico se întoarse brusc, cu o privire ameninţătoare.

— Caraghios? Caraghios! Mormintele astea nu sunt caraghioase ci sfinte! Sunt cele ale mamei mele şi bunicii mele. Cine îţi dă dreptul să califici astfel nişte lucruri de care habar n-ai?

Se înfruntară o clipă din priviri, fiecare căutând să-l facă pe celălalt să-şi plece ochii, apoi Calico îl înşfăcă pe neaşteptate de mânecă şi-l trase după ea, părăsind cărarea pentru a o lua direct prin pădure ca să ajungă mai repede pe malul râului.

— N-ai niciun pic de milă! exclamă Irish, strângând cu putere la piept preţioasa lui cutie, dar şchiopătând din ce în ce mai rău.

— Milă?! O să-ţi dau eu milă!

Aruncă valiza în noroi şi întinse braţul.

— Aici! Aici e locul exact unde se găsea arborele, deci în consecinţă şi tu. Câinele mi-a atras atenţia prin lătrăturile lui.

Atunci am venit şi te-am scos din apă. Acolo!

Arătă cu degetul locul exact, sfidându-l din priviri, gata să-l arunce în apă dacă se mai îndoia de spusele ei.

— Mai târziu, te-am târât în sus pe panta colinei până la casa mea, te-am întins lângă foc, te-am dezbrăcat... şi lasă-mă să-ţi spun că nu arăţi prea grozav.

Calico nu văzuse niciodată un bărbat gol, cu excepţia băieţilor lui Jobeth,

cărora le făcuse câteodată baie, dar asta n-o împiedică să mintă şi să aibă satisfacţia să-l vadă pe Irish înroşindu-se.

— Apoi ţi-am curăţat rănile şi am trimis pe cineva după doctor.

Crede-mă că nu mă puteam ocupa mai mult de un străin, când bunicul meu pierdea masiv sânge din cauza unui accident.

Scoasă din fire, lovi valiza cu piciorul.

— Ai o groază de probleme şi, deşi nu sunt cu nimic vinovată de ele, îţi ofer ospitalitatea noastră. Dar nu uita să fii politicos, să zici te rog şi mulţumesc, fiindcă nu toată lumea e atât de largă la inimă ca mine, o fată de la munte căreia nici măcar nu i-ai mulţumit încă.

Calico se opri, cu răsuflarea tăiată. Irish rămăsese nemişcat şi o fixa încordat, încercând să se controleze. Nimeni nu-i mai vorbise vreodată pe un asemenea ton. Totuşi, ce frumoasă era sălbatica asta! Îşi reaminti brusc că nu mai făcuse dragoste de foarte mult timp şi bătăile inimii i se înteţiră.

— Ascultă, micuţa mea... începu el, dar fu întrerupt imediat.

— Numele meu e Calico Jones! Încetează cu „micuţa mea”!

Pe cuvântul meu, s-ar crede că vorbeşti cu câinele! Astfel te adresezi oamenilor de la oraş?

— Îţi accept generoasa ospitalitate, se grăbi el să răspundă în timp ce ea îşi regăsea din nou suflul. Numele meu este Nathan McCaulley.

— Ai spus Irish.

El surâse fugar.

— Nu este decât o poreclă cu care m-am pricopsit din cauza caracterului meu rău.

Calico îl privi un moment, neştiind dacă o ia peste picior sau nu. În cele din urmă, luă valiza şi porni din nou la drum.

Irish o urmă de departe, cu cutia strânsă la piept, evitând să se sprijine prea mult pe piciorul rănit. Diavoliţa asta roşcată era la fel de frumoasă din spate ca şi din faţă! Simţi că sângele îi fuge mai repede prin corp şi şopti, destul de tare ca să fie auzit:

— Arogantă!

Calico se mulţumi să râdă, răspunzându-i peste umăr, fără să se

întoarcă:

— Aşa e, dar am dreptul, fiindcă aici sunt acasă!

El clătină din cap dar nu spuse nimic. La ce bun? N-ar fi avut niciodată ultimul cuvânt în faţa ei. Pentru a-şi potoli excitaţ ia care nu făcea decât să sporească, o lăsă să capete un avans bunicel faţă de el şi, pentru ca privirile să nu-i mai fie atrase de formele extrem de feminine, admiră peisajul.

*

* *

— Există locuri mult mai frumoase decât Atlanta, crede-mă, afirmă Irish etalând pe masă conţinutul cutiei.

— Dar eu ador Atlanta. Descindem întotdeauna la Biltmore

Hotel, din West Peachtree. Îl ştii? Apoi mergem să mâncăm homari la Fan and Bill s.

— Restaurantul ăsta nu mai există şi Biltmore şi-a schimbat destinaţia.

— Ştiu. De aceea nici nu mai mergem.

Calico pregătea cina, privindu-l pe Irish cu coada ochiului.

Of, dacă n-ar fi fost atât de novice în dragoste! Pe de altă parte, ştia totuşi exact ce voia să facă şi cu cine anume. Irish îşi tria hârtiile la celălalt capăt al mesei. Se schimbase, purta nişte haine curate care-i veneau bine. Calico se întrebă cam ce vârstă putea să aibă.

Imediat ce nu-l mai spiona, era rândul lui Irish s-o fixeze.

Existau în ea atâtea promisiuni nemărturisite, o asemenea încărcătură de erotism... Doamne, dacă nu pleca imediat din munţii ăştia, nu va mai găsi niciodată de lucru, nu va mai fi în stare să-şi continue cercetările!

Cum ar fi primul lor sărut? se întreba în acest timp Calico.

Ar fi într-adevăr ceva deosebit? Va auzi acorduri de vioară, un adevărat foc de artificii îi va juca în faţa ochilor? De ce o privea pe furiş imediat ce ea se întorcea cu spatele la el? Dacă ar fi putut ghici ce efect aveau ochii lui!

În cele din urmă, Calico nu mai rezistă. Tăcerea dintre ei devenise insuportabilă.

— Nu credeam cu adevărat ceea ce ţi-am spus, declară ea dându-i

castronul cu unt.

— N-ai putea fi mai precisă? Mi-ai spus atâtea...

— Când ţi-am tăiat hainele...

Înnebunise oare? Nu aşa...

— Nu eşti aşa de urât cum am lăsat să se înţeleagă. Vreau să zic...

— Nu sunt vexat, aşa că nu-ţi face probleme.

— Vii din Nord?

Fiindcă subiectul devenise prea „fierbinte”, era mai bine să-l schimbe.

— Din Boston. Am fost crescut într-un orfelinat.

De ce îi spusese? Nu vorbise cu nimeni despre asta, cu excepţia Bellei care-i scosese apoi ochii tot timpul cât durase căsătoria lor.

— Şi ai fost foarte nefericit la orfelinat?

— Asta nu te priveşte!

Şi se încruntă, ridicând imediat o barieră între ei.

Calico oftă. Ştia să recunoască un bărbat încăpăţânat atunci când întâlnea unul. Dar, fiind crescută atât de sever, nu-şi putea permite să-l încurajeze prima pe musafirul ei. Nici chiar în munţi nu se proceda aşa.

— Ai pomenit despre Rose şi Belle în timpul somnului, spuse ea, schimbând încă o dată subiectul. Ele cine sunt?

Îl văzu strâmbându-se de ciudă, ca şi cum îşi dăduse seama că ea îi cunoştea acum cel mai preţios secret.

— N-ai o aspirină? Mă doare capul.

Dădu farfuria la o parte, şi se ridică imediat.

— Mi-e somn. Unde o să dorm?

Calico oftă din nou. Dacă el era aşa, atunci ea o să se arate la fel de încăpăţânată ca şi el! Dar era bine ales momentul?

Irish părea epuizat. Îi dădu cafea, aspirină, şi-l conduse pe urmă în camera bunicului ei.

După ce Irish închise uşa în urma lui, ea se trânti pe un scaun, oftând din nou, simţind că i-a pierit pofta de mâncare.

Deci Irish McCaulley iubea pe altcineva! Altfel, de ce ar fi refuzat să răspundă la întrebările ei? Abandonă ideea de a-l îmbrăţişa cu forţa. O să găsească ea ceva mai bun. Mâine.

Începu să se gândească la cel mai potrivit mijloc de a-l seduce.

*

* *

A doua zi, pe Irish îl durea atât de tare spatele încât nu se putu scula fără ajutorul ei. Calico fu încântată de situaţie.

— O să-ţi servesc la pat micul dejun.

— Nici gând! Dă-mi halatul.

— Ar trebui să mă laşi mai întâi să-ţi spăl piciorul. Pe urmă te vei simţi mai bine şi o să-ţi mănânci cu poftă micul dejun.

— De ce zâmbeşti aşa? o întrebă el aplecându-şi capul ca s-o vadă mai bine. Îţi baţi joc de mine?

— Nu-mi bat deloc joc şi zâmbesc fiindcă s-a făcut frumos afară. Poate că vom avea o vară indiană. Lasă-mă să te ajut să-ţi pui halatul.

Dar Irish o refuză şi Calico îl văzu muşcându-şi buzele, atât de mult suferea. În schimb, fu obligat să-i accepte ajutorul pentru a se duce la toaletă, bombănind tot timpul împotriva celor care trăiau atât de primitiv. Câinele Sam, când îl văzu ieşind, începu să sară în jurul lui scoţând-o din minţi pe găina care-şi făcuse cuibul pe sofaua veche de pe cerdac.

Toată ziua Calico se simţi teribil de surescitată. Era imposibil ca două fiinţe normale, izolate într-o cabană din munţi, să nu aibă anumite gânduri. Fiecare îl surprindea pe celălalt studiindu-l, privirile li se încrucişau, se evitau, se fereau.

Calico începu să-şi facă din nou planuri despre cum să-l îmbrăţişeze pe frumosul ei bolnav.

Pentru a se face plăcută, şi după ce-l instală pe canapeaua din salon, îl ajută să-şi claseze hârtiile, actele privind şcolile de medicină care l-ar fi putut angaja. În unele momente el îi cerea părerea şi ea se grăbea să critice institutul respectiv.

— Nu mi se pare serios.

— Şi eu mă gândeam la asta, răspundea Irish aruncând fişa.

Numai să nu-l vadă părăsind Stânca Vorbitoare!

Mai târziu, ea îi ţinu oglinda în timp ce el se bărbierea, apoi mâncară împreună pe o măsuţă din apropierea focului.

— Aş da orice să aflu numele hoţului, bombăni pe neaşteptate Irish.

Mi-e sete şi mi-a furat două sticle de whisky de cea mai bună calitate.

— Eşti băutor? se alarmă Calico.

Bunicul mai treacă-meargă, dar el...

— Moderat, foarte moderat.

Calico oftă, pe jumătate liniştită.

— Bunicul are întotdeauna ceva alcool pus deoparte. Vrei?

— Da. Îţi mulţumesc din suflet.

Ea îi turnă o porţie zdravănă într-un pahar mare şi i-l întinse. După prima înghiţitură, el fu gata să se înăbuşe, tuşi, scuipă, cu ochii plini de lacrimi.

— Vărul Jeb îl pregăteşte într-un alambic de aramă, declară cu mândrie Calico. Din piersicile lui.

— Cred că bunicul tău are un tub digestiv căptuşit cu zinc!

— Mai avem şi nişte vin de mure, îi propuse ea.

— Nu, nu, ăsta merge foarte bine! Am fost doar puţin surprins, asta-i tot.

În faţa privirii atente a lui Calico, îşi îndreptă umerii.

— Am o muscă pe vârful nasului?

— Până azi n-am mai întâlnit niciun orfan. În munţii noştri, în cazul unei tragedii, rudele, chiar şi cele mai îndepărtate, îi asigură copilului un cămin.

Acoolul îl binedispusese şi nu protestă în faţa acestui amestec în viaţa lui particulară.

— Cunosc numele mamei mele, şopti el. Se numea Rose şi a murit imediat după naşterea mea.

Rose despre care vorbise în somn. Dar cine era Belle?

Calico nu îndrăzni să-l întrebe.

— Şi tatăl tău?

— Nu ştiu nimic despre el.

— Nici măcar numele? Nu l-ai căutat niciodată?

Irish mai înghiţi o gură de alcool înainte de a-i răspunde.

Întotdeauna îi venea greu să privească spre propriul lui trecut.

— Şi de ce-aş fi făcut-o? Când eram foarte mic, îmi imaginam fără încetare că o să mă caute el pe mine şi îmi era întotdeauna teamă că nu voi fi acolo la sosirea lui. E, în general, spaima tuturor orfanilor.

— Iată ceea ce explică totul! exclamă Calico bătând din palme.

Irish o privi, aşa cum te uiţi la o nebună.

— De ce spui asta? întrebă el din vârful buzelor.

— Nu înţelegi? E totuşi simplu. Laşi semne peste tot. Ai insistat să lăsăm un bileţel prins de uşa cabanei tale, pentru ca să se ştie unde poţi fi găsit, atunci când noi suntem singurii locuitori de pe munte. Chiar crezi că tatăl tău te mai caută încă?

— Nu-ţi mai băga nasul unde nu-ţi fierbe oala! mormăi el.

— Încă puţin alcool?

În primul rând nu trebuia ca Irish să se închidă în el şi să refuze să discute.

— Mai doreşti puţină cafea?

— N-am decât o singură dorinţă, să revăd civilizaţia!

În ciuda frumoaselor ei hotărâri, Calico sări în picioare şi, punându-şi mâinile în şolduri, îi aruncă o privire furioasă.

— Ei bine, pleacă! Nu poţi să stai nici cinci minute fără să te plângi. Eşti rău şi prost crescut. N-ai scos niciodată nici măcar un singur cuvânt de mulţumire. Ar fi trebuit să te las să călăreşti copacul ăla până ajungeai la mare!

Îşi luă puloverul şi ieşi trântind uşa în urma ei, îndreptându-se spre locul unde se odihnea mama ei. De ce nu era ea aici ca s-o înveţe cum să-l domesticească pe încăpăţânatul ăsta?

Trase adânc aer în piept ca să nu izbucnească în plâns.

— Aha, aici erai! Ar fi trebuit să-mi închipui. La fel de sfânt ţi se pare acest loc?

Calico îl fixă cu un aer posomorât, refuzând să-i răspundă.

N-avea decât să-şi bată joc! Cine râde la urmă râde mai bine!

Muţenia ei păru să-l impresioneze pe Irish.

— Ai avut dreptate, m-am purtat ca un măgar. Îmi pare rău.

Deşi inima ei bătea nebuneşte, Calico rămase impasibilă, mulţumindu-se să-l privească doar cu coada ochiului.

— Ai nevoie de ceva? sfârşi ea prin a-l întreba cu un aer semeţ.

Irish râse încetişor şi se aşeză alături de ea, pe trunchiul unui arbore

căzut. Rămaseră câteva clipe fără să vorbească, umăr la umăr. Calico nu îndrăznea să se mişte. Acest contact îi amintea de un altul şi roşi la amintirea sânilor ei care-i atinseseră braţul când era gol.

— Aş dori mai mult decât orice să fac un duş sau o baie, declară Irish după un timp.

„Dar mai ales pe tine te doresc” ar fi trebuit să spună mai degrabă.

În acel moment o dorea atât de mult încât începu să tremure.

Calico îşi dădu seama şi înghiţi în sec. Deşi noaptea era călduţă, simţi că pielea braţelor i se face ca de găină. Tuşi în speranţa că îşi va limpezi vocea.

— E o cadă de zinc sub maşina de gătit. Pot s-o scot şi s-o umplu cu apă caldă pentru tine. Dar o să-ţi uzi pansamentele, nu?

— N-are importanţă, răspunse el atingând cu buzele obrazul lui Calico.

Se ridică dintr-odată şi înainte ca ea să poată reacţiona în vreun fel, Irish o acoperi cu sărutări. Buzele lui erau peste tot.

Calico închise ochii. Răsuflarea lui mirosea a cafea, a alcool şi a prăjitură cu ciocolată. Parfumul after shave-ului se potrivea fizicului lui. I se păru că o să explodeze, aşa cum prezisese

Jobeth. Când el vru să se îndepărteze, Calico protestă.

— Te rog!

Irish îi dădu grăbit ascultare şi o strânse şi mai puternic, din clipă în clipă mai îndrăzneţ.

— Le aud! exclamă ea brusc.

— Despre ce vorbeşti?

— Viorile!

Irish era atât de excitat încât uită să izbucnească în râs. Ce fată ciudată şi caraghioasă!

Îşi băgă mâinile pe sub puloverul ei şi începu să-i mângâie sânii. Ce piele catifelată!

Fu momentul ales de Calico pentru a-l respinge. Auzise zgomotul unui motor, acela al unui camion.

— Vine cineva, şopti ea.

Întorcând capul, privi cu atenţie aleea.

— E Jobeth.

— Cine? Expediaz-o!

Dar Calico îi scăpase deja din braţe.

— Nici gând! E cea mai bună prietenă a mea. Nu-ţi aminteşti? E cea care crede că numărul şapte e binecuvântat de Domnul.

Irish o privi stupefiat.

— Nu. Nu-mi amintesc. Probabil că mi-ai vorbit de ea când eram inconştient. În memoria mea n-a rămas decât imaginea unei nimfe goale.

Calico refuză să audă mai mult. Fugi spre prietena ei pentru a-i ura bun venit, roşie la faţă, cu răsuflarea tăiată. Irish o privi îndepărtându-se, cu ochii plini de stele. Sălbatica asta...

*

* *

— Nu ştiu pe cine să rog, spuse Jobeth pe un ton plângăreţ.

Era teribil de agitată şi părul ei roşcat forma ca o aură în jurul chipului ei plin de pistrui.

— Gabe şi Frank pot să-şi poarte singuri de grijă. Winnie a luat doi. Dar cine îi poate primi pe Rafe şi Mikie peste noapte, dacă nu tu? Le încălzeşti apă pentru baie şi-i culci. Mâine dimineaţă, chiar foarte de dimineaţă, vin să-i iau.

— Şi mama ta?

Calico mai simţea încă pe buze gustul gurii lui Irish. De ce să ţină ea copiii când avea un bărbat atât de frumos în casa ei?

Cu coada ochiului îl văzu îndreptându-se spre toaletă.

Şchiopăta. Ce tip ciudat! De câte ori se simţea cuprins de o nevoie, în fond extrem de naturală, se comporta ca şi cum ar fi fost vorba de un păcat mortal.

— Tata a vândut douăzeci şi cinci de capete de vite şi a dus-o pe mama la Las Vegas pentru aniversarea căsătoriei lor.

A rezervat chiar şi aceeaşi cameră: 777!

Calico îşi cuprinse capul în mâini.

— Opreşte-te, Jobeth! O să mă înnebuneşti cu cifrele tale.

Explică-mi mai degrabă de ce ai nevoie să-ţi plasezi copiii.

Jobeth, după ce se asigură că aceştia n-o puteau auzi, se aplecă spre prietena ei.

— Din cauza lui Judalon. A găsit alcool şi a făcut scandal în oraş. E în închisoare şi trebuie să mă duc să-i plătesc cauţiunea.

Calico fu gata să aplaude. Închisoarea! Ăsta era locul unde

Judalon ar fi trebuit să-şi petreacă restul vieţii.

— O noapte la închisoare nu-i va face deloc rău.

— Nu pricepi. Nu suportă să stea închis. Asta îl înnebuneşte! Dacă nu iese în seara asta, risc să fie... foarte dur.

Oftă şi-şi puse mâinile pe pântecul deformat de sarcină.

— Nu e uşor de trăit cu el, ştii asta. Şi pe urmă... am nevoie de o sută de dolari pentru cauţiune.

Calico înjură pe şoptite. Bani? Pentru Judalon? Niciodată!

— Nu ţi-am cerut niciodată nimic, gemu Jobeth frângându-şi mâinile.

— Ştiu, Jobeth. Dacă ar fi fost pentru copiii tăi...

Jobeth îşi înclină capul şi scrută chipul lui Calico la lumina lămpii care lumina cerdacul.

— Ai vrea să stea în închisoare, nu-i aşa? Îl urăşti fiindcă s-a însurat cu mine. Oh, ştiu asta! O ştiu de la bun început.

Îşi acoperi faţa cu mâinile urâţite de muncă şi Calico simţi că i se topeşte supărarea.

— Gata! O să-ţi dau banii. Dar să nu mai spui aşa ceva!

Lăsând-o pe Jobeth în curte, fugi în casă şi numără banii ceruţi, încercând în acest timp să se şi calmeze. Mikie şi Rafe stăteau lângă mama lor când ieşi din nou afară.

— Uite pijamalele copiilor şi hainele de şcoală, îi spuse

Jobeth după ce băgă banii în buzunar. Copii, să fiţi cuminţi.

— Da, mămico, răspunseră ei în cor.

Rafe era un băieţel de şapte ani, cu bucle blonde şi ochi negri. Nu se putea şti niciodată ce gândeşte. Fratele său, tot blond, avea ochii căprui. Era cadetul familiei, dar ştia că în curând locul lui va fi luat de viitorul bebeluş. Cei cinci fraţi ai lui îl învăţaseră să fie rău, mincinos, încăpăţânat şi adorabil şi ştia exact în ce moment să fie într-un fel sau altul. Citea şi

scria mai bine decât tatăl lui şi făcea întotdeauna în aşa fel încât toată lumea să afle asta. Repeta tot ceea ce spuneau adulţii şi cu el niciun secret nu era în siguranţă. Imediat ce intră în cabană, îl zări pe Irish care se încălzea în apropierea focului şi se repezi la el.

— Tu eşti cel pe care muntele i l-a dăruit lui Calico?

— Poftim?

Irish îl privi stupefiat pe băieţel, apoi o căută din priviri pe

Calico, aflată în celălalt capăt al încăperii.

— Tu eşti ăla? se impacientă Mike.

— Am căzut în râu şi Calico m-a scos afară.

Băieţelul clătină din cap.

— Cum poate un bărbat să cadă într-un râu atât de mic?

Probabil că fantomele indienilor te-au împins în el.

Irish surâse.

— Nu erau fantome ci un arbore dezrădăcinat.

— Fantoma s-a deghizat în arbore. Bântuie peste tot fiindcă muntele este plin de aur. Ele nu-i dau voie decât lui Calico să-l ia. Ea a fost dăruită de munte, la fel ca şi tine.

Irish nu mai surâdea. Nu înţelegea nicio iotă din toată aiureala asta.

— Nu înţeleg prea bine... începu el cu o voce prudentă.

— Fiindcă ai fost dăruit de munte, răspunse copilul sigur pe el. Eu, care m-am născut normal, ştiu toate astea.

Observând uimirea bărbatului care stătea în faţa lui, schimbă imediat tactica.

— Eşti la fel de bogat ca ea?

— Nu, răspunse maşinal Irish. Calico este bogată?

— Da. Plină de aur. Îl ascunde în urcioare pe care le îngroapă în munte. Spiritele o ajută.

— Înţeleg.

Bineînţeles că Irish nu credea niciun cuvânt. Apoi îşi aminti de o conversaţie pe care o avusese cu Phillip Breaswood, în privinţa unui căutător ciudat de aur şi a nepoatei lui. Inima i se strânse. Bogată! Ce să facă el cu o femeie bogată? Belle îl lecuise pentru totdeauna de genul ăsta

de femei. Nu mai voia o milă pe care unii o numesc dragoste!

— Dacă nu eşti bogat, continuă Mikie practic, trebuie să lucrezi. Cu ce te ocupi?

— Sunt om de ştiinţă, îi răspunse Irish întrebându-se cum să scape de puşti.

— Matematică?

Irish fu gata să izbucnească în râs.

— Nu, cercetare ştiinţifică. Disecţii.

— Tai broaştele în bucăţi?

Irish luă un aer fioros.

— Nu. Oameni.

Băieţelul înghiţi în sec şi se dădu înapoi cu un pas.

— Asta e o glumă, şopti el, dar entuziasmul îi pierise.

Irish îşi ridică privirea şi se uită la Calico. Tânăra îşi făcea de lucru prin încăpere, aruncându-i din când în când priviri flămânde. Simţi că-l cuprinde un val de căldură. O dorea. Era o nebunie, dar acum o dorea mai mult decât oricând.

— L-ai văzut pe Mikie şi ai supravieţuit, spuse ea zâmbindu-i.

E o adevărată pacoste.

Îl luă pe copil de umeri şi-l împinse.

— Du-te după Rafe. Pe masă vă aşteaptă biscuiţii şi ciocolata.

— Alţi intruşi? o întrebă Irish schiţând un zâmbet forţat.

Calico se încruntă uşor.

— Jobeth are o problemă urgentă. Copiii o să-şi petreacă noaptea aici.

În vocea ei se putea desluşi regretul, ceea ce nu-i scăpă lui Irish.

— Mikie te necăjea?

— Nu. Îmi făcea educaţia. El crede că eu nu m-am născut într-un mod normal. Eu am fost dăruit de munte, după părerea lui, şi tu eşti bogată.

Calico ridică din umeri şi răspunse după o îndelungată ezitare:

— Nu sunt decât zvonuri. Muntele este bogat.

Curios, dar Irish nu se întrebase încă dacă ea are vreo meserie. Acum însă dorea să ştie asta.

— Şi cu ce-ţi petreci timpul când nu sari în ajutorul unor oameni de

ştiinţă aflaţi în şomaj?

— Caut aur.

— Ciudată ocupaţie.

— S-ar zice că nu-ţi prea place. E totuşi singurul lucru pe care ştiu să-l fac. Din asta trăim. Te-ar deranja să împarţi patul cu cineva?

— Cu tine?

— Nu! Cu unul din băieţi.

— Şi baia mea?

— E gata. Tu întâi, pe urmă băieţii. Copii! îi strigă ea.

Instalaţi-vă pe canapea şi nu vă uitaţi!

— Dar ştim cum arată un bărbat!

— Fără comentarii!

— Putem să ne jucăm cu rocile şi lupa ta?

— Da, dar lângă birou. Şi să n-o spargeţi.

— Şi dacă găsim aur, putem să-l extragem?

— Mai vedem noi.

Apoi Calico se întoarse spre Irish.

— Sunt în camera mea. Bate în uşă când eşti gata.

Rămasă singură, se sprijini de uşă, incapabilă să mai facă un pas. Nu era pură şi, pentru a se apăra, pentru a-şi păstra o mândrie aparentă, ridicase în jurul ei o barieră de ură. În acest caz, de ce bărbatul ăsta producea asupra ei un asemenea efect? Ce-o să se mai întâmple?

— Calico?

— Da? răspunse ea întorcându-se brusc.

— Am terminat, poţi să ieşi.

Calico deschise uşa, îi întâlni privirea, primi mesajul lui şi se înroşi. Îşi dădea el seama? se întrebă ea.

— Invitaţii tăi s-au înmuiat.

Calico intră în încăpere cu ochii plecaţi.

— Mai vrei puţin alcool?

— Cu plăcere.

Îi trebuia un sedativ. Altfel era pierdut! Când o văzuse ieşind din camera ei, simţise că i se taie răsuflarea. Doamne, cât era de frumoasă!

După ce Rafe şi Mikie fură şterşi şi îmbrăcaţi în pijamale, fu o întreagă poveste până să-şi spele dinţii. Apoi, refuzară aranjamentul propus de Calico pentru noapte.

— Nu vreau să dorm cu o fată în pat! exclamă Mikie hotărât.

— Vreau să dormim împreună! urlă fratele lui.

— Dă-le patul meu, spuse Irish. Eu o să dorm pe canapea.

Calico nu îndrăzni să-l contrazică şi împinse băieţii în camera lui Christian. Puştii adormiră imediat. În timp ce Irish stătea gânditor în faţa focului, Calico goli cada şi începu să spele vasele.

— Pot să te ajut?

Se apropie de ea fără să-l audă. Era în şosete, purta un halat scurt şi pantalonii de la o pijama în dungi. Prin deschizătura halatului se vedea bandajul care-i strângea coastele.

— Am nevoie de puţină apă, dar nu cred că e prudent să te agiţi aşa.

— Merge.

Luă o găleată şi începu să pompeze apa. După ce-şi îndeplini sarcina, făcu înconjurul încăperii, oprindu-se în faţa etajerelor încărcate de cărţi.

— Citeşti mult?

— Iarna, nopţile sunt foarte lungi. Nu avem nici radio nici televizor.

— Nu te simţi obosită? Ziua a fost grea şi ai avut o mulţime de probleme.

— Sunt obişnuită.

De fapt era încărcată de adrenalină, ca în timpul furtunii de ieri. Dar astăzi, furtuna făcea ravagii în corpul ei. Irish se opri în faţa ei.

— Trebuie să te mai sărut o dată, şopti el.

Calico se lăsă luată în braţe.

— Asta şi aşteptam...

Respiraţia lui mai mirosea a alcool, buzele lui erau calde şi limba indiscretă. Iar mâinile lui... Calico se înfierbântă brusc şi-şi lipi pântecele de al lui. Îl găsise pe Irish în timpul furtunii, în momentul când era extrem de vulnerabilă, dar i se părea că muntele îi dă binecuvântarea lui. Era atât de aproape, atât de cald. Un geamăt sălbatic scăpă de pe buzele ei întredeschise şi Calico începu să tremure.

Şi dintr-odată îşi dădu seama că era singură, că el n-o mai ţinea în braţe.

— De ce? De ce te-ai oprit? gâfâi ea.

El se trânti pe canapea, cu răsuflarea tăiată.

— Ar fi bine să te duci să te culci, se mulţumi el să-i spună.

Calico simţea că n-o mai ţin picioarele. Se aşeză pe jos.

— Nu mă doreşti?

— Întotdeauna eşti atât de directă? o întrebă el puţin jenat.

— E ceva rău? Aş vrea să ştiu.

— Bineînţeles că te doresc! exclamă el. Crezi că un bărbat se poartă astfel dacă nu doreşte o femeie?

— Ai avut multe?

Irish nu-şi putu ascunde stupefacţia.

— Dar asta e o adevărată inchiziţie!

— Nu. Mă întrebam doar...

Cum să-i reziste? Irish capitulă.

— Câteva... O soţie...

Calico crezu că o să leşine.

— O soţie?

Irish oftă.

— Acum mult timp. A plecat.

— Atunci ce e? insistă ea. Nu sunt destul de sofisticată?

Irish scutură din cap.

— Sofisticată? Eşti ceea ce eşti: spontană, proaspătă şi plină de nuri...

— Atunci... de ce?

— Aş putea să-ţi ofer o mie de motive şi toate ar fi false. Să zicem că am pentru tine un prea mare respect şi să nu mai vorbim despre asta.

Vocea lui devenise tristă şi sarcastică totodată. Irish se aplecă brusc şi o sărută uşor pe gura închisă.

— Eşti o adevărată tentaţie. Cea mai frumoasă dintre toate.

Nimeni nu-i mai spusese vreodată asta! Doamne, ce plăcut era să audă aşa ceva.

— Acum du-te la culcare!

Dacă nu pleca, o să sară pe ea, era sigur de asta, şi apoi o să regrete toată viaţa.

Se zvârcoli toată noaptea pe canapeaua lui.

La rândul ei, Calico nu dormi deloc.

CAPITOLUL 5

Cu unul sau două minute înainte de răsăritul soarelui.

Calico ieşi în prag. Se îmbrăcase fără să facă niciun zgomot şi se dăduse cu parfum. După ce-şi spălă dinţii, intră cu paşi de lup în bucătărie şi începu să pregătească micul dejun: felii groase de bacon şi ouă proaspete de la găinile ei. Irish mai dormea încă. Se duse să trezească băieţii.

Sam, care dădea târcoale în jurul casei, începu să latre. Auzise înaintea ei camionul lui Jobeth, care se apropia de cabană.

— Terminaţi-vă micul dejun, le spuse ea băieţilor uitându-se pe fereastră. A venit mama voastră.

Irish se ridică, se aşeză pe marginea canapelei şi se frecă la ochi.

— Bună dimineaţa, spuse el căscând. Ce are Sam?

Calico îi întinse o ceaşcă de cafea.

— E prietena mea, Jobeth. Vine să-şi ia copiii ca să-i ducă la şcoală.

Urmă un zgomot de frâne şi nişte paşi se auziră pe cerdac.

Uşa de la intrare se deschise fără ca cineva să fi bătut.

Judalon Tarrant îşi făcu apariţia în prag, murdar, neras, cu ochii înroşiţi de alcool, mirosind urât. Începu să rânjească, văzând-o pe Calico.

Tânăra rămase locului, înmărmurită.

— E tata! exclamară băieţii în cor, oarecum dezamăgiţi.

Calico închise ochii. Era în mod sigur un coşmar. O să deschidă ochii şi o s-o vadă pe Jobeth în pragul uşii.

Nu. Era într-adevăr ticălosul de Judalon.

— N-ai dreptul să intri în casa mea fără să baţi la uşă.

Judalon! N-ai nici măcar dreptul să te afli pe acest munte!

— Am venit să-mi iau copiii. Vrei să mă împiedici?

Pumnii lui Calico erau atât de strânşi încât se albiseră.

— Nu, dar o să-i aştepţi afară! Rămâi în cerdac!

— Nu eşti destul de puternică pentru a mă obliga să fac asta.

Nu-mi poţi da mie ordine.

Ochii lui injectaţi sclipiră brusc.

— Credeam că te-am făcut deja să înţelegi asta, adăugă el cu un

zâmbet oribil.

Calico deveni lividă la faţă, incapabilă să răspundă. Irish se ridică, o privi o clipă apoi îşi întoarse capul spre uriaşul care acoperişe uşa de la intrare. În încăpere se instalase o tensiune care-l mira. Decise să ia partea lui Calico şi se îndreptă cu un pas liniştit de masă, cu ceaşca în mână.

Abia atunci îl zări Judalon, care-i aruncă o privire veninoasă lui Calico.

— Ţi-ai găsit un bărbat? N-are nimic deosebit.

Irish puse ceaşca pe masă, făcând special zgomot, şi făcu un pas înainte.

— Ascultaţi-mă bine, domnule, această tânără tocmai v-a cerut să ieşiţi.

Nu vorbise tare, dar tonul lui nu admitea replică. Judalon, surprins că nu citeşte teamă în ochii lui, se dădu puţin înapoi.

— Nu caut necazuri, amice. Nu mi-am băut cafeaua şi am avut o noapte îngrozitoare. Aş putea primi o ceaşcă?

Irish, în ciuda privirii lui Calico, umplu o ceaşcă şi i-o întinse.

Judalon o luă fără să-i mulţumească şi se întoarse spre fiii lui.

— Rafe, Mikie, în camion, repejor!

Puştii îi dădură ascultare, luând-o la galop şi el zâmbi, satisfăcut că a reuşit să-i sperie măcar pe ei.

— Am un mesaj de la Jeb pentru tine, îi spuse el atunci lui

Calico. Vrei să-l auzi?

Calico strânse din buze. Nici gând să discute cu el! Totuşi...

Dacă avea veşti despre bunicul?

— Ce e? îl întrebă ea din vârful buzelor.

— Bătrânul e bine.

Calico îngăimă ceva care semăna a mulţumire.

Judalon se hotărî să plece în cele din urmă. Nemişcată ca o statuie, ea privi camionul care cobora aleea plină de noroi.

Irish, care urmărise retragerea bărbatului lui Jobeth stând alături de ea, o luă de braţ şi o făcu să se aşeze. Apoi împinse spre ea o farfurie plină cu bacon şi ouă.

— Nu mi-e foame.

— Hai, măcar o înghiţitură, insistă el.

Fără să ştie exact care era problema ei, el îşi dădea totuşi seama că trebuie s-o smulgă din infernul în care părea că se prăbuşise.

Calico privi farfuria fără s-o atingă şi în cele din urmă o împinse cu un gest obosit. Apoi, privirea cenuşie se îndreptă în direcţia lui.

— Îţi plac?

— Mult, o asigură el.

Calico se ridică de la masă şi se duse să pună zăvorul la uşă.

Întorcându-se în faţa vetrei, care mai era şi acum caldă, începu să-şi descheie nasturii de la bluză fără să-l scape din ochi.

— Cât de mult?

Irish puse jos furculiţa. Inima lui bătea cu atâta putere încât avea impresia că acest zgomot se aude în toată încăperea. O dată! O va poseda o dată, apoi va fugi pentru totdeauna din aceşti munţi.

Bluza alunecă încet, rămânând agăţată pentru o clipă de sfârcurile sânilor, dar sfârşind prin a ajunge pe podea.

— E o nebunie! şopti Irish apropiindu-se de ea cu mâinile întinse.

Ce se întâmpla oare cu el? Cum de se purta astfel, el, omul de ştiinţă cu o judecată rece?

Când mâinile lui luară forma unor cupe, cuprinzându-i sânii, Calico ştiu că va trebui să trăiască tot restul zilelor ei cu ruşinea asta. Cu atât mai rău. O va îngropa într-un colţ al memoriei şi va încerca să uite de ea!

— E destinul, îi răspunse ea cu o voce joasă, zâmbindu-i.

Irish o luă în braţe şi o duse în camera ei, pe patul de puf.

Îşi smulse hainele de pe el şi rămase o clipă gol deasupra ei, făcând să se nască în ea emoţii de o mie de ori mai intense decât în visurile ei cele mai nebuneşti.

Mâinile şi buzele lui se aflau peste tot, aprinzând incendii pe care le întreţinea cu grijă. Pierdută, înecată într-o plăcere necunoscută până astăzi, Calico îl împinse cu blândeţe şi începu să-l mângâie la rândul ei, timid la început, apoi cu mai multă siguranţă.

— Ia-mă, îl rugă ea. Pătrunde-mă!

Când el îi dădu în cele din urmă ascultare, Calico ştiu că-şi va aminti toată viaţa aceste clipe. Maşinal, coapsele ei se puseră în mişcare,

adoptând instinctiv ritmul lui. Irish, nebun de dorinţă, o rugă să nu facă nimic, dar ea nu-l auzi şi se arcui brusc scoţând un strigăt. Atunci Irish scoase un oftat lung de plăcere.

*

* *

— A fost oribil, şopti Calico în momentul când Irish se îndepărtă de ea.

El se sprijini într-un cot şi o privi.

— Nu. Ai fost minunată. Până astăzi n-am mai făcut dragoste cu o zână.

Ochii ei cu străluciri de argint erau plini de o candoare tulburătoare.

Ea îl fixă o clipă, simţindu-se cuprinsă de o dorinţă nebună.

— Încă o dată. Mai iubeşte-mă o dată! Ştiu că prima oară e întotdeauna oribil.

Irish zâmbi.

— Dar nu-i adevărat, protestă el. Trebuie să mă laşi acum să mă odihnesc puţin. Nu uita că sunt rănit.

— Te-a durut când...

— Nu, nu! o asigură el.

Când o mângâie, Calico gemu încetişor. Atunci Irish o trase deasupra lui, şi, conducând-o cu o mână sigură, îi dezvălui noi şi noi plăceri.

*

* *

— Acum mi-e foame, declară Calico.

Stăteau pe cerdac, unul lângă celălalt, fiecare cu câte o farfurie pe genunchi. Vântul călduţ aducea mireasma pădurii.

Calico urmări cu privirea o frunză până ce ea atinse pământul.

În apropierea lor, câinele Sam devora micul dejun care rămăsese nemâncat. Găina ţicnită, stând în picioare pe sofaua veche, îl pândea visând la resturile care-i vor rămâne în strachină.

— Slavă Domnului că e vorba de mâncare! exclamă Irish, aruncându-i o privire ironică.

Calico se înroşi ca focul.

— Nu voiam să vorbesc de... îngăimă ea.

— Să nu mai vorbim despre asta acum. De altfel, sunt mort.

— Eşti atât de slăbit?

— Şi mai şi.

— Oh!

Ea nu se simţea deloc slăbită, ba din contră. Niciodată nu se simţise atât de vioaie.

— Poate că din cauza vârstei tale, spuse ea cu inocenţă. Se zice că...

Irish fu gata să se înece cu un dumicat, atât se simţi de vexat.

— Vârsta nu are nicio legătură! N-am decât patruzeci şi doi de ani, la urma urmei! Mai am încă nişte ani frumoşi înaintea mea.

— Sunt încântată.

Zărindu-i privirea neagră pe care i-o aruncase, Calico se decise să-şi ţină de acum gura. Doar nu era să se înece tocmai acum, după ce abia îi salvase viaţa?

— Ce s-a întâmplat între tine şi soţia ta? îl întrebă ea brusc, sărind din lac în puţ.

Privirea lui deveni brusc alta, aproape sălbatică.

— Cu ce drept...

— Chiar după ce am făcut în dimineaţa asta? îl întrerupse ea, speriată puţin de reacţia lui.

— Trecutul este trecut.

El oftă, ezită şi sfârşi până la urmă prin a ceda.

— Belle nu era pentru mine. E o femeie pe care orice bărbat o poate avea.

Calico simţi că i s-a uscat gâtul. Ar fi trebuit să tacă, dar dorea atât de mult să afle...

— Vrei să zici că s-a culcat cu un alt bărbat? De aceea n-o mai vrei?

— Exact. La orfelinat eram un copil oarecare. Nu vreau o soţie „la mâna a doua”. N-am putea vorbi despre altceva?

Calico dădu din cap, nefiind în stare să-i răspundă. Dintr-odată simţea că i se făcuse frig.

O femeie la mâna a doua! Îi era imposibil să se gândească la ea în aceşti termeni. Refuza asta. Ca să vorbească, tânăra aşteptă ca Irish să se

calmeze, ca ochii lui să se îmblânzească din nou.

— M-am născut în munţi. Acolo sus. Se poate vedea de aici intrarea minei.

— Te-ai născut într-o mină de aur?

— Nu, pe tăpşanul cu iarbă care se află în apropierea intrării. Tata era în mină, mama afară, ţinând o coardă care-i lega pe unul de celălalt. Când plafonul minei s-a prăbuşit, a tras din toate puterile pentru a-şi salva soţul, dar fără să reuşească. Şi pe urmă au apucat-o durerile facerii şi n-a mai avut timp să se întoarcă aici. Jeb ne-a găsit. Venise să-i anunţe că s-a întors bunicul. Mama murise şi eu mă mişcam printre picioarele ei. Trupul tatii se găseşte tot în fundul minei, dar bunicul a pus o cruce alături de cea a mamei, în cimitirul nostru.

Irish privea crucea albă ridicată în amintirea unui bărbat strivit de munte şi simţi că-l trece un fior.

— Trebuie să fie bine, şopti el cu o voce înăbuşită.

— Să fii mort?

— Nu, bineînţeles. De a şti de unde vii, de a-ţi cunoaşte părinţii.

Irish visase la asta toată viaţa lui. Brusc, fu cuprins de o dorinţă teribilă de a părăsi acest munte.

— Poate că eşti prea romantic, spuse Calico gânditoare.

— Mi s-a spus în multe feluri, dar în felul acesta nu! Îmi atribui calităţi de care nu ştiu.

— Într-o zi, am vrut să-mi văd tatăl. Găsisem un alt mijloc de a pătrunde în mină. Dar după câteva clipe, m-am întors.

Muntele creştea şi mi se făcuse frică.

— Ţie? Frică?

Această idee i se păru incredibilă.

— Cum e acolo?

— Întruneric, frig şi strâmt. Câteodată foarte umed, din cauza râului subteran. Ţi-ar plăcea să mă însoţeşti? Aş putea să te învăţ.

— Poate că altă dată.

Lui Calico i se făcu dintr-odată frică.

— Te doare capul? Sau piciorul? Sau pieptul?

— Nu. Dar trebuie să mă întorc la Atlanta. Când crezi că vei avea veşti de la bunicul tău?

Tânăra se prefăcu însă că n-a auzit.

— De ce nu lucrezi?

— Am fost concediat. Şeful meu de serviciu se temea că-l pun în umbră.

— Vincent? îl întrebă ea ducându-şi mâna la gât.

— Îmi pare rău, spuse el văzându-i gestul. Dar eram ca nebun. Şase ani pierduţi la Albert Bateman...

— Albert Bateman! Dar acolo şi-a făcut bunicul stagiul ca internist. Diploma lui se mai găseşte încă în Biblia noastră.

— Bunicul tău a fost medic?

— A fost. N-a mai practicat de cincizeci de ani.

— Dar de ce? Atâţia ani pierduţi pentru studii!

— Statul i-a retras dreptul de a practica. A omorât un om care-şi merita de o sută de ori moartea. A petrecut douăzeci de ani la ocnă.

Irish deschise gura stupefiat, dar nu avu timpul să facă nici cea mai mică remarcă. Sosea un camion.

— E Jeb! exclamă Calico.

Bunicul ei se afla în camion.

— Bunicule! Ce faci aici? De ce n-ai rămas în spital?

Bătrânul părea epuizat. Privirea lui era tristă, pielea ca pergamentul.

— Am auzit chemarea munţilor, bombăni el. Şi pe urmă, nu-mi plac spitalele şi mi-era sete.

— Chemarea munţilor! Dar ai băut! Eşti nebun, cum de ai...

— Nu sunt nebun. Am o misiune în viaţă, pe Muntele

Stâncii Vorbitoare. Ştiu asta.

Calico aruncă o privire disperată în direcţia lui Jeb, care ridică din umeri.

— N-am putut face nimic. Bătrânul ăsta idiot i-a forţat mâna lui Doc Willis.

— Şi a ieşit, aşa...?

— Şchiopătând, preciză bunicul. Am cârje.

Lui Calico îi venea să plângă. Dacă se întorsese Christian, nu mai avea nicio scuză să-l ţină pe Irish prizonier. Încercă să-l mai convingă pe bătrân

că făcuse o nebunie, dar acesta nici nu vru să audă şi o luă şontâc-şontâc pe alee.

— Bunicule, aş vrea să-ţi prezint pe cineva. E bărbatul pe care l-am scos din râu.

— Am auzit vorbindu-se despre el. Mai e aici?

— Pe cerdac.

Irish făcu un pas şi bătrânul rămase nemişcat. Mintea lui înceţoşată de alcool şi durere funcţiona foarte încet, dar recunoscu imediat ochii. Ochii aceia verzi! Nu, nu era posibil.

Îi trebuiseră douăzeci de ani îngrozitori pentru a uita ochii aceştia şi iată că ei reapăreau brusc în faţa lui.

— Popa! strigă el înainte să se prăvălească pe pământ.

Calico scoase un urlet, încercând să-i încetinească prăbuşirea, dar fără a-l putea opri totuşi. Irish se repezi în ajutorul ei.

— Ce-a zis? Doamne, e mort!

— E mort de beat, spuse Irish, lasă-mă pe mine să-l examinez.

— Nu, a leşinat. Dar s-a învineţit la faţă!

Irish îl luă pe bătrân în braţe şi-l duse pe cerdac. Acolo îl aşeză pe o bancă şi-şi lipi mâna de inima lui. Bătea, dar foarte slab.

— Cred că e vorba de o criză cardiacă. Are nevoie de nişte îngrijiri imediate.

Orele care urmară fură dramatice. Christian, instalat în remorca ataşată de camionul lui Jeb, cu nepoata lui lângă el, fu coborât la Gainsville. Irish îi urma în camionul lui Calisco.

La spital, Doc Willis o luă deoparte pe tânăra femeie.

— Nu pricep nimic. O să-l duc la Atlanta.

— Are probleme cu inima?

— Nu, de aceea şi sunt îngrijorat. Aşa am crezut la început, dar mai degrabă e vorba de un şoc teribil... O să coste foarte scump şi...

— O să vând aur.

Doctorul zâmbi.

— E prima oară când recunoşti că ai.

— Oamenii vorbesc prea multe!

Calico se exprimase pe un ton atât de sec încât doctorul îşi regretă gluma. Existau subiecte care nu trebuiau niciodată abordate în aceşti munţi.

Când sosi ambulanţa, Irish discută un moment cu şoferul.

Apoi se duse să-i spună lui Calico, rămasă la uşa camerei de gardă.

— Am găsit pe cineva să mă ducă la Atlanta. O să mă întorc să-l iau pe Sam, maşina şi câteva lucruri.

— Dar...

Nu putea să-l păstreze pentru ea! I se păru dintr-odată că lumea se prăbuşea în jurul ei. Nemişcată, privi ambulanţa îndepărtându-se, cu sirena urlând.

— Calico!

Era Doc Willis.

— Întoarce-te acasă şi fă-ţi valiza. Ţi-am rezervat o cameră la un motel de lângă Emory. Dacă e ceea ce cred eu, e mai bine să fii lângă Christian.

Spitalul Universităţii din Emory era o clădire uriaşă, în care te puteai pierde. Infirmierele aveau treabă până peste cap şi, din cauza asta, nu prea aveau timp să mai fie şi amabile.

Doctorii nu făceau decât să treacă de la un bolnav la altul, cu profesionalism dar prea nepăsători, după părerea lui Calico.

Tânăra stătea lângă patul lui Christian de la opt dimineaţa până la opt seara. Câteodată o recunoştea, câteodată nu. Când era conştient o implora să-l ducă acasă, dar cel mai adesea mormăia cuvinte fără şir.

Seara, epuizată, Calico se întorcea la motel, făcea un duş, înghiţea ceva la nimereală şi-şi petrecea noaptea retrăind dimineaţa în care făcuse dragoste cu Irish.

Şi în fiecare dimineaţă trebuia să suporte un nou şef de clinică, urmat de internii lui!

Nici în acea dimineaţă lucrurile nu decurseră altfel. Un grup se formă în jurul patului bătrânului, vreo cincisprezece interni înconjurând un bărbat mai în vârstă, cu aerul sever.

— Optzeci şi doi de ani, rosti bărbatul. Un exemplu clasic de senilitate.

Calico sări în sus.

— Nu! Nu e senil! S-a întâmplat dintr-odată.

Şeful clinicii o privi stupefiat. O tăcere de moarte se lăsă.

— Dintr-odată?

Întrebarea fusese pusă de cel mai în vârstă dintre interni.

Era înalt, slab şi purta nişte blugi decoloraţi pe sub halatul alb.

— Doctore Marcovici, îmi permiteţi?

— Bineînţeles că da! răspunse sarcastic şeful clinicii.

— Am mai văzut această expresie pe unele feţe, şopti internul aplecându-se spre bolnav.

— Ah! Diagnosticaţi studiind feţele bolnavilor, doctore

Bass? Atunci nu aici ar fi trebuit să lucraţi ci la bâlci!

Bass îi ignoră sarcasmul şi se ridică încruntându-se.

— Dacă acest om ar fi revenit de pe front, aş fi zis că a fost şocat de explozia unei bombe.

Marcovici ridică din umeri.

— Dar bătrânul nu se întoarce de pe front, Bass.

— Poate că e o luptă interioară, domnule.

Şeful clinicii clătină din cap, surprins.

— Îl vrei? E al tău! Vindecă-l dacă poţi.

Şi ieşi, asemenea unui împărat urmat de supuşii săi.

— Nu mi-am făcut un nou prieten, constată internul cu o voce calmă.

Calico şi el se priviră o clipă şi ea decise că-i este simpatic.

— Eşti doctor? se hazardă ea.

— Şi încă cum! Peste un an îmi voi lua zborul cu propriile mele aripi. Hai să bem o cafea. Nu pot să sufăr să discut despre pacienţii mei în faţa lor, fie că ei aud, fie că nu.

Calico îl urmă. Nu-i plăcea cafeneaua de la parterul spitalului, dar acest om era primul care-i dădea puţină speranţă.

În faţa unei ceşti de cafea, ea îi povesti tot ce se întâmplase.

— Vrei să spui că bătrânul Christian doar s-a uitat la o persoană complet străină lui şi s-a prăbuşit? N-a zis nimic?

— Ba da. Popa.

— Popa? Ce ciudat! A avut vreodată ceva de împărţit cu vreun popă?

— A omorât unul, în urmă cu mult timp.

— Şi acest Irish seamănă cu preotul respectiv?

Calico ridică din umeri.

— Habar n-am. S-a întâmplat cu mult înainte să mă nasc eu, acum vreo cincizeci de ani. Bunicul a stat douăzeci de ani la închisoare.

Bass îşi frecă mâinile.

— Calico, pot să-ţi spun Calico, nu-i aşa? Cazul lui mă interesează. O să-l scoatem noi pe bunicul tău din starea asta.

Am văzut răniţi în aceeaşi stare, în Vietnam...

— Câteodată e lucid şi-mi vorbeşte. Am spus asta infirmierelor, dar...

— Da, ştiu. E un semn bun. Sunt sigur că vederea acestui străin a declanşat un resort în capul bunicului tău, un lucru pe care încerca, poate, să-l uite. Ce ştii despre preotul pe care l-a omorât?

— Nimic. Nimeni n-a vorbit niciodată despre asta în faţa mea. Nu e mai degrabă un accident ceea ce i s-a întâmplat?

— Nu. E un bătrân robust. În capul lui e ceva, îţi spun eu.

Ce frumoasă era tânăra asta! Jerry Bass, bărbatul, nu medicul, avu brusc un chef nebun s-o atingă. Ridică mâna, apoi o lăsă să cadă. Ce se întâmpla cu el? Tuşi încurcat.

— O să-l ţin sub observaţie, o să încerc să-i vorbesc când va fi lucid, să văd dacă nu pot să sparg barierele pe care le-a ridicat între el şi lumea exterioară.

— N-o să reuşeşti. Când e beat, vorbeşte întotdeauna despre misiunea lui, care o fi aia nu ştiu. Zice că muntele îl cheamă. Dar să ştii că nu e nebun, nu, nici vorbă! Dacă spune asta, înseamnă că are într-adevăr o misiune de îndeplinit.

— Asta face parte fără îndoială din problemele lui.

Calico privi în jurul ei. Acest loc nu-i convenea lui

Christian. Era prea curat, prea ordonat. Brusc, simţi la rândul ei chemarea muntelui.

— Vreau să-l duc pe bunicul acasă, spuse ea pe neaşteptate.

— Nu se poate! Are nevoie de ajutor.

Se înfruntară din priviri. Calico ştia că-şi asuma un risc teribil, dar nu se

putea sustrage acelei chemări.

— Îţi pierzi timpul, şopti ea. Dacă vrei să ştii ce are în cap bunicul, va trebui să vii la Muntele Stâncii Vorbitoare.

Jerry îi întinse mâna.

— De acord. Indică-mi drumul.

— Mulţumesc!

*

* *

Deşi Irish cunoştea în cele mai mici amănunte corpul omenesc şi ştia cum funcţionează acesta, nu reuşea totuşi să înţeleagă ce se întâmpla cu el. Orice făcea, oriunde se găsea, nu reuşea să şi-o scoată din minte pe Calico.

La patruzeci şi doi de ani să se îndrăgostească? Alţii de ce nu, dar el? Îşi închise valiza cu un gest repezit, dar îşi dădu seama că era prea plină. O deschise din nou şi aruncă cât-colo un braţ de haine. Unde îi era capul?

Se auzi soneria de la intrare. Făcu un gest plin de ciudă. Nu avea nevoie de companie. Se duse totuşi să deschidă. Era Phillip.

— Ginny mi-a spus că vrei să-l luăm la noi pe Sam, cât timp vei fi plecat la Kansas City.

— Mă întorc peste două zile. Nu vă deranjează prea mult?

Phillip îl privi pe Irish mişcându-se prin apartament ca un leu în cuşcă.

— Cum se prezintă capul tău?

— Mi-au scos firele. Mă simt ca nou.

— Sper că-ţi vei găsi o slujbă acolo.

Unde era Irish „argint viu” pe care-l cunoscuse pe vremuri?

Se duse la bucătărie şi pregăti două pahare. Întorcându-se în salon, îi întinse unul lui Irish şi apoi se aşeză într-un fotoliu.

— Cât ţi-ar trebui, Irish, ca să-ţi continui cercetările în linişte?

— Mult, mai mult de două sute de mii de dolari pentru început. Şi la preţul ăsta, nici măcar nu pot garanta rezultatele.

Cunoşti vreun Mecena?

— Pe mine. M-am gândit să investesc în tine, împreună cu câţiva prieteni.

— Şi dacă în cele din urmă nu găsesc nimic?

— Fiind mai mulţi, riscul nu este aşa de mare. Ce zici? Mai ai chef să te duci la Kansas City?

Irish veni să se aşeze în faţa lui şi puse paharul pe măsuţa joasă, fără să bea nicio înghiţitură. Părea gânditor. După ce reflectă câteva clipe, dădu din cap.

— Da. Voi avea timp astfel să mă gândesc la propunerea ta.

Phillip zâmbi şi clătină satisfăcut din cap.

— Când o să te întorci poimâine, să urci până la noi. Vom avea câţiva invitaţi care abia aşteaptă să te cunoască.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Cu mâna pe clanţă, se întoarse spre el.

— Ah, era să uit. Ai rupt-o definitiv cu Belle?

Irish avu senzaţia că a primit un pumn în stomac.

— Ce legătură are ea cu asta?

— Niciuna. Dar i-a telefonat lui Ginny de la Boston. Veştile rele circulă repede. Ştia că ai rămas fără slujbă.

*

* *

În acea dimineaţă, Mary Lou, secretara lui Gerald Vincent, îl zări pe directorul Institutului Albert Bateman pe culoarul ducând spre biroul şefului ei. Fără să mai bată la uşă, intră în cabinet ca să-l prevină pe Vincent.

— Gerald, vine Gustav Brown!

Gustav Brown, obez şi puţin decadent, adora costumele bine croite, lavanda şi tot ceea ce, după părerea lui, îi putea da un aer puţin aristocratic. Spirit ager şi calculat, funcţiona ca un adevărat computer, gândindu-se numai la profit. Trecuse mult timp de când un cercetător al Institutului nu mai primise un premiu important şi situaţia nu-i convenea deloc. Dar în dimineaţa asta...

Intră în biroul lui Gerald Vincent cu surâsul pe buze şi acesta se ridică grăbit.

— Gustav! Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite? Fii binevenit în modestul meu birou.

— Modest? Dar, dragul meu prieten, această încăpere este mult mai mare şi mult mai bine mobilată decât cea în care lucrez eu. Am aflat vestea bună în privinţa lui McCaulley şi m-am gândit că ar fi bine să trec să te felicit.

Vincent ridică mirat dintr-o sprânceană.

— Îmi aprobi decizia?

— Sunt nebun de bucurie!

Gerald Vincent oftă uşurat şi se aplecă puţin peste birou.

— Ca să-ţi spun totul, de mult timp doream să scap de el.

— Să scapi... Dar despre cine vorbeşti?

— Despre Irish McCaulley, bineînţeles. L-am concediat şi...

Gustav făcu un salt. Zâmbetul îi pierise de pe buze şi privirea îi devenise dintr-odată dură.

— L-ai... Dar eşti nebun, bătrâne!

Mary Lou îi auzi strigătul şi tresări. Probabil că-l auzise tot institutul.

— Idiotule! Să concediezi singurul cercetător talentat din institut! Cel care...

Gata cu visurile de a obţine premii importante! Nici bani nici glorie pentru institut. Livid la faţă, se proţăpi în faţa lui

Vincent care părea năucit.

— McCaulley tocmai a primit premiul Potamkin pentru lucrările pe care le-a făcut anul trecut! N-ai citit ziarul de dimineaţă? Avem nevoie de oameni ca el ca să menţinem institutul pe linia de plutire.

Arătă biroul cu un gest larg al mâinii.

— Avem nevoie de bani şi ca să mobilăm birourile unor incapabili ca tine! Şi premiile aduc bani, mulţi bani!

— Nu putem să acceptăm premiul în numele lui? se bâlbâi

Vincent.

— Douăzeci şi cinci de mii de dolari... Douăzeci şi cinci de mii de dolari, Gerald! Suma este personală. Numai el o poate ridica.

Vocea îi deveni glacială.

— Au trecut cincisprezece ani de când dormi în spatele acestei mese, în fotoliul acesta prea confortabil. Astăzi îţi dau ocazia să-ţi mişti puţin fundul

de pe scaun. Găseşte-l pe

McCaulley şi adu-l înapoi! Dacă nu reuşeşti, te pun pe liber!

Capitolul 6

Calico îl privea pe Christian, întrebându-se dacă făcuse bine aducându-l acasă. N-ar fi fost mai bine îngrijit la Emory?

Trăia acum într-o spaimă continuă. Bineînţeles că bunicul ei avea şi lungi momente de luciditate, dar ea nu îndrăznea nici să lipsească nici să se îndepărteze de cabană, ca să-i poată auzi tot timpul vocea.

Trebuia totuşi să muncească, să înlocuiască aurul pe care-l vânduse ca să plătească spitalul şi motelul în care locuise în acea îngrozitoare săptămână. Copacul care fusese gata să-l omoare pe Irish făcuse în căderea lui o groapă mare pe mal, exact în locul unde fusese dezrădăcinat. Această cuvetă naturală, după cum îşi închipuise ea, era plină de grăunţe de aur pe care le aduna în fiecare zi cu ajutorul unei palete vechi de lemn. Câteodată o însoţea şi Christian, ţopăind pe cărare cu cârjele lui. Se aşeza la soare pe mal şi o privea muncind, bătrânul maestru fiind mândru de munca elevei lui. Dar întoarcerea era anevoioasă, panta fiind prea abruptă pentru el.

Jebediah şi Winnie veneau cât puteau de des, eliberând-o pentru câteva ore. În acea zi, Jeb era singur. Calico amestecă în supa de pe foc şi-i spuse:

— Jeb, aveţi supă şi pâine caldă. Aş vrea să mâncaţi ceva înainte să goliţi sticla pe care ai adus-o.

Se apropie de Christian şi puse mâna pe umărul lui.

— O să urc de-a lungul râului astăzi.

— Ai dreptate. Mai sus sunt găuri bune, pline de nisip aurifer.

Calico îl sărută şi se duse să ia din spatele uşii un centiron de care era agăţat tocul unui pistol. Jeb o văzu punându-şi-l şi se miră.

— De ce-l iei cu tine?

— Din cauza câinilor sălbatici, a şerpilor, urşilor...

Şi a hoţilor! Fu gata să adauge. Bătrânul ei văr o însoţi până în cerdac şi privi gânditor în urma ei.

— O tracasează ceva, îi spuse Christian după ce tânăra ajunsese destul de departe ca să nu-i mai audă.

— Winnie spune că e îndrăgostită de bărbatul pe care l-a scos din râu, îi

explică Jeb.

Christian se trânti pe sofaua veche de pe cerdac. De câteva zile, găina ţicnită se mutase de aici şi-şi creştea puii în colţul verandei.

— Aş fi vrut să-l întâlnesc pe tip, bombăni Christian.

— Dar era aici când te-am adus de la spital! se miră Jeb.

— Nu-mi amintesc.

Privi gânditor spre piciorul învelit în bandaje.

— Va trebui să găsesc un mijloc să înlocuiesc degetele care-mi lipsesc. Nu pot să merg cu o gheată pe jumătate goală.

— Ai putea pune o bucată de lemn, îi sugeră vărul.

— Nu, ar fi prea uşoară.

Izbucni dintr-odată în râs.

— Am o idee mai bună! O să punem o bucată de rocă auriferă. Îţi dai seama, degete din aur la picior!

*

* *

Râul reintrase în matcă. Apa redevenise limpede.

Aplecându-se, Calico putu să vadă chiar şi cum înoată peştii printre stânci. Trecu pe lângă barajul pe care castorii îl reconstruiseră, dar nu se opri. Ştia că există aur sub apă, la baza barajului, dar va căuta altă dată acolo.

Se simţea neliniştită. Irish îi lipsea mai mult decât ar fi vrut.

Ajunse la cabana lui Phillip Breaswood şi făcu un tur în jurul ei. Maşina sport dispăruse, la fel ca şi lucrurile lui Irish şi câinele Sam, dar exista un bileţel prins de uşă. Ce om ciudat!

Ce nevoie avea să lase o pistă pentru nişte părinţi care poate că nici nu mai existau?

Mai încolo, trecu prin locul unde stătea Irish când fusese lovit de copac. Plecându-şi privirea, simţi că i se taie respiraţia.

Acolo, în nămolul de pe mal... un portofel! Sigur că era portofelul lui. În acea clipă hotărî să se ducă la Atlanta ca să-l revadă pe Irish. Christian putea să stea câteva zile cu Jeb şi

Winnie.

Se îndepărtă de râu şi se aşeză pe o stâncă aflată pe la jumătatea pantei. Irish! Mâinile lui, buzele lui, mirosul lui.

Închise ochii şi-şi reaminti totul.

Un zgomot de crengi rupte o făcu să tresară şi deschise ochii, cu urechea la pândă. După câteva clipe, se destinse şi zâmbi. Era un urs mare, negru, care venise să bea apă pe celălalt mal al râului. Însă, simţindu-i prezenţa, nu întârzie mult şi se pierdu în pădure.

— E primul pe care-l zăresc anul acesta, rosti cineva din spatele ei.

Calico sări în picioare, se întoarse şi dădu nas în nas cu

Judalon Tarrant. Abia se abţinu să nu strige. Ochii lui mici, asemănători cu ai unui porc, o fixau cu răutate. Pe umărul lui, aruncat neglijent ca şi cum ar fi fost vorba de un prosop de baie, se afla un căprior. Un animal care cântărea în mod sigur mai mult de cincizeci de kilograme! Calico puse mâna pe pistol şi-i trase siguranţa, fără a-l scoate însă din toc.

Judalon schiţă un zâmbet.

— Haide, Calico, doar n-o să mă împuşti. Jobeth te-ar urî.

— N-o amesteca pe Jobeth în asta! Ştii că sezonul de vânătoare e închis?

— Trebuie totuşi să-mi hrănesc familia.

Ea nu-l va denunţa şi Judalon ştia asta. Aşa ceva nu se făcea în munţi. Aici îţi reglai singur conturile.

— N-ai ce căuta pe pământurile noastre! Ştiu că tu ai fost hoţul care a dat iama zilele trecute prin cabana vecinului nostru.

— Poate, dar nu poţi s-o dovedeşti.

— N-am nevoie de dovezi ca să fiu sigură.

Judalon ţinea puşca în mână, dar ei nu-i era frică. Şi ea era înarmată.

— Nu mai vreau să vânezi pe pământurile mele, îi spuse ea înfiptă. Şi nu ne mai spiona.

— Te-ai făcut aşa curajoasă dintr-odată! Ţi-am studiat faţa în timp ce mă apropiam. La cine te gândeai? La bărbatul pe care l-ai scos din râu? Când mă gândesc că nici măcar nu m-ai prezentat în ziua când am venit să-mi iau băieţii! Eşti îndrăgostită de el?

Calico nu-i răspunse imediat. Îl măsură mai întâi din priviri pe uriaş, observă felul în care lăsase să lunece uşor căpriorul pentru a fi mai liber în

mişcări, şi mai ales privirile lacome pe care i le arunca. Scoase pistolul şi-l îndreptă în direcţia lui.

— Părăseşte munţii aceştia, Judalon!

— N-o să te serveşti niciodată de el împotriva mea, răspunse el arătându-i arma.

— Mai fă un pas şi o să vezi! Ştiu o groază de locuri unde aş putea arunca fără urmă cadavrul tău împuţit.

Nu ridicase vocea, dar tonul ei exprima atâta ură încât el rămase cu gura căscată.

— Plec, plec, bodogăni el. Trebuie să tranşez căpriorul. Dar te previn, n-o asmuţi pe Jobeth împotriva mea, că... Nu vreau să-i bagi idei în cap.

De ce naiba îi plătise cauţiunea? I-ar fi stat atât de bine la închisoare!

— Nu i-am vorbit niciodată lui Jobeth despre tine. Nu merită osteneala.

— Mi-ai păstrat şi mie un locşor în inima ta, după atâţia ani?

Vocea îi răguşise.

— Mă scârbeşti.

Îl ochi sub talie, acolo unde...

— Va trebui să tragi în spate, spuse el râzând, în timp ce se întorcea să plece.

— Te urăsc, Judalon Tarrant! urlă ea.

Dar el nu mai întoarse capul şi se îndepărtă cu paşi mari.

Calico, tremurând toată, se lăsă să cadă în genunchi. Într-o zi... într-o zi...

Rămase aşa, într-o stare ca de prostraţie un timp, neamintindu-şi de portofel decât când găsi puterea să se ridice. Irish! Dorinţa pe care o simţea faţă de el căpătă brusc o altă calitate. Cu el, lângă el, uita de ruşinea, de vina ei. Lângă el se simţea din nou pură.

A doua zi de dimineaţă, în ciuda protestelor lui, îl duse pe

Christian la Jeb. Apoi luă drumul Atlantei.

*

* *

— Profesorul McCaulley lipseşte, îi spuse portăreasa. Dacă vreţi vă pot da un număr de telefon şi adresa locului unde se găseşte.

— Nu, mulţumesc.

Calico oftă. Nicio clipă nu se gândise că Irish ar fi putut fi plecat într-o călătorie. Nu avea rost să încerce să dea de el. O

să plece şi o să-i lase portofelul la portăreasă.

— Calico! Calico Jones! Mi se părea mie că recunosc coama asta roşcată.

Tânăra era uimită că o recunoscuse cineva aici, în oraş.

— Phillip! Ce faci aici?

El izbucni în râs.

— Tocmai voiam să-ţi pun aceeaşi întrebare. Eu locuiesc aici. Ce cauţi la Atlanta?

— Cumpărături, îl minţi ea.

Phillip o luă de braţ.

— Ce plăcere să te întâlnesc! Hai să bem o cafea. Cum se simte bunicul tău? Tot la Emory este?

— Se simte bine. S-a întors acasă.

— Ştii că ai făcut o impresie foarte puternică asupra lui Irish

McCaulley, savantul casei? Când am auzit că tu i-ai salvat viaţa...

— El ţi-a povestit asta?

— Bineînţeles! Nu ştiai că suntem vecini? L-am însoţit când s-a dus să-şi recupereze maşina şi am mai stat şi noi puţin de vorbă...

— Aha, înţeleg.

Dacă vorbise despre ea, însemna că n-o dăduse complet uitării. Simţi că un val cald îi trece prin tot corpul.

Se duseră la o cafenea din cartier şi începură să vorbească vrute şi nevrute. Lui Phillip îi plăcea nespus de mult Calico, dar îşi băgase minţile în cap. De când cumpărase cabana de la bunicul ei, se văzuseră de multe ori, fuseseră împreună la vânătoare. De câte ori visase că... Dar Calico nu era femeia unei aventuri pasagere, aşa că-şi luase gândul de la ea şi renunţase s-o mai curteze.

— De ce nu rămâi în seara asta la Atlanta, Calico? Mi-ar plăcea să le cunoşti pe soţia şi fiica mea, Sarah. În seara asta, am invitat câţiva prieteni...

Calico ezită.

— Nu. Eu... Nu pot. Bunicul...

Phillip n-avea niciun chef să insiste, dar avu brusc ciudata impresie că această fată frumoasă cu ochii cenuşii era disperată. O imagine atât de fugară şi totuşi...

— Trebuie! Te rog, Calico.

— Drăguţ din partea ta că mă inviţi, Phillip, dar nu-ţi cunosc prietenii... Ce-aş putea să vorbesc cu ei?

— Să zicem despre... aur. O căutătoare de aur, îţi dai seama?

O să fii vedeta serii.

— O să mă expui ca pe un câine de circ?

— Nu! Vino mai devreme, ca să poţi schimba câteva vorbe cu Ginny înainte de sosirea celorlalţi invitaţi.

Un gând îi trecu brusc prin minte lui Calico. Şi dacă Irish se întorcea chiar în seara asta? Ar fi o ocazie să-l vadă, să-i vorbească, să... Se înroşi, tuşi, apoi îi zâmbi.

— Tot cu vânzările imobiliare te ocupi, Phillip?

— Da, dar... Ce legătură are?

— Eşti la fel de convingător ca întotdeauna. L-ai convins pe bunicul să-ţi vândă cabana de vânătoare, şi acum...

— Deci accepţi! Splendid! La şase şi jumătate?

Îi întinse mâna încântat.

O jumătate de oră mai târziu, după ce-şi reţinuse o cameră la hotel, Calico se afla într-un mare magazin. Îşi cumpără o fustă lungă şi o bluză cu un decolteu îndrăzneţ, ciorapi, sandale cu tocuri înalte şi o trusă de farduri potrivite cu tenul ei de roşcată. Dintr-o farmacie îşi cumpără produsele de toaletă necesare, apoi se întoarse la hotel. Se culcă puţin, apoi făcu un duş, se fardă şi se pieptănă îndelung.

Rezultatul nu era deloc rău. Cine ar fi putut s-o recunoască pe munteanca îmbrăcată ca vai-de-lume în această tânără femeie elegantă a cărei imagine se zărea în oglindă? Se plimbă nerăbdătoare prin cameră până la ora convenită, jurându-se că nu va încerca să-i tragă de limbă pe invitaţi despre un anume Irish McCaulley. În micuţa poşetă de seară puse şi portofelul, aşa, ca să-l aibă la ea.

*

* *

— Eu sunt Calico Jones, declară ea ceva mai târziu tinerei brunete care îi deschise uşa.

Ginny Breaswood se dădu la o parte ca s-o lase să intre, prinzând-o cu familiaritate de braţ.

— Ştii că te-aş fi recunoscut indiferent unde? Phillip mi-a vorbit atât de des despre tine. Dacă n-ar fi atât de dificil de trăit alături de el, cred că aş fi geloasă. Dar ştiu că nicio femeie n-ar putea să-l suporte mai mult de o jumătate de zi, în afară de mine, bineînţeles.

Se opri în mijlocul salonului frumos, plin de ziare şi jucării.

— Nu ştiu cum mă descurc, dar de fiecare dată când vreau să fac puţină ordine, cineva mă împiedică. Astăzi a fost Sarah. I-a fost foame de două ori, n-a vrut să facă baie... Pe urmă nu găseam argintăria... Trebuie să-ţi mărturisesc că nu sunt prea organizată.

— Vrei să te ajut?

Chipul lui Ginny se lumină.

— Ai face asta pentru mine? Dar e grozav! Vino mai întâi s-o vezi pe fiica noastră. Phillip îi spune o poveste ca să adoarmă.

Pe urmă...

Aruncă o privire disperată prin salonul care era mereu în dezordine, după naşterea lui Sarah.

Calico declară că Sarah era un înger, apoi începu să facă ordine prin salon. După ce termină, se duse în bucătărie şi pregăti apetitivele.

Începură să sosească musafirii; invitatele veneau după ele, soţii lor se duceau imediat în salon unde Phillip se ocupa de bar. Calico nu se mai distrase atât de bine de mulţi ani... de când fusese la acel bal. Se întunecă brusc la faţă. De ce să se mai gândească la seara respectivă care se terminase atât de rău pentru ea?

Bufetul fiind gata, se alătură celorlalţi invitaţi şi conversaţia nu întârzie să se îndrepte spre căutarea aurului. Toţi scoaseră nişte strigăte ascuţite de uimire şi doriră imediat să ştie cum se putea găsi aurul şi unde. Discuţia deveni foarte animată.

Oamenii aceştia erau foarte drăguţi, dar... De ce nu se întorcea Irish? Mai bine să plece. Brusc, împinsă de o presimţire, îşi ridică privirea.

Stătea lângă uşă şi o fixa. Îl văzu scuturând din cap ca şi cum nu-i venea să-şi creadă ochilor. Se priviră o clipă, apoi el îşi făcu drum prin mulţimea invitatelor.

— O clipă am crezut că am năluciri. Nu mă aşteptam să te găsesc aici!

— Phillip şi cu mine suntem vechi prieteni.

Privirile li se încrucişară, agăţându-se parcă una de alta. Se mâncau din ochi.

— Sunt un prost, uitasem. Cum se simte bunicul tău?

— Mai bine. Acum e acasă.

Irish ar fi vrut să se controleze mai bine. Căldura asta neaşteptată care-i cuprinsese corpul...

— De ce ai venit la Atlanta? se auzi el întrebând.

„Ca să te văd” ar fi avut ea chef să-i răspundă.

— Cumpărături. Ţi-am găsit portofelul.

— Deci tu m-ai căutat. Mi-a spus portăreasa.

— Da. Pe urmă l-am întâlnit pe Phillip, şi iată-mă!

Ce n-ar fi dat s-o ia în braţe! Nu mai avusese nicio clipă de linişte de când o întâlnise. Cum să se poarte? Cu răceală?

Imposibil! Cu ea nu putea fi decât natural.

— Am încercat să te uit, îi mărturisi el brusc, înlănţuindu-i talia cu braţul. Vino să bem ceva fiindcă ne-am regăsit.

— Să mă uiţi?

— Da. Mă sperii. E ceva în tine... Mintea mea riguroasă se hrăneşte cu logică, dar când sunt cu tine... Voiam să-ţi scriu, să-ţi mulţumesc, dar nu aveam adresa ta. În fond, nu ştiu nimic despre tine.

— Ştii totul despre mine, îi şopti ea la ureche.

— Câţi ani ai?

— Treizeci de ani. Dar de ce...

Sosirea lui Phillip o împiedică să continue.

— Irish! Cum a fost călătoria? Ţi-ai găsit o slujbă?

— Mai mult sau mai puţin... Dar m-am gândit mult.

— Şi eu. Ţi-ai deschis corespondenţa?

Irish îl privi mirat.

— Nu. Am lăsat valiza şi am urcat direct. De ce?

— Cred că ar trebui s-o faci.

— Ştii un lucru pe care eu îl ignor?

— Da. Dar nu trebuie să te anunţ eu. Ascultă-mă! Du-te şi deschide-ţi repede corespondenţa.

Irish se întoarse spre Calico.

— Vii cu mine?

Ea clătină din cap.

— Durează mult?

Irish zâmbi.

— Aşa cred, spuse el cu o voce răguşită şi ochi strălucitori.

Nu le trebuiră decât două minute ca să coboare în apartamentul lui Irish şi rămaseră tăcuţi în tot acest timp. Dorinţa lor era atât de puternică încât părea palpabilă. Nimic nu i-ar fi putut opri în această clipă.

Calico se uita la el, sorbindu-l din priviri. Îl urmă în apartamentul lui şi-l văzu punând zăvorul la uşă.

— Acum putem sta de vorbă.

— Ţi-au scos firele? se interesă ea.

— Da.

Ce importanţă mai avea capul lui, când ea era acolo? Păşi peste valiză, nu aruncă nicio privire spre corespondenţă şi o luă în braţe.

— În sfârşit eşti toată a mea!

— Eu... Unde e Sam?

— Sus, la Phillip.

— Nu l-am văzut.

Îl dorea, dar în acelaşi timp ar fi vrut să dea înapoi în momentul în care...

— Probabil că Ginny l-a închis din cauza invitaţilor. Nu e un câine bine crescut, un câine de salon.

Îi atinse obrazul cu un deget tremurător.

— Nu te-am văzut niciodată altfel decât în blugi.

Calico îşi strecură mâinile pe sub haina lui şi scoase un strigăt mirat.

— Ţi-au scos pansamentele? Aşa de repede!

— Mă înnebuneau.

Când Calico deschise gura ca să protesteze, Irish zâmbi.

— Nu ţi s-a spus niciodată că vorbeşti prea mult?

O sărută atât de brusc încât lui Calico i se tăie răsuflarea.

Buzele lui erau atât de fierbinţi, mâinile şi mai indiscrete ca de obicei. Începură să se dezbrace unul pe celălalt, aruncând hainele peste tot. Doamne, cât o dorea! Iar Calico atâta aştepta.

*

* *

Patul semăna cu un câmp de bătaie. Şi de data asta le veni extrem de greu să se îndepărteze unul de celălalt. Irish, sprijinit într-un cot, întinse mâna şi aprinse veioza, profitând de ocazie ca s-o studieze. O iubea pe Calico Jones. În fond, ştiuse asta tot timpul. Calico îşi feri privirea, cu un surâs enigmatic pe buze. Oare ea ştia la ce se gândea el? Se gândea şi ea la acelaşi lucru?

— N-ar trebui să-ţi verifici corespondenţa? Ar cam fi timpul să urcăm la Phillip.

— Peste câteva minute.

Calico se întoarse spre el.

— O să ghicească? Vreau să zic... ce am făcut noi?

Irish începu să râdă.

— Fără nicio îndoială. Dar n-o să simţim asta. Sunt nişte oameni bine crescuţi.

Îi înconjură umerii cu braţul.

— Nu-mi vine să cred, rosti el fericit. Eşti la fel ca ei, dar totodată atât de diferită! În seara asta, printre ei... Cine ar fi crezut?

— Vrei să zici că, trăind atât de primitiv, este de mirare că mă pot comporta ca o fiinţă civilizată?

— Oarecum, admise el. Ştii să citeşti gândurile oamenilor?

— Nu, dar mă întrebam de ce te miri.

Irish oftă.

— Ţi-ai părăsi lumea ta? Munţii tăi?

Calico lăsă jos mâna pe care şi-o trecea prin păr. De mult timp ştia că ar fi un vis să trăiască împreună cu el, dar nu se gândise că pentru asta va trebui să părăsească Muntele Stâncii

Vorbitoare.

— Nu. M-am mai gândit la asta, mi-am făcut chiar de mai multe ori valizele şi am coborât până la poalele muntelui, dar m-am întors întotdeauna din drum. Nu-mi pot explica şi nu pot explica nici altora, dar viaţa mea este acolo. Am nevoie de muntele meu.

— De ce?

Ea ridică uşor din umeri.

— Pentru orice.

Irish, care nu ştia nimic despre originile lui, care nu avea deci nişte rădăcini care să-l lege de un anumit loc, ezită. Nu-i putea cere totuşi să-i părăsească pe ai ei. Dar el ce ar putea face acolo sus? Locul acela nu era al lui. Niciun loc nu era de fapt al lui.

— Cum faci să trăieşti în nişte condiţii atât de precare?

Calico izbucni în râs.

— Vorbeşti despre electricitate şi apă curentă? Aş vrea să le am, dar bunicul se opune. Acum vreo doisprezece ani, într-o zi când băuse prea mult, a acceptat în sfârşit să ni se instaleze lumină electrică. Echipa care a venit să monteze stâlpii n-a vrut, din nefericire, să-l asculte când el le-a recomandat să urmeze drumul. Au vrut s-o ia pe scurtătură şi au trecut peste tunelul unei mine, care s-a prăbuşit sub greutatea camionului.

Oamenii au reuşit să se salveze, dar compania a pierdut un camion. De atunci suntem în proces cu ei. Păcat că bunicul este acum atât de obosit, fiindcă altfel ţi-ar fi povestit totul de-a fir-a-păr.

— Credeam că se simte bine.

— În unele momente. În altele e complet absent. Jerry spune că bunicul a suferit un şoc egal cu cel provocat de suflul unei bombe. Asta i s-a întâmplat când te-a văzut.

Irish sări în sus.

— Pe mine? Dar nu l-am văzut în viaţa mea pe bătrân!

Făcu o pauză, apoi continuă, brusc bănuitor:

— Cine este Jerry?

— Doctorul Bass, de la Emory. Mi-a cerut să-i povestesc totul de la început şi când am ajuns la întâlnirea cu tine...

— Deoarece sunt şi eu doctor, ştiu că mintea omenească are uneori nişte reacţii... Dar acest diagnostic este o glumă.

— Dar nu-ţi reproşez nimic! protestă Calico.

— N-am zis asta.

Se dădu jos din pat, învelit într-un cearşaf. De ce această bruscă schimbare de dispoziţie? Calico începu să nu se mai simtă în largul ei în apartamentul lui Irish.

— Mi-ai spus că eşti un om de ştiinţă şi acum pretinzi că eşti doctor...

— Sunt, dar n-am practicat niciodată. Imediat după terminarea facultăţii m-am îndreptat spre cercetare şi învăţământ.

Irish îşi puse un halat şi-i dădu ei un cearşaf în care să se înfăşoare. Calico schimbă subiectul, vrând să destindă atmosfera.

— Fiindcă nu vrei să depinzi de un şef, ai ales cercetarea? Ca să fii propriul tău stăpân?

Irish, care scotocea printr-un dulap în căutarea unui pulover, îşi întoarse capul spre ea.

— Exact.

— Şi mie îmi place să fiu propriul meu stăpân. Încă un lucru pe care-l avem în comun.

— Le numeri?

— Tu te gândeşti la cele care ne despart, eu încerc să descopăr ceea ce ne poate apropia.

— Şi e important?

Calico rămase nemişcată, simţind un fior de gheaţă în inimă. Ghicea în fiinţa lui Irish un lucru pe care nu voia să i-l împărtăşească.

— Poate, şopti ea.

Când, peste o jumătate de oră, ea ieşea din baie proaspătă şi cu machiajul refăcut, îl găsi în salon agitând o scrisoare.

— Fantastic! Am primit un premiu pentru o lucrare pe care am făcut-o

anul trecut şi, ceea ce nu strică deloc, alături de diplomă există şi un cec gras.

— Eşti atât de cunoscut?

Irish începu să râdă dar nu avu timp să-i răspundă fiindcă cineva sună la uşă.

— Probabil că e Phillip care a devenit nerăbdător. Ar fi putut să telefoneze!

Dar imediat ce deschise uşa, Calico îşi dădu seama că nu e vorba de Phillip. O voce de femeie se făcu auzită în antreu şi

Calico simţi că i se strânge inima.

— Irish, ce băiat rău eşti, ai schimbat broasca de la uşa apartamentului nostru!

El fu întâi prea stupefiat pentru a-i răspunde, apoi fu cuprins de furie.

— Este apartamentul meu, Belle. Ce cauţi aici?

— Soţia ta revine în căminul ei, spuse ea râzând, în timp ce-i întindea buzele.

Soţia lui! Cuvântul acesta făcu explozie în capul lui

Calico. O clipă, crezu că o să vomite. Irish era al ei, numai al ei!

— Ce-i cu toată povestea asta? urlă Irish. Suntem divorţaţi!

Dar Belle nu-i dădu nicio atenţie, îl împinse cu mâna şi intră în salon cu un mers regesc. Când o văzu pe Calico, rămase locului, lăsându-i tinerei femei tot timpul necesar ca s-o studieze. Erau de aceeaşi vârstă, dar Belle era mai mică de statură şi brunetă.

— Îmi pare rău că am întrerupt un tête-à-tête, rosti

Belle cu o voce mieroasă, fără să creadă niciun cuvânt din ceea ce spusese. Dar nu suntem divorţaţi, scumpul meu.

S-ar fi putut spune că Irish fusese lovit de trăsnet.

— Nu suntem divorţaţi? Ce joc faci, Belle? Îmi amintesc perfect că am semnat toate actele necesare şi...

— Ştiu, dragul meu, dar eu nu le-am semnat. Tata a avut câteva probleme la bancă şi s-a gândit că un scandal în acel moment...

— Un scandal! Dar el trăieşte într-un lanţ de scandaluri! Aşa că unul în plus sau în minus...

— Nu de data asta, Irish.

Belle se întoarse spre Calico, ca şi cum îşi adusese aminte de prezenţa ei.

— Îmi pare rău, draga mea, dar soţul meu nu este liber.

Pleci?

Calico se crispă. Prima ei reacţie fu să plece imediat. Dar nu era genul ei să cedeze fără luptă. Se adresă lui Irish, ignorând-o pe Belle.

— E adevărat, Irish? Eşti însurat?

— Nu! exclamă el. În sfârşit... poate. Dar numai pe hârtie!

Traversă încăperea şi-i cuprinse mâinile.

— O să aranjez lucrurile şi...

— Categoric nu, îl întrerupse Belle. Suntem căsătoriţi şi o să rămânem aşa până când o să hotărăsc eu altfel. Dă-o afară pe micuţa asta!

— Taci din gură! urlă el.

Calico îşi luă poşeta, scoase portofelul şi-l puse pe masă.

— N-ar fi trebuit niciodată să vin aici, declară ea privindu-l drept în ochi. Soţia ta şi cu mine avem măcar un lucru în comun, nu vrem să te împărţim. Spune-le la revedere din partea mea lui Phillip şi Ginny.

— Calico! Aşteaptă!

Uşa liftului se închise înainte ca el s-o poată prinde din urmă şi rămase câteva minute năucit pe palier. Apoi, fierbând de furie, se întoarse în apartament, hotărât să obţină nişte explicaţii.

— Ai face mai bine să-mi spui totul acum. La cea mai mică minciună...

Belle se dădu înapoi cu un pas. Nu văzuse niciodată pe chipul lui un aer atât de ameninţător.

— Este purul adevăr, şopti ea. Tata mi-a spus că, dacă semnez actele alea, n-o să-mi mai dea niciun sfanţ. Ştii că el îmi controlează averea şi... Cum vrei să trăiesc fără bani?

— Amos nu m-a plăcut niciodată, nu m-a acceptat niciodată, spunând tot timpul că un orfan nu e destul de bun pentru fata lui. Şi vrei să mă faci să cred că şi-a schimbat părerea! Aţi înnebunit amândoi. Tu ce ai de spus?

— Eu? Te urăsc! Îmi vine rău când mă gândesc că sunt obligată să trăiesc din nou lângă tine! Vreau să mă distrez, să călătoresc... De altfel,

există deja un alt bărbat în viaţa mea.

În faţa privirii lui dispreţuitoare, ea se revoltă, dar deveni rugătoare.

— Dar ce-ai vrea să fac? Ştii bine că tata îmi dictează mişcările, fiindcă el are banii. Tata mi-a vorbit mult despre tine. Voia să ştie dacă ţi-ai regăsit în sfârşit tatăl, cum merge munca ta...

Irish izbucni într-un râs amar.

— Ei bine, du-te şi spune-i că am fost concediat. Întoarce-te la Boston şi du-i vestea asta bună! Şi comunică-i şi faptul că vreau să divorţez.

Belle se trânti pe o canapea.

— Eu... eu nu pot.

CAPITOLUL 7

În timpul zilelor următoare Calico fu, pe rând, furioasă şi posomorâtă. În unele momente era atât de nervoasă încât

Christian, în clipele lui de luciditate, se ţinea cu prudenţă deoparte. Jobeth veni s-o vadă o dată, dar nu rămase decât câteva minute.

— Nici diavolul n-ar vrea să-ţi ţină companie, declară ea plecând.

Calico se simţea trădată. Se blestema, îl blestema pe Irish şi destinul care-i făcuse să se întâlnească. Dar în primul rând o blestema pe Belle McCaulley.

Timpul era pe măsura dispoziţiei ei. Soarele nu reuşea să apară din cauza unui strat gros de nori negri. Vântul părea că-şi pierduse controlul şi ori dărâma totul în calea lui ori se transforma într-o briză mângâietoare, imagine fidelă a stăpânei locurilor.

Nereuşind să stea locului, Calico făcea tot posibilul să-şi cheltuiască energia, aproape încărcată cu electricitate, care o răscolea. Niciodată nu scosese atâta aur din râu, mânuind târnăcopul şi lopata pe maluri de dimineaţa până seara. Viaţa fără Irish i se părea inutilă.

În unele momente, această existenţă mizerabilă o înăbuşea dar, curios, reuşea câteodată să i se pară oarecum plăcut să se simtă nefericită. Nu ştia cum va reuşi el să scape din această căsătorie, dar ea hotărâse că el trebuia să facă asta. Dacă nu, nu va mai fi nimic între ei. Niciodată.

Câteodată, când sfărâma câte un bulgăre umed între degetele nervoase, avea impresia că pe Belle o zdrobea. Cât de mult o ura!

Absorbită de munca ei, nu mai privea muntele, nu mai dădea atenţie la ceea ce se petrecea în jurul ei. Găina nebună se plimba urmată de puii ei pe cărare, urmată de un bărbat care se apropia...

— Faci un castel de nisip?

Calico luă lopata şi se întoarse, gata să-l lovească pe intrus.

— Doctore Bass!

Era îmbrăcat cu haine călduroase, cu blugii vechi băgaţi în cizme şi o geantă mare de voiaj aruncată pe umăr. Ochii lui păreau înroşiţi de nesomn.

— Nu-ţi aminteşti de invitaţia pe care mi-ai făcut-o? o întrebă el după o scurtă ezitare, puţin surprins de primirea brutală. Nu ai menţionat data, dar...

— M-ai speriat îngrozitor! Fii binevenit!

Îşi strânse echipamentul şi scutură cu dosul palmei noroiul de pe haine.

— Cum de m-ai găsit?

— Am întâlnit un ţăran la Gainsville, care m-a însoţit pe munte. Când i-am spus unde merg... Eşti celebră pe aici.

Calico ridică din umeri.

— Ai venit non stop de la Atlanta?

— Da. Am fost şaptezeci şi două de ore de gardă şi nu mă simt prea în formă. Am patru zile libere. Poţi să mă găzduieşti până duminică?

— Bineînţeles! Şi o să te duc eu la Gainsville la plecare.

— Perfect! Cum se simte bunicul tău?

— În acest moment îşi face siesta.

Îşi puse târnăcopul şi lopata pe umăr şi începu să urce malul, cu Jerry Bass pe urmele ei.

— E destul de des lucid, dar nu ştiu niciodată ce va face atunci când este. Împreună cu vărul Jeb, care e la fel de bătrân şi de încăpăţânat, petrece ore întregi fabricând degete de picioare. Bea mult, mai mult ca niciodată. În alte momente se mulţumeşte să stea şi să privească focul.

Calico oftă.

— Tot mai crezi că-l poţi vindeca?

Jerry ezită. Când vorbi, o făcu alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Mintea este un lucru destul de ciudat. Câteodată se blochează ca urmare a unei întâmplări şi se transformă atât de grotesc, încât cu greu reuşim să ne imaginăm.

Făcu o pauză, apoi reluă cu o voce blândă.

— Când se întâmplă asta, mie îmi revine sarcina să-l fac pe pacient să admită realitatea, cel mai adesea demontând piesă cu piesă bariera pe care a ridicat-o în jurul lui ca să se protejeze.

Ceea ce mă fascinează cel mai mult este modul în care se văd oamenii. Ceea ce tu şi eu considerăm o greşeală, ceilalţi numesc virtute. Respectul

faţă de propria persoană este un lucru fantastic atunci când îl ai, dar dacă nu-l ai, acest lucru roade ca un cancer.

Calico se opri la jumătatea pantei.

— Crezi că bunicul şi-a pierdut respectul de sine?

Vocea ei arăta că nu credea aşa ceva. Jerry făcu un gest de neputinţă.

— Nu ştiu. A omorât un om, nu-i aşa?

— Da. Dar a susţinut întotdeauna că tipul o merita.

— Mi-ai mai povestit asta. Ştii exact ce s-a întâmplat?

Calico dădu din cap şi privirea i se înăspri.

— Ştiu că a avut o legătură cu moartea bunicii mele, dar nu l-am întrebat niciodată. Când eram mică eram curioasă, dar odată cu vârsta...

— Crezi că l-am putea face să vorbească?

— E atât de important?

Visa să-l regăsească pe bunicul pe care-l cunoscuse dintotdeauna, pe bătrânul care o împingea fără încetare spre măritiş, care bea o sticlă de alcool la micul dejun. Jerry dădu cu gravitate din cap.

— O să încerc, îi promise ea.

— Lasă-l să se obişnuiască mai întâi cu prezenţa mea aici, spuse Jerry când ea puse lopata pe cerdac. Spune-i că sunt un prieten pe care ţi l-ai făcut la spital.

— E cinstit să susţin asta?

— Oamenii se destăinuiesc mai uşor străinilor. O să-ţi explic într-o bună zi de ce.

Calico închise ochii pe jumătate. Măcar de-ar fi ştiut Jerry ce face!

Jerry dădu drumul genţii de voiaj pe podea şi înconjură cu privirea încăperea. Peretele acoperit de cărţi, şemineul mare din piatră, masa lungă, maşina de gătit cu lemne, peretele opus ale cărui rafturi erau încărcate cu numeroase vase şi borcane cu conserve.

— Am impresia că mă aflu la bunicii mei, spuse el cu simplitate.

Lemnele de foc şi lămpile cu petrol îmi trezesc amintiri pe care le credeam uitate pentru totdeauna. Tu ai făcut conservele?

— Verişoara mea Winnie.

El luă un borcan în mână, scoase un şuierat de surpriză, apoi luă altul.

— 1883.1798! Dar valorează o adevărată avere! Am o pasiune pentru sticlăria veche.

— Aici nu se aruncă nimic. Vasele astea sunt mai folositoare pline, aici la noi, decât goale la un colecţionar. E o ladă plină cu vase vechi pe cerdac. Dacă te interesează, poţi să iei din ele când pleci.

— Acesta va fi deci onorariul meu. M-am hotărât.

— Dar nu te-am angajat. Te-ai oferit singur.

Jerry izbucni în râs.

— Uitasem cât de direcţi sunt oamenii de la munte. Ţi-o trântesc drept în faţă.

— Cu cine vorbeşti, Calico? strigă Christian din patul lui.

— Mă duc să-i spun.

Când bătrânul îşi făcu apariţia în sala mare, Jerry se duse spre el cu mâna întinsă.

— V-am întâlnit, pe dumneavoastră şi pe Calico, la Emory.

Persoana dumneavoastră m-a intrigat. Dacă vă enervez, e de ajuns să mi-o spuneţi şi plec.

Calico era stupefiată. De când se îmbolnăvise

Christian, ea se purta cu mănuşi cu el, extrem de precaută ca să nu-l supere, şi uite că Jerry îl trata ca şi cum era bine-mersi.

Bătrânul îl studie câteva clipe. Îi plăcu surâsul lui, ceea ce i se putea citi în privire.

— Calico mi-a spus că ai fost crescut la ţară. Ştii să prelucrezi lemnul?

— Am confecţionat fluiere, am tăiat stifturi...

Christian dădu din cap, încântat.

— Cred că o să te păstrez. Ştii să faci nişte degete din lemn?

*

* *

Niciodată timpul nu trecuse atât de repede. Pentru prima oară de multe luni, se auziră râsete la Stânca Vorbitoare. De ce nu era Jerry femeie! Calico i-ar fi putut povesti atâtea lucruri!

Sâmbăta sosi prea repede.

— N-am avut timp să vă arăt talentele mele culinare, spuse

Jerry în timp ce spăla vasele.

— Altă dată, îi răspunse ea.

— E o invitaţie?

— Peste două săptămâni e o mare sărbătoare religioasă şi...

— Nu ştiu dacă o să fiu liber, dar o să încerc. Locul ăsta e binecuvântat de Dumnezeu!

Calico fu gata să scape din mâini farfuria pe care o ştergea şi deveni livid la faţă.

— Nu crezi în Dumnezeu?

— Nu te priveşte!

Jerry zâmbi şi schimbă subiectul.

— Ce se bea aici sâmbăta seara?

— O să fac un ceai. Dar poţi să guşti din rachiul de piersici făcut de bunicul, dacă preferi.

Se instalară în preajma focului şi fiecare rămase cu gândurile lui. Când Calico se aplecă să mai pună nişte lemne pe foc, Christian oftă.

— Lucy a mea avea părul la fel ca tine.

Vocea lui părea să vină de foarte departe şi Jerry îşi ţinu respiraţ ia.

— Ştiu, bunicule, mi-ai spus-o de nenumărate ori

O amintire îi reveni brusc în minte.

— Doc Willis mi-a spus că, în ziua în care a murit bunica

Lucy, tu o ajutai pe mama lui să-l aducă pe lume. De atunci, n-a trecut nicio zi fără să-şi dorească să se fi născut în alt moment.

— Timpul nu şterge memoria aşa cum ar trebui, şopti bătrânul. Ţi-am vorbit vreodată despre acea zi?

— Nu, nu cred.

Îi aruncă o privire lui Jerry care-i zâmbi încurajator.

Christian fixa flăcările. Calico şi Jerry nu mai existau pentru el.

— Lucy... Era o soţie curajoasă, o mamă bună, o femeie credincioasă. Ce mult îi plăcea să meargă la biserică! Aparţinea unei mici secte care se folosea de şerpi. Doar de şerpii veninoş i...

Lui Calico i se făcu dintr-odată frică. Faptul că vorbea aşa nu risca să-i facă rău? Din nou îl consultă pe Jerry din ochi. El o linişti iarăşi cu un semn

imperceptibil din cap. Bunicul ei îşi reamintise trecutul, la care-i făcuse şi pe ei părtaşi.

— Am văzut copii de patru şi cinci ani, hipnotizaţi de strigătele şi cântecele lor, care luau un şarpe în mână fără frică. Preotul se numea Vernon. Un preot bun, un bărbat bine.

Trebuia să-l vezi în amvon cum vorbea cu oiţele lui. Lucy se ocupa întotdeauna de şerpi când erau aduşi în timpul slujbei...

Brusc, vocea bătrânului deveni mai puternică, mai profundă, ca şi cum un altul vorbea în locul lui. Calico tresări, iar

Jerry simţi că-i trece un fior pe şira spinării.

— Vor lua şerpii, tună Christian, şi dacă beau lichidul otrăvitor ei nu vor suferi! Îşi vor pune mâinile pe bolnavi şi aceştia se vor vindeca!

Vocea i se transformă dintr-odată într-un murmur.

— Dar Lucy a mea n-a vindecat pe nimeni. Când erau muşcaţi, erau condamnaţi şi mureau. Ultimul lucru pe care l-a auzit Lucy a mea înainte de a muri, a fost vocea lui Vernon care-i spunea că e o păcătoasă, că o să ajungă în iad... N-am putut suporta asta... Stătea aplecat spre ea ca un corb prevestitor de rele...

Vocea i se frânse, degetele lui apucară strâns pipa care se rupse cu un zgomot sec.

Calico deschise gura ca să vorbească dar Jerry o făcu să tacă printr-un gest brusc al mâinii. Secundele treceau cu greutate.

Afară, vântul sufla cu putere şi auziră cum o stâncă se prăvăleşte pe pantă cu un zgomot năprasnic. Christian, tulburat de ceea ce le povestise, se ridică şi şchiopătă până la bufet.

Acolo, bău mai multe înghiţituri de alcool direct din sticlă, apoi se întoarse la locul lui ca şi cum nimic nu se întâmplase.

— Am îngropat-o a doua zi, continuă el. Eram nebun de durere şi furie, nimeni nu reuşea să mă calmeze. Winnie şi Jeb l-au luat pe McKenzie la ei. Era tatăl tău, Calico.

— Da, ştiu.

— Întâi m-am gândit să mă sinucid, apoi să-l omor pe

Vernon. Nu-mi amintesc cum a trecut săptămâna următoare, nici cum

am ajuns la biserică duminică dimineaţa şi l-am auzit pe Vernon umblând prin remiza unde ţinea şerpii. Când m-au găsit, eram întins în apropierea uşii şi Vernon era înăuntru, în mijlocul şerpilor care-l muşcaseră. Judecătorul mi-a dat douăzeci de ani, a zis că a fost o crimă pasională. I-am făcut fără să regret niciodată, şi chiar astăzi...

Calico îşi dădu brusc seama că Jerry se apropiase, pândindu-i vorbele. Ce voia să afle mai mult? Christian nu spusese deci totul?

— A mai fost un mort... începu el.

Dar Calico nu putea suporta mai mult.

— Vino, bunicule. E timpul să te culci. O să te ajut.

Bătrânul, smuls din gândurile lui, tresări şi se întoarse spre ea.

— Nu, spuse el pe un ton de mândrie rănită.

Se ridică şi dispăru în camera lui, sprijinindu-se în cârje.

— De ce l-ai oprit?! exclamă Jerry. Eram aproape să...

— Era atât de obosit. Cealaltă moarte trebuie să fie cea a tatălui meu. Ştiu că asta îl tulbură. N-a văzut-o pe mama decât o dată, când se afla încă în închisoare, înainte să mă nasc eu.

— Dar nu ştim nimic precis!

Începu să-şi trosnească degetele cu nervozitate.

— Nu vreau să-l împingi prea departe pe bunicul. În astfel de ocazii e în stare de orice. În plus, nu mă mai simţeam în stare să aud nimic. Era...

— Păstrează-ţi încrederea.

— În tine?

— În el şi în tot ce vrei. Nu vezi? Doreşte ca totul să se termine, să se elibereze, să vorbească!

— Despre ce?

— Despre problemele lui, despre chinurile din sufletul lui. Această a doua moarte este cheia, sunt sigur de asta.

— Despre ce vorbeşti? N-a existat o a doua moarte.

— Avea cincizeci şi doi de ani când te-ai născut, şi şi-a petrecut treizeci de ani în pustietatea asta, alături de tine. Se pot întâmpla o groază de lucruri unui bărbat, într-o jumătate de secol.

— Dar n-ai nicio certitudine.

— Adevărat? N-ai făcut niciodată un lucru pe care l-ai regretat apoi, sau nu ţi-a făcut nimeni ceva care nu ţi-a plăcut? După faţa ta ghicesc că răspunsul este da. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu Christian. Când te răneşti, cum reacţionezi? Te gândeşti la momentele care au precedat accidentul. Întotdeauna se întâmplă aşa.

— Spui tot felul de bazaconii!

— Adevărat?

Calico se ridică brusc şi se îndreptă spre camera ei.

— O să-ţi caut încă o cuvertură, fiindcă noaptea va fi rece.

De ce cred doctorii întotdeauna că sunt singurii care ştiu adevărul?

Jerry nu se putu împiedica să surâdă.

— Din aroganţă. Cunoşti mulţi doctori?

— Nu poţi face un pas fără să te împiedici de unul!

Jerry luă pătura şi o privi pe Calico îndepărtându-se. Un bărbat trebuia să se înveţe să trăiască împreună cu regretele lui, îşi spuse el oftând.

*

* *

Calico aşeză cu grijă ceştile pe masă. Jerry dormea încă pe canapea, sforăind încetişor. Christian îşi luase deja micul dejun. Lui Calico nu-i era deloc foame, gândul ei era la Irish.

Era o dimineaţă rece de toamnă. Totuşi, nu mai bătea vântul şi soarele strălucea pe cer. Afară, bunicul ei se plimba fără încetare pe cărare, ca şi cum mărturisirea din ajun îl făcuse să se simtă mai uşor, luându-i o mare greutate de pe umeri. Când ieşise, îl fixase îndelung pe Jerry învelit în păturile lui.

— Îl iubeşti pe tânărul ăsta?

— Nu te mai gândi la asta, bunicule. E drăguţ, dar nimic mai mult.

— O să rămâi singură aici când o să mor.

— Sst! N-ai murit încă.

Calico oftă şi-şi scoase şorţul care-i încingea talia. Christian ieşise din raza vederii ei şi se simţi dintr-odată foarte singură.

Adunând rufele pe care le spălase, se duse să le întindă în spatele casei.

Atunci auzi câinele lătrând, apoi cotcodăcelile speriate ale păsărilor. În

aceeaşi clipă, Irish ieşi din pădure.

Calico se uită lung la el, neputând să-şi ia ochii de la el şi nici să-i vorbească. Purta un pulover negru pe gât, o vestă de piele, pantaloni gri, nişte mocasini frumoşi. Nişte haine prea elegante pentru aceste locuri. Totuşi, el nu părea deplasat în mijlocul munţilor.

— Salut! îi spuse el.

Calico ar fi dorit să-i ureze bun-venit, să-i spună nişte lucruri bine chibzuite, dar nu avu răbdare.

— Vreau să aflu totul despre Belle! strigă ea.

I-ar fi fost imposibil să pronunţe cuvântul soţie.

— Şi de ce acest divorţ?

Irish se făcu însă că nu bagă de seamă proasta ei dispoziţ le.

— Invită-mă la o cafea, spune-mi bună dimineaţa şi că eşti bucuroasă că mă vezi.

Calico îi făcu semn să intre şi, scăpând de frigul matinal, intră în căldura plăcută a sălii mari.

— Acceptă o cafea şi salutul meu de bun-venit, spuse ea îmbufnată.

Irish ridică dintr-o sprânceană dar nu-i răspunse. Se duse să se aşeze la masă şi aşteptă ca ea să-l servească, tăcut şi calm.

Calico se aşează pe un scaun, în faţa lui.

— Ei bine? mormăi ea.

El râse vesel.

— Te întrebi de ce nu m-a vrut o altă femeie, nu-i aşa că asta e?

— De ce-ţi baţi întotdeauna joc de mine? Ştiu că Belle te vrea. Îmi amintesc de modul elegant în care şi-a făcut apariţia şi a pus mâna pe tine.

Irish se ridică furios.

— A pus mâna pe mine? Belle nu mă are, sunt un bărbat liber. Nimeni nu mă are.

Calico îi aruncă o privire nesigură.

— Aş vrea să te cred, dar nu pot. Trebuie să ştiu totul în privinţa Bellei. Nici eu nu vreau ca această situaţie să se lungească, dar mi-ar plăcea să ştiu care este scandalul care vă blochează divorţul.

Irish bătu cu pumnul în masă.

— Un scandal! Dar tatăl Bellei, bătrânul Amos, a reuşit să preia controlul băncii familiale în urma unui scandal, atunci când vărul lui a fugit cu banii din casa de bani. Unchiul lui.

Drew, era pe atunci preşedintele băncii. Când fiul lui a şters-o cu banii, a făcut apel la Amos care a fost din cale-afară de mulţumit să-i ocupe locul. Asta s-a întâmplat înainte să intru eu în familia lor, dar te pot asigura că această familie nu trăieşte decât în scandaluri şi cancanuri. Dar cred că Belle e străină de toate aceste afaceri. Pentru moment, caută un loc unde să poposească. De altfel, nu e pentru prima oară.

— O s-o iei la tine? Sau ai făcut-o deja?

— Calico, sunt sigur că l-ai interoga şi pe un mort ca să te asiguri că e cu adevărat mort!

Irish oftă, exasperat.

— Nu. N-am primit-o înapoi şi nici n-o s-o primesc.

Cum s-o facă să înţeleagă? Şi mai ales, cum s-o facă să vorbească despre altceva?

— Ţi-am mai spus, Calico. Belle este... Nu vreau o soţie de ocazie.

Întinse mâna peste masă şi încercă s-o cuprindă pe a ei.

Calico se feri.

— Nu mă atinge!

— Să nu te ating? Dar nu mă gândesc decât la asta de atâtea săptămâni! Vreau să te iau în braţe, să fac dragoste cu tine.

„Şi eu sunt de ocazie”, îşi spuse ea.

— Într-o zi o să mă părăseşti, spuse ea cu amărăciune.

— Ce-am făcut ca să crezi asta? protestă el. Nimic! Tu eşti cea care a plecat. Pe urmă am fost atât de prins, ceremonia de premiere, avocaţii pentru hârtiile de la laborator... Dacă ai fi avut telefon... am o veste fantastică!

Se ridică şi înconjură masa, tremurând de dorinţă.

— Lasă-mă să te iau în braţe, să te sărut, să te strâng la piept!

Jerry se ridică în acel moment într-un cot de pe canapeaua lui, cu părul în dezordine, cu ochii somnoroşi.

— Mai încet, bătrâne, nu sunteţi singuri.

Irish se întoarse spre el, roşu la faţă. Privirea lui trecu de la

Jerry la Calico, apoi se opri la Jerry.

— Cine eşti?

— Doctorul Jerry Bass de la Emory, spuse Jerry ridicându-se.

Purta o pijama veche în dungi, care-l făcea să semene cu un adolescent.

— Şi tu?

— Doctorul Irish McCaulley, răspunse Irish maşinal, cu un aer furios.

Jerry făcu ochii mari.

— Doctorul McCaulley?

Irish nu catadicsi să răspundă. Înşfăcând-o pe Calico de mână, o trase pe cerdac.

— Cine e? Ce face aici? Te culci cu el?

Ea îi remarcă tonul gelos şi recunoscu ameninţarea din vocea lui.

— L-ai găsit în patul meu? întrebă ea calm retrăgându-şi mâna dintr-a lui.

Se simţise jignită de întrebarea lui.

— În patul cui se culcă Belle?

Irish strânse din fălci.

— Nu încerca să inversezi valurile, Calico! Te previn...

— Ce s-a întâmplat? întrebă Christian pe care nu-l auziseră apropiindu-se.

— Bunicule! El e Irish McCaulley. E un prieten al lui Phillip

Breaswood şi e tipul pe care l-am scos din râu. Era aici când ai leşinat.

— Domnule, spuse Irish înclinând capul, în timp ce încerca să se calmeze.

Christian rămase nemişcat. Privirea lui întârzie mult timp pe chipul lui Irish.

— Acum înţeleg, şopti el înainte să se îndepărteze în grabă.

Spune-i lui Jerry că sunt în magazie, îi zise el peste umăr lui Calico.

Calico se întoarse dezolată spre Irish.

— N-a vrut să fie mojic... El e... toţi anii aceia de închisoare...

În unele momente...

— Înţeleg.

Irish oftă.

— Ascultă, Calico, n-am putea înceta lupta dintre noi? Mi-ai lipsit. O să cer divorţul, indiferent dacă Belle vrea sau nu. Ai încredere în mine.

Mânia pe care sosirea lui Christian o calmase puţin, se trezi din nou.

— Să am încredere? Cine te crezi? Dumnezeu? Dar şi el m-a abandonat într-o zi.

Era subţire îmbrăcată şi i se făcu brusc frig. Vru să intre în cabană.

— Aşteaptă! exclamă Irish. Şi ceea ce s-a întâmplat între noi nu contează?

— A fost o greşeală.

Irish făcu un pas înainte, strângând din pumni. Dar nu merse mai departe. Umerii i se lăsară brusc în jos.

— Cunoşti sentimentele mele pentru tine. Locuiesc la

Phillip, de cealaltă parte a muntelui. Acolo o să-mi fac laboratorul.

Dacă te răzgândeşti, ştii unde mă poţi găsi.

Calico tresări.

— Să-ţi faci aici laboratorul? Pe muntele meu!

— Şi de ce nu? Phillip mi-a închiriat terenul lui, deci am dreptul.

— Şi electricitatea, la asta te-ai gândit? Bunicul n-o să accepte niciodată...

— O s-o instalez chiar eu.

Fluieră după câine şi plecă imediat.

— Ştii unde să mă găseşti! îi strigă el de la capătul cărării.

Dacă inima o să-ţi spună asta...

— Pot să ies fără să fiu asasinat? întrebă Jerry din uşă.

— Bunicul e în magazie şi vrea să te vadă.

Jerry îşi trecu mâna prin păr şi căscă.

— O să plec în curând. Poţi să mă coborî în oraş, aşa cum mi-ai promis?

Văzând că ea nu-i răspunde, schimbă subiectul.

— Ce ciudat să-l întâlnesc pe doctorul McCaulley în aceşti munţi. E unul dintre prietenii tăi?

— Nu! Nu suntem prieteni. Îşi face un laborator de cealaltă parte a

muntelui.

Jerry ar fi vrut să afle mai multe. Auzise că McCaulley plecase de la Bateman, dar de aici şi până la a veni să se instaleze în creierul munţilor... Totuşi, văzând expresia încăpăţânată de pe chipul lui Calico, preferă să nu insiste.

— Mă duc să mă îmbrac, îi spuse ea brusc. Spune-mi când vrei să pleci.

Trebuia să se ducă la cimitir, să le vorbească despre problemele ei celor două femei care se odihneau acolo. Ce-o să gândească ele aflând că ea iubea un bărbat însurat?

CAPITOLUL 8

Nimic nu l-ar fi putut împiedica pe Irish să-şi facă laboratorul la Stânca Vorbitoare. Ciudat lucru, dar Christian nu făcu nicio obiecţie. De fapt bătrânul părea să fi căpătat un interes extraordinar pentru construcţia noii clădiri, deşi evita cu grijă să-l întâlnească pe Irish.

Iarna se apropia cu paşi repezi şi instalarea laboratorului oferea de lucru pentru multă lume. În munţi o slujbă era întotdeauna binevenită, pentru că oamenii nu erau bogaţi.

Chiar bătrânul Jeb, care prelucra lemnul ca nimeni altul, fu angajat. Lui îi încredinţă Irish construcţia unor rafturi şi etajere complicate. În fiecare dimineaţă, de cealaltă parte a muntelui se lucra în draci.

Oriunde se ducea, Calico auzea zgomotul ferăstraielor şi ciocanelor, strigătele lucrătorilor. Un generator furniza acum electricitate şi se vorbea chiar că exista şi un frigider în cabana lui Irish.

Acum că Jeb lucra pe şantier, Winnie venea s-o vadă aproape în fiecare zi, cu braţele pline de provizii. Fiindcă Jeb lua masa la Calico. În timpul prânzului nu mai contenea cu laudele la adresa lui McCaulley. McCaulley a spus... McCaulley a făcut... Tânărul savant era...

— Nu e aşa de tânăr! exclamă Calico într-o zi când elogiile o enervaseră mai mult ca de obicei.

— Pentru mine, la patruzeci şi doi de ani un bărbat este foarte tânăr, replică bătrânul Jeb. În schimb, o femeie de treizeci de ani...

Gluma lui fu prost primită şi Calico ieşi trântind uşa.

Irish nu mai venise s-o vadă şi nici nu-i trimisese vreun mesaj. Ştia că el aşteaptă ca ea să dea un semn de viaţă, dar era decisă să fie al fel de încăpăţânată ca şi el. Totuşi, Calico nu pierdea nicio ocazie să se ducă să privească de departe mersul lucrărilor. Descoperise un loc unde arborii erau destul de deşi, de unde putea să vadă şantierul fără să fie zărită.

Irish nu se mulţumea numai cu supravegherea lucrărilor, ci participa activ la ele, cu mai mult sau mai puţin noroc. Fiindcă s-ar fi zis că lucrurilor le făcea o plăcere deosebită să se întoarcă împotriva lui. De fiecare dată când punea mâna pe un ciocan, se lovea peste degete. Lua o scândură?

Aceasta aluneca şi-l lovea peste glezne, spre marea distracţie a lucrătorilor pe care neîndemânarea lui îi amuza peste măsură.

Muntele nu mai era refugiul personal al lui Calico. Pentru prima dată în viaţa ei se simţea exclusă. Şi mai singură ca niciodată.

Câteodată, supraveghind lucrările de departe, îl zărea o clipă pe Irish. Văzându-i chipul melancolic, îşi amintea atunci de bileţelul pe care-l lăsase într-o zi prins cu un ac pe uşa cabanei. Probabil că lăsase mii de bileţele identice peste tot pe unde trecuse de-a lungul vieţii. Hotărârea ei slăbea atunci şi trebuia să facă uz de toată voinţa ei ca să nu fugă spre el.

*

* *

În ziua dinaintea sărbătorii, Nebediah şi Winnie sosiră mai devreme ca de obicei la cabană. Camionul lor era plin de cutii cu mâncare. Stupefiată, Calico o ajută pe verişoara ei la descărcat.

— Toate astea pentru cina de mâine, Winnie? Dar nu vom fi decât patru! Eventual cinci, dacă Jerry Bass reuşeşte să-şi ia liber.

Winnie îi răspunse fără s-o privească:

— Profesorul...

Aşa îi spunea ea acum lui Irish, pentru a-i face să înţeleagă bine pe oamenii din sat că ea nu frecventa pe oricine.

— Profesorul era disperat. Phillip Breaswood vine să petreacă sărbătoarea de Toussaint la el, cu soţia şi copilul, şi Profesorul nu prea ştie să gătească. Aşa că Jeb i-a invitat aici la masă.

— Dar...

— Niciun dar! Dacă ai fi auzit cum a oftat de uşurare...

— Nu-mi spune că vine şi Irish McCaulley aici!

— Crezi că sunt oarbă? Toată lumea de aici ştie că eşti îndrăgostită de el şi că v-aţi certat. Va fi o ocazie să vă împăcaţi.

— Dar e însurat! exclamă tânăra cu o voce care tremura puţin.

După ce se gândi o clipă, Winnie zâmbi cu gura până la urechi.

— Căsătoriile sunt aşa cum sunt. Căile Domnului sunt de nepătruns şi nu ne stă în putere nouă, nişte bieţi păcătoşi, să-L

judecăm.

Începu să folosească apoi cutiile.

— Ajută-mă să curăţ ceapa şi cartofii.

— Mai târziu.

Calico îşi amintise de atitudinea lui Irish faţă de Jerry.

Ce-o să se întâmple mâine când se vor afla din nou faţă-n faţă? Trebuia să-l vadă pe Irish şi să-i explice chiar astăzi că...

În momentul când se pregătea să iasă, o strigă Christian.

Stătea aşezat în preajma focului.

— De mai multe zile vreau să-ţi vorbesc.

— Despre ce, bunicule?

De ce o privea el astfel? De ce era dintr-odată atât de serios? Pe Calico o trecu un fior.

— Nu m-am gândit niciodată că o să ajung în iad fiindcă am provocat moartea lui Vernon.

— N-ai de ce să te justifici, bunicule!

Numai să nu mai recadă în starea aceea de semiconştienţă care o speria atât de mult! Îi mergea atât de bine de când Jerry îşi petrecuse cele patru zile libere în cabana lor.

— Lasă-mă să-ţi vorbesc, îi porunci el. E celălalt...

Apoi schimbă brusc subiectul.

— Dumnezeu mă supraveghează şi mă pedepseşte, obligându-mă să mă văd aşa cum sunt. Un bătrân, şi nici măcar un bătrân bun...

— Ba eşti, bunicule, şi eu te iubesc aşa cum eşti.

— Fiindcă nu mă cunoşti. Sunt plin de vinovăţie şi de ură.

Dar acum doresc pacea, vreau să uit.

— Să uiţi ce, bunicule?

Bătrânul schimbă şi de data asta subiectul, dar lui Calico i se păru că totul se lega, că pentru bunicul ei aceste fraze fără sfârşit aveau aceeaşi semnificaţie, se raportau la acelaşi eveniment.

— Ai fost toată viaţa mea, Calico, dar ţi-am făcut un rău păstrându-te lângă mine, izolată de lume şi oameni.

— Dar eu iubesc munţii noştri! Ei mi-au dat totul: hrană, adăpost... şi pe tine, bunicule.

Şi pe Irish McCaulley, continuă ea în gând.

— Munţii ăştia mi i-a luat pe Lucy, pe McKenzie, pe Ellen şi acum şi pe tine.

— Bunicule! Dar eu n-o să plec! Sunt aici şi aici o să rămân.

La ce te gândeşti?

El scutură cu încăpăţânare din cap şi-şi băgă mâna în buzunar în căutarea pipei şi tutunului.

— Crezi că eu nu ştiu ce simţi? Ştiu când eşti bine sau prost dispusă, când eşti furioasă sau fericră. Dar nu ştiu ce să cred despre starea ta de acum.

O fixă îndelung cu privirea ochilor de un albastru spălăcit.

— Bărbatul ăsta... Irish... Ochii ţi se luminează când cineva îi pronunţă numele. Jeb te-a văzut dând târcoale în jurul laboratorului lui. Nu nega asta! exclamă el văzând că tânăra voia să protesteze. De altfel, nu mă priveşte. Nu vreau să ştiu decât un singur lucru... Ţii la McCaulley? Îl iubeşti?

Calico îşi plecă imediat capul.

— Poate.

— Îl iubeşti sau nu? Spune-mi!

— Da, şopti ea.

Abia se abţinu să nu-i spună...

— Voiam să fiu sigur, bombăni Christian umplându-şi pipa.

El face parte din misiunea mea. Sunt sigur de asta, atât de sigur pe cât poate fi cineva.

— Misiunea ta? Care e?

— Lui, doar lui o să-i sun când o să mă simt pregătit. Şi să nu sufli nimănui niciun cuvânt despre asta!

Arătă cu degetul spre Winnie, care se afla lângă spălător.

— La nimeni, m-ai auzit?

— Dar...

— Jură! Jură pe mormântul mamei tale!

— Eu... Jur.

Dorinţa care o împingea să-l vadă cât mai repede pe Irish o făcu să nu

încerce să afle mai mult. Care era secretul lui

Christian? Legătura asta care unea trecutul lui cu Irish nu risca să-i distrugă fericirea, şi aşa destul de nesigură? O trecu un fior. Va fi vreodată fericită?

*

* *

Calico se pregătea să iasă din pădure, când se simţi luată de gât. Încercă disperată să se degajeze, dar cel care o ţinea strânse atât de tare încât simţi că se înăbuşă.

— Nu credeam că o să te întâlnesc pe aici, îi spuse Judalon scuturând-o uşor, cu un zâmbet plin de satisfacţie. De mult timp spionezi şantierul?

— Mizerabilule! gâfâi ea.

— Hai, încetează să mai pretinzi că nu mă mai iubeşti. Te-am văzut de mai multe ori cum mă priveai în timp ce lucram.

— Să te iubesc? Eşti nebun! Te urăsc! Nici măcar nu ştiam că lucrezi aici. Dacă aş fi ştiut, le-aş fi spus să te gonească.

Judalon încercă să pună mâna pe ea, dar Calico se feri.

— Aşa mă tratezi?

Prinzând-o de mână, îi suci braţul, imobilizând-o.

— A trecut mult timp de când n-am mai avut o femeie.

Jobeth nu mă mai lasă s-o ating fiindcă o să nască în curând.

Calico închise ochii şi întoarse dezgustată capul.

— Nu aşa se tratează o doamnă!

Calico deschise imediat ochii şi-l zări pe Irish în momentul când îl izbea pe Judalon cu pumnul în tâmplă. Judalon îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi năucit, încercând să-şi vină în fire.

— De ce vă amestecaţi?

— Du-te la maistru, Judalon, şi cere să fii plătit. Dacă te mai văd prin împrejurimi, chem poliţia.

Judalon scuipă la picioarele lui Calico.

— E din vina ta! Lipseşti un tată de familie de salariul din care îşi întreţinea familia!

Irish făcu un pas înainte şi Judalon se mai retrase puţin.

— Nu te-am angajat decât pentru motivul că Jobeth este prietena lui Calico. N-ai lucrat nici pentru a zecea parte din banii pe care i-ai primit. Acum, şterge-o!

Judalon înjură şi se îndepărtă grăbit, mărturisindu-şi astfel înfrângerea. Calico îl văzu îndreptându-se spre ghereta maistrului.

— Nu credeam că o să ne revedem în asemenea împrejurări îi. Ţi-a făcut vreun rău?

— Nu. M-a luat prin surprindere...

Mai tremura încă. Irish o luă de mână şi dintr-odată ei i se făcu nespus de cald, uitând pe loc de ce venise.

— Vino cu mine la cabană. O să fac o cafea. Şi o să-mi spui de ce-ai venit.

Cu regret, Calico îşi trase mâna dintr-a lui.

— N-am timp. Mă aşteaptă Winnie.

— Şi ce făceai aici? Te plimbai?

Ironia tonului nu-i scăpă lui Calico. Tânăra se înroşi.

— Venisem să-ţi spun că Jerry, doctorul Bass, va veni probabil aici mâine. Nu prea ai fost politicos cu el ultima oară şi nu vreau să vă certaţi.

— Înţeleg. Presupun că ar trebui să-l privesc făcându-ţi curte, fără să zic nimic, nu-i aşa?

Calico preferă să nu-i răspundă. Ce să-i zică? Ştia că Jerry o plăcea, dar el se purtase atât de frumos cu ea şi familia ei.

— N-ar fi trebuit să intervin când te ameninţa Judalon, bombăni Irish cu amărăciune.

Calico îşi îndreptă umerii, imagine însăşi a demnităţii rănite.

— Sunt fericită că ai făcut-o. Dar Jerry posedă o calitate pe care nici tu nici Judalon n-o aveţi

— Care anume?

— Jerry e celibatar!

Îi întoarse spatele şi plecă în fugă, cu ochii plini de lacrimi, furioasă împotriva lui Irish şi a ei însăşi, urându-l pe Judalon aşa cum n-o făcuse niciodată.

Irish o privi cu un aer disperat fugind, masându-şi mâna cu care-l lovise

pe Judalon. Bruta asta avea un cap tare! Cu paşi înceţi se întoarse pe şantier, rememorându-şi o discuţie pe care o avusese cu Phillip.

— Trebuie să scap de Belle. O să mă duc la Atlanta ca să vorbesc cu un avocat şi să cer divorţul.

— Nu poţi aştepta să termini laboratorul? Avem nevoie de subvenţii care nu vor intra decât în acel moment.

— Nu mai vreau să aştept. Vreau să fiu liber. Şi de altfel, nu sunt singurul în cauză.

Bineînţeles că se gândea la Calico.

— Fii atent, Irish, Belle e o femeie rea, o să se apere şi o să încerce să te discrediteze.

— Nu poate să facă nimic împotriva mea!

— Nimic? Bietul meu prieten! E o adevărată fiară dezlănţuită, mai ales după ce a întâlnit-o pe Calico Jones. Ştii că se vede cu imbecilul ăla de Gerald Vincent? Săptămâna trecută au cinat împreună. El a fost concediat de la Bateman fiindcă te-a dat afară, şi va căuta să se răzbune. Dacă amândoi încep să răspândească zvonuri, vei avea de suferit şi împreună cu tine, noi toţi cei care am investit. Ai răbdare, bătrâne...

— Răbdarea nu e calitatea mea de bază.

— Ascultă, o să mai vorbim despre asta de Toussaint. E

peste o săptămână, poţi să mai aştepţi până atunci, nu-i aşa?

Irish îşi privi degetele zdrelite. Se hotărâse! Luni se va duce la Atlanta şi va vedea un avocat. Maistrul îl aştepta lângă ghereta lui de pe şantier.

— Ai împărţit oamenilor curcanii? îl întrebă Irish.

— S-a făcut, răspunse bărbatul surâzând. Nu vă faceţi probleme, o să petreacă bine de sărbători.

— Şi lui Tarrant?

— Categoric nu! Ce tip infect! Nu făcea nimic.

Irish se gândi la Jobeth şi la cei doi puşti pe care-i întâlnise acasă la Calico. De ce să-i lipsească pe ei de friptură? Doar tatăl lor era de vină.

— Ştii unde locuieşte familia Tarrant? Ai putea să le laşi curcanul în trecere?

Maistrul se întunecă la faţă.

— O s-o trimit pe soţia mea. Eu nu-i frecventez pe oamenii ăia.

— Ţin neapărat să-şi primească şi ei pasărea, îi ordonă Irish.

*

* *

Cina era prevăzută pentru ora opt şi jumătate.

Nerăbdătoare, Calico scutura mereu pendula aşezată pe o etajeră printre cărţi, închipuindu-şi că s-a oprit. Ce greu trecea timpul!

— O s-o spargi, protestă Winnie. Pune-ţi un şorţ şi ajută-mă să bag în cuptor pâinea. Ce prost e echipată bucătăria asta! Mă întreb cum te descurci.

Calico oftă dar o ascultă. Pentru prima oară în viaţa ei, petrecerea de Toussaint era sărbătorită aici sus, pe Stânca

Vorbitoare. Până acum se duceau la poalele muntelui, la

Winnie. Trebuia ca totul să fie perfect. Totuşi, în aer plutea furtuna. Jeb era prea calm, Winnie mai ursuză ca de obicei. Iar

Christian... S-ar fi zis că, dintr-o clipă într-alta, o să-şi dea sufletul.

— Nu mai trage de aluatul ăla de parcă ar fi o rocă auriferă!

Vocea lui Winnie o făcu să tresară.

— Şi încearcă să nu te arzi când o s-o întorci în cuptor.

Supraveghează coptul. Şi nu uita s-o ungi cu ou pe deasupra ca să fie aurie.

— Da, Winnie, bine, Winnie, bombăni ea.

— Nu fi obraznică.

Profesorul, patronul lui Jeb, trebuia să vină aici, aşa că totul trebuia să fie perfect.

— Nu te mai agita atâta! exclamă Winnie văzând-o pe Calico fâţâindu-se de colo-colo. Îţi trebuie un bărbat, fata mea.

Spune-mi numele lui şi-ţi promit că fac tot posibilul să te ia de nevastă. Dacă mai aştepţi prea mult, o să fii atât de bătrână încât nimeni n-o să te mai vrea. Iată ce înseamnă să fi fost crescută de bătrânul ăsta imbecil.

— Credeam că m-a crescut conform sfaturilor tale.

— El? I-am arătat o dată cum să-ţi schimbe scutecele, dar de atunci n-a mai vrut să mă asculte. Acum, fă-mi loc! Ia du-te să vezi dacă au ouat

găinile. Mai am nevoie de ouă.

Calico îşi luă haina şi ieşi. Timpul era mohorât. În unele momente norii acopereau complet cerul. Trecu pe lângă magazia unde Christian şi Jeb aşteptau lângă foc să fie chemaţi. Ei cel puţin aveau bunul-simţ să nu se încurce printre picioarele lui Winnie.

Când se întorcea spre casă cu şorţul plin de ouă, auzi trântindu-se o uşă. Irish! Nu, era încă prea devreme. Făcând în fugă înconjurul cabanei, reuşi cu greu să-şi ascundă dezamăgirea văzându-l pe Jerry coborând dintr-un Volvo mic.

— De unde ai maşina asta?

— Mi-a împrumutat-o doctorul Marcovici. E a soţiei lui.

— Dar credeam că nu te place.

— El? Mă adoră. Sunt singurul intern care nu face sluj în faţa lui.

Jerry îi aruncă o privire admirativă. În ciuda hainei groase şi a şorţului plin cu ouă, Calico era încântătoare.

— Te-ai făcut frumoasă pentru mine? o întrebă el pe un ton care încerca să fie nepăsător.

— E pentru petrecere, răspunse Calico hotărâtă. Şi nu eşti singurul invitat.

— Ah, da? Sper că nu deranjez...

— Deloc. Nu e vorba decât de Irish McCaulley şi de nişte prieteni cărora bunicul le-a vândut o bucăţică de teren.

— Nu e vorba decât de Irish McCaulley? repetă el zâmbind.

Bărbatul căruia i-ai sucit capul?

Calico îi aruncă o privire furioasă.

— Ce înseamnă asta?

— Că a părăsit Bateman, că a venit să se instaleze în munţii voştri... Dar să vorbim despre Christian. Cum se mai simte?

— Mi-e frig la mâini. Să intrăm.

Jerry o privi intrigat.

— O clipă. Ce s-a întâmplat? Ce încerci să-mi spui?

Calico ezită. Privirea ei întârzie pe munţii înceţoşaţi şi trişti, pe micul cimitir.

— Nu ştiu cum să-ţi explic. Câteodată am impresia că sunt vinovată de ce i s-a întâmplat bunicului, de ceea ce a devenit el. S-a ocupat de mine din copilărie, sacrificându-şi independenţa şi libertatea.

Când mă gândesc la asta... A fost întotdeauna în preajma mea...

O trecu un fior.

— Bunicul mi-a spus că ştie care e misiunea lui.

— Şi?

— Nimic. Nu pot să-ţi spun nimic în plus fiindcă m-a pus să jur că o să tac.

Jerry îşi frecă mâinile în tăcere.

— În sfârşit o veste bună, spuse el în cele din urmă.

— Cum ar putea fi aşa?

Şi dacă rezultatul era prost? Calico învăţase să nu se încreadă în veştile bune. De fiecare dată când crezuse că o să i se întâmple un lucru plăcut, acesta se transformase într-o catastrofă. Invitată la ziua unei prietene, petrecere care o umplea de bucurie, nu se putuse duce fiindcă se îmbolnăvise de oreion. Mai târziu, la şcoală, se calificase la un campionat de alergări, dar în ajunul finalei îşi fracturase glezna. Când să instaleze electricitatea, camionul se prăbuşise în mină.

Muntele i-l dăduse pe Irish, dar el era însurat. Şi chiar dacă nu ar fi avut o soţie... El nu voia o nevastă de ocazie. Aşa că nu putea ieşi nimic bun din misiunea bunicului.

— E bine fiindcă s-a gândit la asta, fiindcă a început să-şi accepte trecutul. Nu înţelegi? o întrebă el surescitat.

Calico preferă să nu insiste. Cum să-i explice?

— Vino. O să-ţi fac cunoştinţă cu Winnie şi Jeb. Winnie o să facă scandal dacă nu-i duc mai repede ouăle.

— Doamne! exclamă Winnie. Nu credeam că invitaţii vor sosi atât de devreme.

— Eu nu sunt un invitat obişnuit, răspunse Jerry adresându-i cel mai frumos surâs al lui. Sunt un băiat de la ţară. Am acceptat invitaţia lui Calico pentru ca să mă bucur de o masă adevărată, aşa cum se pregătea odinioară la mine acasă.

— Adevărat? întrebă Winnie, sceptică.

— Absolut.

Winnie îi zâmbi.

— Nu mai am lemne.

Îl trimise să taie lemne, apoi îl puse să radă ciocolata. Dar când îl surprinse mâncând mai mult decât rădea, îl goni lovindul cu lingura de lemn peste mâini.

În timp ce ei se ciondăneau, Calico aranjase masa, fără să scape din ochi cărarea care ducea spre casa lui Irish. În fiecare clipă se aştepta să-l vadă apărând, urmat de Phillip, de Ginny şi de micuţa Sarah. Vor fi probabil devansaţi de câinele Sam, cu limba scoasă de un cot, gata să facă o mie de prostii.

Dar ei sosiră cu maşina.

Întâi nu fură decât strângeri de mâini şi râsete. Toţi stăteau afară.

— Intraţi, intraţi! strigă Winnie. I se face frig copilului.

— Credeam că o să veniţi pe jos, declară Calico fără să se adreseze cuiva anume.

— Cu Sarah? Se vede că nu ştiţi încă ce înseamnă să te deplasezi împreună cu acest copil! exclamă Ginny.

Imediat ce intrară în casă, Irish se ţinu numai după Calico şi ea uită că el e însurat. Ajunse chiar să uite că ea era o femeie de ocazie şi că se certaseră. Instinctiv, deveni provocatoare, o artă pe care femeile o practicau începând cu Eva. Nu fură decât atingeri uşoare, zâmbete, priviri furişe, până când el se decise în sfârşit să-i vorbească.

De când sosise, se arătase excesiv de politicos cu Jerry Bass.

— Sunt destul de drăguţ? o întrebă el pe un ton ironic urmând-o în bucătărie.

— Foarte. Dar Jerry nu e un prost, ştie prea bine că joci teatru.

— Vrei să zici că ştie că sunt gelos?

Gelos? El? Ce tupeu! El era căsătorit, nu ea.

— Nu-mi place să-mi vorbeşti aşa, îi spuse ea scoţând sticlele de bere dintr-o lădiţă plină cu gheaţă.

— Ce voia Judalon, ieri? De ce se purta aşa cu tine?

Calico se crispă.

— E o brută. Aşa se poartă întotdeauna când are ocazia.

— E vorba de o ceartă veche?

Se apropie de ea şi-i înconjură talia cu braţul, gest care făcu să i se taie respiraţia lui Calico.

— Nu... Da. Mai bine vezi de problemele tale.

El îi atinse obrazul cu buzele, făcând-o să tremure atât de tare încât nu mai reuşi să desfacă sticlele.

— Aş vrea atât de mult să ne înţelegem, şopti el. Ultimele săptămâni au fost un infern pentru mine. Să mă aflu atât de aproape de tine şi...

Aceste cuvinte o făcură să tresară de bucurie. Deci şi el suferise.

— Ai fi putut trece să mă vezi, spuse ea cu o voce înăbuşită.

Te-aş fi primit cu plăcere...

— Şi mândria mea?

Omul ăsta era imposibil!

— Lasă-mă să trec, mă aşteaptă cu berea.

El nu făcu însă nimic, blocându-i în continuare drumul.

— Dar n-o să te mai joci mult timp aşa cu mine! Trebuie să-ţi amintesc că tu ai declanşat totul? Cine a închis uşile şi s-a dezbrăcat în faţa focului? Tu ai vrut să facem dragoste, nu-i aşa? La început, nu aveam nici cea mai mică intenţie.

Calico îşi ridică brusc capul, lividă la faţă.

— Nu ştiam asta. Dar m-ai fermecat... Deşi nu aveai niciun drept! Lasă-mă să trec, Irish. Dacă nu servesc acum berea, o să se încălzească.

Nimic nu mergea după cum fusese prevăzut. Calico simţi că i se strânge stomacul. Dragostea era un sentiment mult mai dificil decât ura.

Peste umărul lui Irish, îl zări pe bunicul ei care-i privea.

Niciodată nu-i lipsise, mai mult decât astăzi, prezenţa mamei sale. Se simţi dintr-odată prinsă la mijloc între Irish şi bunicul ei.

— Se uită bunicul la noi. Ne dăm în spectacol!

Irish o lăsă în sfârşit să treacă.

— Dacă-ţi închipui că o să te rog...

Calico nu-l mai băgă deloc în seamă, tot restul dupăamiezii.

*

* *

Ginny era încântată că se află la munte. O complimentă aşa de mult pe Winnie, încât aceasta sfârşi prin a-i dezvălui toate reţetele ei. Micuţa Sarah, deşi era încă foarte mică, ştia perfect ce aşteptau de la ea. Trecu din mână în mână, zâmbi, gânguri, şi în cele din urmă găsi cutia în care îşi păstra Calico eşantioanele de roci. Stând pe podea, se distră cu ele tot timpul cinei.

Calico, prea ocupată să-l evite pe Irish, se excluse singură de la petrecere, neascultând decât cu o ureche distrată conversaţ ia care se învârtea în jurul celor mai diverse subiecte.

— Sarah a stat în şezut la numai cinci luni...

— Cele mai bune prăjituri sunt făcute în vase de aramă...

— Sunt un om de ştiinţă, învăţământul nu era pentru mine...

— Studiul creierului şi al comportamentului nu va fi niciodată o ştiinţă exactă...

— Nu poţi şti niciodată ce o să facă sau o să spună Calico...

— Am scormonit zece ore şi am extras cinci kilograme de aur, a fost cea mai grozavă descoperire a mea...

Christian era într-o formă extraordinară, vorbea despre trecut, despre mină, despre anii petrecuţi la internat, apoi despre cei petrecuţi la închisoare. I se adresa în special lui

Irish, fără să se uite totuşi la el. Tăcut, Jerry îi sorbea cuvintele de pe buze, studiindu-l fără încetare cu coada ochiului.

După cină, bărbaţii se instalară în apropierea focului şi începură să fumeze. Ginny îi dădu să mănânce lui Sarah, iar

Calico şi Winnie debarasară masa.

— Lasă-mă pe mine, îi spuse Calico lui Winnie. Ginny vrea să-ţi mai ceară nişte reţete.

— Şi cafeaua?

— O s-o fac eu, doamnă Bascomb, îi spuse Irish apropiindu-se.

— Oh, profesore! Dar sunteţi musafir!

— Mi-ar face plăcere.

Winnie nu îndrăzni să se opună dorinţelor patronului lui

Jeb şi dispăru zâmbind, nu înainte de a-i arunca o privire tăioasă lui Calico.

Rolurile se inversaseră acum. Irish o atingea ca din întâmplare pe Calico şi-i zâmbea provocator. Se sprijini de perete şi începu s-o privească.

— Ai putea să-mi pui deoparte nişte resturi pentru Sam?

L-am lăsat la cabană şi...

Ea dădu din cap neîncrezătoare, fără să-i răspundă, întrebându-se ce tactică va folosi el acum.

— Ai prospectat zilele astea? o întrebă el pe neaşteptate, pe un ton glumeţ.

— Da.

— Şi ai găsit aur?

— Puţin.

— Mă iubeşti?

— Puţin... Nu!

Ce om! Cum de o prindea mereu pe picior greşit?

— Acum am şi frigider, reluă el, prefăcându-se că nu i-a observat tulburarea. Dacă o să ai nevoie vreodată de gheaţă...

De exemplu în seara asta, după plecarea celorlalţi.

— Îţi mulţumesc mult, dar avem. Jeb a adus-o de la

Gainsville.

Văzând-o că zâmbeşte, el se întunecă la faţă.

— N-o să te mai rog încă o dată! explodă el înainte să iasă din bucătărie şi să se alăture celorlalţi oaspeţi.

Calico oftă. Simţi o dorinţă teribilă de a fi singură. De ce nu s-ar duce lângă mormântul mamei sale? Oare toate femeile sufereau din cauza dragostei?

— Mai vin musafiri! strigă Winnie pe neaşteptate. Cred că e

Jobeth.

Calico se duse lângă fereastră, alături de verişoara ei.

— Doamne! exclamă aceasta. Şi-a adus toţi copiii cu ea. Îi vezi cum stau înghesuiţi ca sardelele în cabina camionului?

Asta mai lipsea! Jobeth şi cei şase drăcuşori ai ei. Dar băieţii păreau liniştiţi. Prea liniştiţi chiar. S-ar fi zis că plânseseră. Iar

Jobeth avea ochii roşii şi părul ciufulit. Un pardesiu maro, o vechitură pe care nu putuse s-o închidă peste burta rotunjită de sarcină, îi flutura în jurul corpului.

— Nu l-aţi văzut pe Judalon? întrebă ea imediat ce-i deschiseră uşa. L-aţi văzut? Spuneţi-mi, vă rog.

— Stai jos, îi porunci Calico împingând-o spre canapea.

Copii, aşezaţi-vă la masă. O să vă pregătesc o ciocolată.

— Avem şi prăjituri, le spuse Winnie străduindu-se să le zâmbească.

— L-am pierdut pe tata, spuse Rafe smiorcăindu-se. De ieri nu s-a mai întors de la lucru.

Calico schimbă o privire cu Irish. La urma urmei, el îl dăduse afară. De ce nu spunea nimic? Jobeth începu să plângă încetişor.

— Judalon n-a lipsit niciodată de la o petrecere, o aniversare sau o naştere. Este un soţ bun când nu e...

— În închisoare la Gainsville?

Christian terminase fraza în locul ei. Dar Jobeth nu se supără. Se simţea că nu mai are putere.

— Nu e nici acolo, le spuse ea. Am telefonat. Şi la spital.

Doamna Boles mi-a adus un curcan din partea domnului

McCaulley.

Se întoarse spre Irish şi-i zâmbi printre lacrimi.

— V-am mai văzut o dată, dar atunci dormeaţi.

— Am fost obligat să-l concediez pe Judalon ieri, doamnă

Tarrant, şopti Irish încurcat. Poate că e în căutarea unei alte slujbe.

— E pe undeva prin munţi! Ştiu asta, o simt.

Jobeth se întoarse spre Calico.

— E în căutarea comorii spaniolilor.

Calico oftă.

— Jobeth, comoara nu există. De câte ori trebuie să ţi-o mai spun? E o legendă veche, bună de atras turiştii.

— Şi totuşi aşa este. Sunt sigură de asta! Poate că mina s-a prăbuşit

peste el, la fel cum s-a întâmplat cu tatăl tău.

Începu să tremure, având o privire înnebunită.

— Probabil că eşti neliniştită fiindcă aştepţi să naşti, spuse

Winnie cuprinzându-i mâinile. Doc Willis nu ţi-a recomandat să stai acasă? Când trebuie să naşti?

— Ar fi trebuit ieri. Şi Judalon a fost întotdeauna de faţă când am născut. Îşi ia rolul de tată foarte în serios.

Privirea ei făcu înconjurul încăperii, oprindu-se la fiecare dintre ei.

— Toţi îl detestaţi pe Judalon. Mai ales tu, Calico!

Calico deveni livid la faţă.

— Ceea ce cred eu despre Judalon...

Se stăpâni şi spuse oftând din nou:

— Judalon se întoarce întotdeauna, Jobeth. Ştii bine asta.

Nu mai fi îngrijorată. Vrei o cafea sau un pahar de vin?

— Îl vreau pe soţul meu! Te deranjează dacă eu şi copiii căutăm prin împrejurimi?

— În starea ta? Dacă ţii neapărat, pot să-i ţin aici pe cei doi băieţi mai mari şi...

Irish o întrerupse:

— Iertaţi-mă, doamnă Tarrant. Phillip şi cu mine am dori să-i spunem ceva lui Calico.

Phillip părea neliniştit.

— Irish mi-a vorbit de cearta pe care a avut-o ieri cu

Judalon. Crezi că prietenul tău vrea să se răzbune pe laborator?

— Judalon nu mi-e prieten! Ar fi în stare să fure, dar nu-l văd făcând aşa ceva în zi de sărbătoare, mai ales când soţia lui stă să nască.

— De ce-l deteşti? o întrebă Irish. Am impresia că cearta voastră este foarte veche.

Calico simţi că i s-a pus un nod în gât. Dacă îi spunea adevărul, îl va pierde cu siguranţă.

— Judalon este o brută şi eu detest brutele.

— E posibil ca un bărbat să cadă în puţul vechi al unei mine şi să nu mai poată ieşi de acolo? întrebă Phillip, care era întotdeauna foarte practic.

Poate că la urma urmei exista un Dumnezeu. Judalon primea în sfârşit pedeapsa meritată.

— Posibil, admise ea.

Gândindu-se însă la Jobeth şi copiii ei, luă brusc o hotărâre.

— Mă duc să mă schimb.

Când reveni în sala mare, îmbrăcată gros, Jeb îşi încărca puşca, în timp ce Jerry, Irish, Phillip şi cei doi băieţi mai mari se grupaseră lângă foc. Christian îşi puse două perechi de şosete pe piciorul mutilat.

— Nu poţi veni cu noi, bunicule.

— I-am spus şi eu asta, declară Jeb oftând.

— O să mă instalez în faţa casei şi o să fac focul. Dacă vreunul dintre voi găseşte ceva, o să trag un foc de carabină pentru a-i anunţa pe ceilalţi.

Calico evită s-o privească pe Jobeth, dar simţea că aceasta îi urmăreşte fiecare mişcare. Jobeth se transformase brusc din prietenă în duşmancă.

— Ce trebuie să căutăm? întrebă Phillip când ajunseră în curte.

Deciseră să se împartă în două grupe, unul condus de Jeb, celălalt de Calico. Fiecare echipă va căuta pe un versant al muntelui.

— Căutătorii au obiceiul să lase un obiect personal la intrarea minei în care lucrează: o bonetă, o eşarfă, o batistă, un târnăcop...

Calico era convinsă că Judalon, prospectând pe un teren ce nu-i aparţinea, nu lăsase niciun semn, dar nu spuse nimic.

— O să avem nevoie de lanterne, se mulţumi ea să zică.

Îl trimiseră pe Gabe să caute în cabană.

Băiatul şi Irish i se alăturară lui Calico, la fel şi Jerry. Calico remarcă faptul că Irish făcuse un gest înciudat văzând că Jerry merge cu ea. Se pregăti pentru cearta iminentă, dar nu se întâmplă nimic. Îşi începură căutările în tăcere, fiecare absorbit de propriile lui gânduri.

Merseră timp de două ore, căutând în fiecare şanţ, surpătură sau în intrare a vechilor tuneluri. Alunecară pe pantele abrupte, escaladară versanţii periculoşi, zdrelindu-şi mâinile, rupându-şi hainele. Gabe se strecură într-o grotă, dar ieşi în fugă.

— Tăticul nu e acolo, dar era gata să trezesc din somn un urs negru!

— Să trecem pe la laborator, propuse Phillip.

Calico dădu din cap că ar fi bine să facă şi asta, şi-i conduse prin pădure. Ca întotdeauna, la apusul soarelui vântul bătea mai tare, urlând printre crengi, făcând căutarea lor şi mai sinistră. Calico ajunse sus, la capătul cărării care ducea spre cabana lui Irish şi făcu o pauză pentru a le lăsa timp şi celorlalţ i s-o ajungă din urmă. Totul părea liniştit acolo jos. Uşile şi ferestrele erau închise. Văzu o pată albă pe uşa principală.

— Cineva a trecut pe aici! exclamă Jerry. S-ar zice că a lăsat un mesaj pe uşă.

— Nu e nimic, răspunse Irish pe un ton repezit. Ştiu ce scrie acolo.

Calico simţi că i se strânge inima. Ştia că-i fusese foarte greu lui Irish să recunoască în faţa ei că el continua să lase bileţele în urma lui, în speranţa că într-o bună zi, un bărbat, poate tatăl lui, le va citi.

— Să ne întoarcem! exclamă ea. O să trecem prin locul unde...

— Aţi auzit?

— Un foc de armă! Tăceţi cu toţii!

Abia se stinsese ecoul, că mai urmară două focuri de armă...

— L-au găsit pe tata! strigă Gabe coborând în goană panta.

Calico plecă în fugă, urmată de Irish şi Jerry. Când ajunseră acasă, cu răsuflarea tăiată, un foc mare ardea în curte şi o auziră pe Jobeth urlând. Christian stătea în picioare, sprijinit în cârjele lui. Calico se gândi imediat la ce e mai rău şi se repezi spre bunicul ei. Probabil că ceilalţi găsiseră cadavrul lui

Judalon.

— L-aţi găsit? strigă ea.

Vărul Jeb, care arunca lemne pe foc, se ridică încet.

— l-am găsit boneta în spatele acelei coaste abrupte, răspunse el indicând panta aflată de cealaltă parte a râului.

Calico simţi că i se înmoaie picioarele.

— Doamne, nu se poate!

— E mâna care l-a omorât şi pe McKenzie, bombăni

Christian.

Tânăra femeie tresări. Şi strigătele astea care nu mai încetau odată! Se întoarse spre Jerry.

— Poţi s-o calmezi puţin, Jerry?

Phillip le aduse cafea. Îl instalară pe Christian pe un scaun, în apropierea focului. O tăcere grea se lăsă asupra micului grup.

— Trebuie să plec, bunicule, sfârşi prin a şopti Calico. Sunt singura care cunoaşte locul.

— Nu! Îţi interzic. Muntele mi i-a luat pe toţi cei pe care-i iubeam. Eşti singura care mi-a mai rămas. Nu!

Cu coada ochiului, Calico îl văzu apropiindu-se pe Irish.

— Phillip mi-a spus că Judalon s-a pierdut în mina veche. Îţi ghicesc intenţiile. Nu te duce.

Teama din vocea lui era evidentă şi Calico încercă să nu se sperie la rândul ei. O să-i fie destul de frică în mină, nu avea rost să se înspăimânte de pe acum.

— Trebuie, şi asta imediat. Au trecut mai mult de douăzeci şi patru de ore de când e acolo jos. Poate că deja este prea târziu.

Vru să-şi lingă buzele uscate dar nu reuşi. Şi gura i se uscase.

— Îl urăsc, dar trebuie să mă duc. Pentru Jobeth şi pentru copii. Nu înţelegeţi?

Privirea ei se încrucişă cu privirea lui Irish şi o trecu un fior.

— Ascultă-mă, Calico, îi spuse el luând-o în braţe şi transmiţ îndu-i puţin din căldura lui. Ăsta nu e un joc.

Calico închise ochii, uitând o clipă unde se aflau şi ceea ce trebuia să facă în curând. Era atât de bine lângă el.

— Am fost întotdeauna singur, chiar la orfelinat. Mi se spunea fără încetare că nimeni nu mă poate adopta. Apoi am venit aici ca să descopăr ce nu era în regulă cu mine, ce mă făcea diferit de alţii. Te-am întâlnit şi mi-am dat seama că sunt normal...

— Nu pricep...

— Pentru că nu mă exprim bine. N-o să mai las mesaje.

Calico. N-am tată, ştiu asta acum şi accept acest fapt. Ar fi trebuit să plec în căutarea lui în loc să aştept, şi poate că asta voi face odată şi odată.

Oftă din adâncul sufletului.

— N-am avut niciodată noroc în viaţă. Cu excepţia zilei când am căzut în acest râu.

O strânse atât de tare în braţe, încât lui Calico o s-o tăie răsuflarea.

— Înţelegi ce încerc să-ţi spun?

— Da, răspunse ea cu blândeţe. Ţi-e teamă pentru mine. Crezi că s-ar putea să mor în mină şi-mi vorbeşti despre tot ce te-a rănit pentru că, dacă aş muri, pentru tine ar fi cea mai mare dintre nenorociri. Cred că nu vrei să mă pierzi.

El o privi fără să zică nimic timp de câteva clipe; Calico avu impresia că durase o veşnicie.

— Eşti extraordinară, Calico!

O sărută pe neaşteptate şi rămaseră îmbrăţişaţi un moment. Calico nu ştia ce să mai creadă. Dacă n-ar fi trebuit să-l ajute pe Judalon...

Se desprinse încet din braţele lui.

— N-o să mor, şi acum îţi cunosc secretul. Când o să fiu furioasă pe tine, o să mă folosesc de el, fii sigur de asta!

Începuse să vorbească despre viitor cu multă siguranţă. Şi asta se părea că-i place lui Irish.

— Nu mi-ar prinde rău să-mi reaminteşti din când în când de felul prostesc în care m-am purtat, îi spuse el zâmbind.

Luni cobor la Atlanta să cer divorţul. Nu ştiu dacă va fi uşor, dar...

— Dacă îţi mărturisesc şi eu secretul meu, poate că n-o să mă mai vrei.

Ar fi avut curajul să i-l spună? Va afla el vreodată de ce a rămas ea în munţi?

— O să te doresc întotdeauna! Nimic, niciodată, nu mă va putea împiedica.

Calico ar fi vrut atât de mult să-l creadă! Dar îi fu imposibil să spună ceva în plus, mărturisirea nu voia să iasă de pe buzele ei. Aşa că reveni la momentul prezent.

— Rămâi cu bunicul cât timp voi fi eu în mină. Ţine-i de urât. Aşteptarea e cel mai rău lucru. Totul va fi în regulă, îţi promit.

— Şi dacă o să rămâi şi tu blocată acolo? se nelinişti el.

— Dacă Judalon a putut trece, mare cum e, pentru mine nu va fi o

problemă.

— Lasă-mă să te însoţesc. Pot să vin în urma ta şi...

Calico se gândi la întuneric, la muntele care se închidea parcă în urma celui care mergea în adâncurile lui... Cel mai mic zgomot putea declanşa o prăbuşire, să îngroape cu tone de rocă pe imprudent.

— Nu. Prefer să ţii coarda care mă va asigura.

— Nu ştiu dacă trebuie să te las să pleci. Cum e acolo jos?

— Rece, dar mai puţin decât e acum aici. Umed, şi în unele locuri foarte strâmt.

Se gândea deja la drumul îngust pe care trebuia să-l urmeze ca să ajungă la Judalon, întrebându-se ce tunel folosise.

Din toate minele din munte, de ce Judalon o alesese tocmai pe asta? Mormântul tatălui ei! O picătură de transpiraţie i se rostogoli pe tâmplă, deşi se simţea îngheţată.

— Trebuie să plec. Jeb mă aşteaptă.

CAPITOLUL 9

Calico se gândea că o să se încălzească în cabană. Dar nu fu aşa. Frigul care o cuprinsese venea din adâncul fiinţei sale.

Toţi se întoarseră spre ea când intră.

Cineva îl convinsese în cele din urmă pe Christian că nu avea rost să stea afară şi se afla lângă masă, adunând materialul pe care urma să-l utilizeze Calico. Lângă el, zări un ghem mare de coardă groasă. Winnie îi întinse o ceaşcă de cafea fierbinte, pe care ea o acceptă fără să se gândească.

— Unde este Jobeth?

— În camera ta. Se odihneşte.

Băieţii, aşezaţi pe canapea sau pe podea, în apropierea vetrei, îl ascultau pe Jerry care le spunea o poveste. O clipă se uită la toate persoanele din încăpere, rând pe rând, ca şi cum urma să nu le mai vadă niciodată, apoi începu să verifice coarda.

— E uzată în unele locuri, bunicule. Şi mi-ar mai trebui încă pe atâta, fiindcă nu pot coborî dacă nu am cel puţin o sută cincizeci de metri.

Gabe se ridică, luă o lanternă şi se duse în magazie să mai caute un alt colac de frânghie, în timp ce Christian trecea coarda printre degete, oprindu-se acolo unde era uzată, tăind-o în acel loc şi apoi înnodând-o.

— Vrei să iei şi de mâncare? o întrebă Winnie.

— Nu. Numai apă, lanterna electrică şi cuţitul meu.

— Un ham? se interesă Jeb.

— N-aş avea ce să fac cu el. După treizeci de metri, singurii pe care-i cunosc pe acest traseu, e prea strâmt şi risc să rămân blocată.

Ideea hamului fu abandonată.

— O cască?

— Nici. Dar puneţi nişte baterii de schimb, chibrituri şi o lumânare.

— Calico!

Era Jobeth. Răsuflarea ei mirosea a alcool, ceea ce o făcu să zâmbească pe Calico. În munţi, acesta era un mijloc vechi de a linişti oamenii. Jobeth făcu nişte paşi şovăitori şi se agăţă de spătarul unui scaun.

— Ştiu ce ţi-a făcut Judalon. Mi-a spus vara trecută.

Calico se ridică atât de repede încât fu gata să răstoarne masa. Se repezi la Jobeth, o luă de braţ şi o zgudui violent.

— Taci! exclamă ea încercând s-o ducă în camera ei.

Jobeth se degajă cu o mişcare bruscă.

— Lasă-mă! Voiam doar să ştiu dacă...

Vocea îi deveni plângăreaţă şi reîncepu să se văicărească:

— Dacă-l găseşti şi nu e mort, îl aduci sus?

Calico se îngălbeni. Nu îndrăznea să-l privească pe Irish.

Ce-o fi gândind despre ea?

— Da, Jobeth, bineînţeles. Dacă îl găsesc, ţi-l aduc.

Dacă reuşesc, ar fi putut să adauge, dar preferă să se abţină.

— Nu sunt supărată pe tine, să ştii, se smiorcăi Jobeth. Dacă ai şti cât de mult te iubesc.

Calico, ajutată de Winnie, reuşi s-o ducă în fine pe Jobeth în camera ei.

— Te iubeşte mai mult decât pe mine! gemu Jobeth.

— Lasă-ne singure, îi porunci Calico lui Winnie.

Apoi, întorcându-se spre Jobeth, o zgudui de umeri.

— Ascultă-mă bine! Nu mai trebuie să vorbeşti despre asta.

Niciodată. Ceea ce s-a întâmplat a trecut de mult timp.

Judalon băuse, adăugă ea, brusc inspirată, minţind pentru o cauză bună. Nu poţi să-i reproşezi unui bărbat ceea ce face când e beat, nu-i aşa? De altfel, de atunci nu s-a mai atins de mine.

— Poţi să juri asta?

— Da.

— Pe mormântul mamei tale?

— Pe mormântul mamei mele.

Jobeth îşi cuprinse capul cu amândouă mâinile.

— Dar cu ce-am greşit faţă de Bunul Dumnezeu? De ce e atât de înverşunat împotriva mea? O să mi-l ia pe Judalon ca să mă pedepsească? Şi de ce?

— Calmează-te. E vorba de un accident. Dumnezeu nu are nimic de-a face cu povestea asta. Judalon nu s-a dus în mină decât pentru că vă

iubeşte şi doreşte să vă ofere o viaţă mai bună.

Ura ei faţă de Judalon se trezise din nou şi trebui să-şi întoarcă repede capul pentru ca Jobeth să nu-i poată citi expresia feţei. Făcând asta, îl zări pe Irish care le privea din pragul uşii. Calico îşi ţinu răsuflarea.

— De cât timp stai acolo?

Chipul lui Irish era cenuşiu.

— Ce ţi-a făcut Tarrant? o întrebă el în loc de răspuns.

— Noi... noi discutam despre un incident foarte vechi. Nu te priveşte.

— Vechi? Sigur? Şi ieri?

— L-ai văzut ieri pe Judalon?! exclamă Jobeth.

— Doar o clipă. Nu voia să-mi vorbească.

La urma urmei, nu era o minciună. Îl sfidă pe Irish din priviri.

— Trebuie să plec. Fiecare oră contează.

— Spune-i că nu mai sunt supărată pe el, şopti Jobeth.

— O să-i zic.

Calico se întoarse în sala mare şi se aşeză în faţa focului ca să se încălzească, simţind în spate privirile celorlalţi. Ce mult şi-ar fi dorit să facă o baie! De fiecare dată când se gândea la

Judalon, era acelaşi lucru. O dorinţă extraordinară de a fi curată. Înainte de Judalon... După Judalon... Înainte, ea existase, avusese un corp de care putea să fie mândră. După... în unele momente îi venea să-şi jupoaie pielea de pe ea!

— Trebuie să pleci, spuse Jebediah atingându-i uşor braţul.

Calico îşi puse o haină groasă. Phillip, Jerry şi Irish urmau s-o însoţească, dar când îl văzu pe Christian ridicându-se se alarmă.

— Nu, bunicule! Tu rămâi aici.

— Nici nu-mi trece prin cap. Şi nu încerca să mă opreşti.

Le făcu semn lui Gabe şi Frank să se pregătească şi copiii se repeziră să se îmbrace, extrem de fericiţi că merg şi ei. Deşi toată lumea era tristă, micul grup era destul de surescitat.

Calico ieşi prima şi se îndreptă spre locul unde se odihnea mama ei. Trebuia să atingă acest pământ sfânt, să le roage în şoaptă pe cele două femei care se odihneau acolo s-o protejeze.

În treacăt, atinse crucea ridicată în amintirea tatălui ei şi simţi că o trece un fior. Sufletul lui era încă prizonierul tunelului ucigaş?

Un fulger luminã brusc cerul şi împrejurimile, ceea ce-i permise să-l vadă pe Irish, aflat foarte aproape de micul cimitir, cu un colac de frânghie aruncat pe umăr.

— Nu poţi deloc să laşi oamenii în pace! De unde ai căpătat mania asta de a spiona?

— Ceea ce te pregăteşti să faci este ridicol şi inutil.

— Nu, e necesar. Eu cunosc mina.

El se apropie şi mai mult de ea şi-i aruncă la picioare o pereche de cizme.

— Jeb m-a rugat să-ţi spun să le încalţi ca să poţi traversa râul.

Calico nu răspunse nimic dar se execută. Între ei se instalase o tensiune greu de suportat.

— Ai minţit-o pe Jobeth, îi reproşă brusc Irish pe un ton acuzator.

Calico se ridică, îşi adună lucrurile şi trecu prin faţa lui, căutând un răspuns plauzibil.

— I-am spus ceea ce trebuia ca să se calmeze. E îngrijorată şi extenuată.

— Sigur că e aşa, dar asta n-a împiedicat-o să spună adevărul. Te-ai servit de mine ca să-l faci gelos pe Tarrant?

Sunteţi amanţi?

Calico se întoarse atât de brusc, încât fu gata să-l lovească peste piept cu lanterna.

— Cum poţi să crezi asta?

— N-are importanţă ce cred eu. M-am însurat cu o femeie care trecea din pat în pat. N-o să mai fac şi a doua oară aceeaşi greşeală.

Calico lăsă capul în jos şi se îndepărtă fără să-i răspundă.

N-avea decât să creadă ce voia!

Pe cărare, Jerry i se alătură.

— Vrei să-mi vorbeşti despre problemele tale?

Calico refuză printr-un semn al capului.

— E o ceartă de îndrăgostiţi sau ceva mai grav? o întrebă

Jerry fără să se descurajeze.

— N-am nevoie de un psihiatru!

— Acum îţi vorbeşte prietenul. Nu-mi palce să te văd întreprinzând o asemenea expediţie în această stare de spirit.

Calico ezită şi aruncă o privire spre Irish care mergea departe, în spatele lor. Nu-şi mai vorbiseră de mai mult de o jumătate de oră.

— Ce poate şti un bărbat despre sentimentele unei femei?

— O groază de lucruri.

Dar Jerry nu mai insistă.

*

* *

Toţi o priveau pe Calico, în timp ce se pregătea să coboare în mină. În spatele ei, la adăpostul unei stânci enorme, strălucea un foc; în faţa ei, ca tăiată în coasta muntelui, apărea o deschizătură îngustă. La picioarele ei se găsea boneta roşie a lui Judalon, umplută cu pietriş ca să n-o ia vântul. În munţi, acest indiciu se numea „semnul unui mormânt”. Calico încercă să nu se mai gândească la asta.

Înaintă spre marginea faliei, urmată de Jeb care ducea doi colaci de frânghie. Un cordon ombilical fragil care o va lega de lumea celor vii.

În aceeaşi clipă, un zgomot îi atrase atenţia. Întorcând capul, o zări pe Jobeth care sosea, înfăşurată într-o pătură, gâfâind. Era însoţită de Ginny. Doamne, nu! Nu mai putea suporta o nouă confruntare.

Îi făcu un semn lui Christian care-şi lăsase deoparte cârjele şi se aşezase pe marginea deschizăturii.

— Dă-mi coarda, cobor.

Dirijând lumina puternică a lanternei în falie, o examină cu grijă, scrutând fiecare locşor, umbrele care puteau ascunde un pericol, apoi se lăsă să alunece fără zgomot, fără măcar ca ceilalţi, care-şi întorseseră capetele spre cele două nou-venite, să-şi dea seama. O tăcere de moarte o învălui imediat.

*

* *

— Ea a insistat, le explică Ginny bărbaţilor care le priveau stupefiaţi. Winnie are grijă de copii. Am simţit că e de datoria mea s-o însoţesc.

Jobeth îşi susţinea cu amândouă mâinile pântecele enorm.

— Trebuie să vorbesc cu Calico! exclamă ea.

Ochii ei scrutau întunericul.

— E prea târziu, îi spuse Christian. A coborât.

Sprijinindu-se de stâncă, el privea frânghia groasă care se derula încet printre degetele lui noduroase, răsucindu-se fără zgomot până în locul unde dispărea în adâncurile muntelui.

Irish auzi cuvintele bătrânului, fără să le înţeleagă imediat sensul. Când le înţelese, se simţi ca lovit de trăsnet.

— Ajută-le pe femeile astea să ajungă la cabană, Gabe, îi porunci Jebediah. Mama ta nu e în stare să suporte acest timp.

Aici e o muncă de bărbat.

— Aşteaptă... Aşteaptă... îl rugă Jobeth. Trebuie mai întâi să-i vorbesc profesorului McCaulley.

Irish se apropie de ea năucit. Ceilalţi se grupaseră în apropierea deschizăturii din munte, neputând să-i audă ce vorbesc.

— N-ar fi trebuit să spun ceea ce am spus, şopti Jobeth în aşa fel încât să fie auzită numai de Irish, care părea năucit. Eu ştiam că erai în cameră, dar Calico nu te văzuse.

Unde voia Jobeth să ajungă? De ce nu reuşea el să-şi amintească de o rugăciune care s-o protejeze pe Calico?

— Calico nu l-a iubit niciodată pe Judalon, niciodată! În vara asta, într-o seară când băuse prea mult, mi-a aruncat numele ei în faţă. A fost întotdeauna atât de frumoasă... mult mai frumoasă decât mine... Nu din vina ei... Nu s-a măritat niciodată...

Irish nu înţelegea nici acum ce dorea ea să-i spună. Vedea, era evident, că se simţea îngrozitor de vinovată şi voia să-şi elibereze conştiinţa, dar... Jobeth îi întrerupse şirul gândurilor şi-şi continuă povestirea.

— După ce m-am certat cu Judalon, am început să mă gândesc.

Calico nu venea niciodată la mine când Judalon era acasă, nu mă întreba niciodată nimic despre el. Curios, nu-i aşa, dar nu mi-am dat niciodată

seama de asta fiindcă eram prea ocupată cu copiii.

Îşi plecă umilită capul şi începu să plângă.

— Judalon a luat-o, şopti ea.

Irish crezu că o să-i plesnească inima.

— Ce vrei să zici prin „a luat-o”?

Jobeth îl privi, apoi se dădu cu un pas înapoi, înfrântă.

— A luat-o, a forţat-o...

Înghiţi cu greutate.

— A dezonorat-o, îngăimă ea în cele din urmă.

Vântul îi despletise părul dându-i oarecum aerul unei nebune, dar asta nu era nimic în comparaţie cu expresia îngrozită care se întipărise pe chipul lui Irish. Ea îi atinse mâna pentru a-l readuce la realitate.

— Multe luni, am încercat să dau toată vina pe Calico, deşi ştiam că ea era victima. Unei femei nu-i place să ştie că soţul ei a putut comite o asemenea crimă. Iată ceea ce voiam să-i spun. Ştiu că ea a plecat în căutarea lui Judalon pentru mine, nu m-am îndoit niciodată de asta. Dar acum mi-e frică. Dacă-l găseşte mort, e în stare să se aşeze acolo, alături de el, şi să aştepte să moară la rândul ei. Atât e de încăpăţânată.

Sunetul care scăpă din gâtul lui Irish nu avea nimic omenesc în el. Începu să alerge spre intrarea minei.

— Opriţi-l! urlă Jeb, zărindu-l.

Phillip încercă să-i pună piedică dar rată; însă când Irish încercă să evite cârja pe care Christian o ridicase în calea lui, primi în bărbie un pumn formidabil care-l trânti la pământ, făcându-l K.O.

— Îmi pare rău, doctore McCaulley, şopti Jerry frecându-şi degetele.

— Aruncă o pătură peste el, spuse Christian privindu-l pe

Irish care căzuse lângă el. Iar tu, tinere, încearcă să nu te afli în calea lui când o să se trezească.

— Sunt cum nu se poate mai de acord!

Jerry îl acoperi pe McCaulley, apoi se instală de cealaltă parte a focului, departe de bărbatul doborât.

Jobeth, susţinută de Gabe şi Ginny, coborî spre cabană şi se făcu din nou linişte, întreruptă doar de şuierul vântului printre crengile umede ale

pinilor sau de fâşâitul pe care-l făcea frânghia derulându-se încet între mâinile lui Christian.

Bătrânul fixa silueta lui McCaulley, spunându-şi că Irish semăna teribil de mult cu tatăl lui, care avea întotdeauna ceva de spus şi era întotdeauna gata să se ia la harţă.

*

* *

Calico rămase nemişcată şi privi stupefiată alunecarea de teren care blocase tunelul. Stând pe vine, plimbă fascicolul de lumină peste tot, centimetru cu centimetru, căutând o trecere.

Judalon trecuse pe acolo, ea găsise semne doveditoare...

Urme de bocanci în noroi, tunelul lărgit puţin...

Se apropie ceva mai mult, deplasându-se cu prudenţă pentru a nu disloca tonele de stâncă şi examină obstacolul, încercând să-şi dea seama dacă era vorba de o surpare nouă sau mai veche. Dar nu ajunse la nicio concluzie. Judalon rămăsese blocat în spatele enormei bariere care se ridica în faţa ei, sau făcuse cale-ntoarsă fără să se gândească să indice pe perete noua direcţie?

Oftând, se dădu înapoi de-a buşilea, până ce avu destul loc să stea aproape aşezată, neîncetând, în timpul acestei retrageri dificile, să pândească orice zgomot, orice şoaptă a spiritelor.

Dar nu auzi nimic, în afară de gâfâitul scos de plămânii ei chinuiţi. Gura îi era uscată, faţa i se acoperise deja de praf.

Puse deoparte lanterna, care lumină astfel tavanul jos, şi scoase plosca plată ca să-şi potolească puţin setea. Dându-şi capul pe spate ca să bea, zări falia, asemănătoare gurii ameninţătoare a unui monstru îngrozitor.

Calico îşi tecu încet mâna pe marginile ei, apoi aprinse un chibrit şi-l ţinu drept. Flacăra se ridică întâi fără să tremure, înainte de a fi stinsă de un curent uşor de aer.

Cu inima bătându-i nebuneşte, tânăra inspectă intrarea acestui nou tunel. Galeria care se deschidea în faţa ei urca uşor. Asta însemna că va fi obligată să se târască pe burtă, ajutându-se de coate ca să înainteze. Îşi verifică echipamentul cu calm şi-şi ajustă, ca să n-o jeneze, coarda. Nu-i

mai rămăseseră mai mult de zece metri!

Calico fu gata să renunţe, apoi îşi reproşă această frică trecătoare şi intră repede prin deschizătură ca să nu mai aibă timp să se răzgândească.

Fiecare metru câştigat reprezenta un adevărat calvar.

Stânca era tăioasă şi în curând hainele ei începură să se sfâşie şi pielea să se zgârie. Se sufoca din cauza lipsei de aer, era obligată să imite mersul şarpelui ca să urmeze curbele tunelului.

Se simţea de parcă monstrul ameninţător se hotărâse s-o înghită.

Un zgomot surd, destul vag la început, ajunse la urechile ei. Nu erau vibraţii ci doar un zgomot. Dacă muntele ar fi strivit-o brusc, nici nu şi-ar fi dat seama ce se întâmplă cu ea.

Să nu se mişte, să nu se sperie, să încerce să-şi combată teama asta îngrozitoare urmând sfaturile date pe vremuri de bătrânii mineri. O sudoare rece îi acoperi brusc pielea.

După ce stinse lanterna, îşi puse capul pe mâini şi încercă să respire încet şi regulat. Cam greu! Dacă ar fi făcut ceea ce o îndemna inima, ar fi început să urle. Important era să nu se gândească la tonele astea de stânci, la pereţii care se închideau parcă în urma ei. Irish! Mâinile lui, ochii lui, buzele lui care puteau să fie atât de dulci dar şi atât de crude... După câtva timp, ceva mai calmă, îşi ridică grijulie capul. Tăcere!

Inima îi bătea normal, bătăile ei n-o mai asurzeau. Atunci auzi apa, nişte picături care cădeau undeva în întuneric, fără să ştie însă unde.

Calico îşi încordă auzul şi ascultă. După câteva clipe, aprinse lanterna şi-şi reluă înaintarea, oprindu-se din timp în timp ca să asculte din nou. Tunelul deveni mai îngust şi trebui să-şi scoată gentuţa de la brâu împingând-o, împreună cu coarda care-i mai rămăsese, în faţa ei. Brusc, aceste lucruri dispărură şi ea auzi zgomotul unei căzături.

— E cineva? Cine e acolo?

Vocea era slabă dar clară. Calico mai înaintă puţin şi fu gata să cadă la rândul ei. Noroc că reuşi să se ţină de pereţi.

— Eu sunt, Calico.

Auzi un geamăt lung.

— Ar fi trebuit să ştiu că o să te trimită... Ar fi trebuit să-mi închipui. Oh,

Doamne, sunt un om mort.

— Nu te mai văicări, îi porunci Calico, dar şi ea trebuia să lupte din nou împotriva spaimei. Unde eşti?

Încercă să examineze gaura la lumina lanternei, dar nu văzu decât plafonul unei grote şi nişte pereţi de stâncă pe care se prelingea apa. În partea opusă a cavernei curgea un firişor de apă.

— Aici, jos.

Vocea lui Judalon venea de undeva de jos. Calico îndreptă fascicolul lămpii în acest soi de puţ, dar nu văzu nimic fiindcă acesta era prea adânc.

— Zăreşti lumina?

— Da...

— O s-o îndrept spre pereţi. Spune-mi când va ajunge lângă tine.

După o pauză destul de lungă, Judalon scoase un strigăt.

— Te găseşti la vreo cincisprezece metri deasupra mea, în partea stângă. Raza de lumină tocmai a trecut pe lângă capul meu. Mai aproape... Aşa...

În cele din urmă, Calico îl zări, o masă cenuşie confundându-se cu roca.

— Cum ai făcut să cobori?

— Am căzut. E un fel de cornişă care coboară în spirală.

Urmam acest drum când s-a prăbuşit. Sunt rănit. Pleacă odată de aici, Calico, salvează-te.

— Ce generos eşti aşa, dintr-odată, Judalon. După tot ce mi-ai făcut...

— N-am vrut niciodată să-ţi fac rău, protestă el cu o voce slabă.

Cum de ajunsese discuţia lor în acest punct? De ce trebuia ca într-un asemenea moment... Bărbatul pe care-l ura cel mai mult pe lumea asta, căruia îi dorise de mii de ori o moarte atroce... Şi uite că trebuia să-l salveze, să uite de ura pe care i-o purta, în numele prieteniei care o lega de Jobeth.

— Mai eşti acolo? o întrebă el, părând brusc speriat.

— Da. Stai liniştit, lasă-mă să mă gândesc. După părerea ta, care este adâncimea puţului?

— Cinci... zece metri. Poate mai mult. Şi jos e ud şi alunecos.

Calico îşi ţinu răsuflarea.

— Ud?

— Apa a urcat cu cel puţin cinci centimetri de când am căzut aici. Am impresia că gaura asta serveşte de prea-plin când urcă râul.

Dacă ar fi luat hamul cu ea!

— Ştii unde a căzut pachetul meu? Îl vezi?

— Nu văd nimic, în afară de lampa ta. Picioarele mele sunt ca şi moarte, nu le mai simt.

Îi trebui mai mult de o oră ca să ajungă până la el.

Extenuată, se trânti pe jos alături de el.

— Ce e cu picioarele tale?

— Nu ştiu exact. Nu le simt şi spatele mă doare îngrozitor.

Încerca să se arate curajos, fără să prea reuşească însă.

— O să murim, mormăi el.

Jenată de văicărelile lui, Calico plecă în căutarea gentuţei şi a frânghiei. Când le găsi, scoase lumânarea, o aprinse şi o puse într-o gaură din perete.

— În sfârşit! oftă Judalon. N-ai nimic de mâncare? Mor de foame.

— Trebuie să te întorci acasă şi să mănânci curcan împreună cu soţia şi copiii tăi!

Judalon nu îndrăzni s-o contrazică şi Calico se simţi ruşinată. În asemenea împrejurări...

Locul unde se găseau era plin de apă. Nicio platformă, nimic. Calico începu să adune pietre ca să ridice fundul puţului. Nu era un pat de puf, dar va fi măcar uscat.

— Inutil, spuse Judalon uitându-se la ea, eu n-o să ies viu de aici.

Şi ea la fel!

Judalon scoase un strigăt când Calico îl prinse de subţiori ca să-l tragă pe grămada de pietre. Calico fu apoi obligată să se aşeze lângă el, umăr la umăr. Atingera lui o scârbea şi acum.

— Ce-o să se întâmple când o să se termine lumânarea?

— O să folosim lanterna. După aceea, o să rămânem în întuneric. Dar o să găsesc înainte de asta un mijloc de a ieşi de aici. Încearcă să dormi. Trebuie să mă odihnesc şi eu puţin.

— De două zile vreau să dorm, dar nu reuşesc. În permanenţă, viaţa mea îmi defilează prin faţa ochilor. Se zice că asta se întâmplă când mori.

— Judalon, taci din gură! O să te scot de aici!

— Vreau să ştii că-mi pare nespus de rău... pentru ce ţi-am făcut!

— Îţi pare rău? Asta-i tot?! Mi-ai distrus viaţa, asta ai făcut!

Dacă îţi închipui că o să stau liniştită lângă tine în timp ce tu o să te confesezi, te înşeli amarnic.

Mâna ei apucase cuţitul, fără să-şi dea seama, dar Judalon îi observă gestul.

— Lasă-mă să-ţi explic, o imploră el. Jobeth mă credea un tip formidabil... urma să ne căsătorim... eu nu avusesem niciodată o femeie... Nu voiam să par un începător şi...

— Vrei să zici că m-ai violat ca să nu pari un imbecil?

— Înţelege-mă! Mi-era teamă că ea... Un bărbat are şi el mândria lui şi...

Începu să plângă, ceea ce avu darul s-o enerveze şi mai rău pe Calico.

— Sunt terminat, ştiu asta. N-o să mai pot face niciodată dragoste cu ea. Nu-mi mai simt partea de jos a corpului.

Un sentiment vecin cu mila înlocuia puţin câte puţin ura pe care i-o purta lui Judalon. Când îi vorbi, tonul ei fu aproape blând.

— Dormi, Judalon.

— Mă ierţi?

Niciodată! Totuşi... Nu-l iertase ea de mult timp, fără să-şi dea seama? Şi chiar dacă minţea în acel moment, nu exista pe lumea asta Irish, ca s-o facă să uite pata aceasta care-i murdărise trecutul?

— Trecutul e uitat, şopti ea.

Se sprijini de peretele stâncos şi încercă să doarmă.

CAPITOLUL 10

Spiritele! Se găsea în mormântul tatălui ei care o chema strigând. Vocea lui umplea caverna, ricoşând de pereţi. Apelul se apropie şi ea se trezi tresărind.

— Calico! Calico! Răspunde, pentru Bunul Dumnezeu!

— Irish! Tu eşti? Dar cum...

Sări în picioare în întuneric.

— Mă aflu deasupra voastră. Au încercat să mă împiedice...

Era mort de oboseală, îl durea tot corpul dar puţin îi păsa... Trebuia s-o scoată pe Calico din gaura asta. Ea se aşeză în bătaia fascicolului luminos pe care el îl plimba peste tot.

— Nu-mi vine să cred! Nu ţi-e frică?

— M-am gândit la tine şi asta m-a ajutat.

Calico îşi duse mâna la inimă. Era mai frumos decât cea mai nebunească declaraţie de dragoste!

În realitate însă, Irish se lupta de mai multe ore cu o groază indescriptibilă. Dacă n-ar fi nutrit speranţa că o va descoperi în spatele fiecărei stânci care se afla în faţa lui, nu şi-ar mai fi continuat drumul.

— Cum ai coborât? Nu eşti rănită?

— Mă simt bine. Există o cornişă care coboară în spirală până aici, dar nu ţi-ar suporta greutatea.

— L-ai găsit pe Tarrant?

— Da. E aici, doarme.

— Trezeşte-l şi să plecăm!

— Judalon e rănit. Nu poate să meargă.

Calico îi explică pe scurt situaţia.

— Fără să ştiu de ce, am adus cu mine un colac de frânghie, gândindu-mă că mi-ar putea fi de folos. Ascultă-mă cu atenţie.

O să legi zdravăn picioarele lui Judalon, pe urmă o să-i înfăşori restul frânghiei în jurul corpului. E cel mai bun mijloc pentru a evita şocurile. Tu o să reuşeşti să urci singură?

— Da. Dar trăgându-l aşa, nu riscăm să...

Irish îi răspunse chiar înainte ca ea să-şi termine fraza.

— E singura lui şansă.

După aceasta, nu mai vorbiră decât în propoziţii scurte, un sfat acum, un ordin mai încolo, trăgându-l şi împingându-l pe

Judalon până la locul unde se găsea Irish. Înainte să înceapă să parcurgă tunelul strâmt, Calico se plasă lângă Irish şi începură să-l tragă împreună, insensibili la urletele de durere pe care le scotea bietul om. Când el leşină în cele din urmă.

Calico se surprinse rugându-se. Cel puţin acum nu va mai suferi un timp. Îl cărară astfel pe Judalon ore întregi. Fiecare gest în sine era o suferinţă incredibilă. În unele momente

Calico avea impresia că se dedublează, că se vede cu încetinitorul ca la cinema. Un film de coşmar care nu părea să se mai termine! Şi în tot acest timp Calico nu înceta să-şi pună tot felul de întrebări. Cum o să-i povestească lui Irish lucrurile pe care încercase atâta timp să le uite? O s-o mai vrea după aceea?

*

* *

Se iviseră zorii când ieşiră din mină, năuciţi, acoperiţi de noroi, extenuaţi. Aerul proaspăt, venit după cel stătut pe care-l inspiraseră cu greu în măruntaiele pământului, le făcu bine. La intrarea minei se aflau o mulţime de oameni: vecini, oameni din sat şi de prin împrejurimi. Li se puseră pături pe umeri şi fură conduşi lângă foc unde li se dădu să bea cafea fierbinte. Şeriful însuşi era acolo împreună cu reporterul unei gazete locale.

Judalon fu imediat transportat la spitalul unde Jobeth născuse chiar în acea noapte. Şeriful le puse multe întrebări, reporterul făcu fotografii „salvatorilor”. Tot acest tămbălău era oarecum ireal, după liniştea din mină.

Winnie se apropie de Calico, aşezată lângă foc, sau mai degrabă prăbuşită.

— M-am rugat Domnului să te cruţe şi El m-a ascultat, îi spuse ea, înainte să se întoarcă spre Irish şi să adauge: şi pentru tine m-am rugat.

Îi adună apoi pe copiii lui Judalon şi se îndepărtă, fiind înlocuită imediat de Jerry care schimbă pe şoptite câteva cuvinte cu Irish, înainte să i se adreseze lui Calico.

— Aş dori să mai rămân, dar Marcovici se întreabă probabil ce s-a întâmplat cu maşina soţiei lui.

Se aplecă zâmbind spre urechea ei şi-i şopti.

— Dacă Winnie e cea care va pregăti bucatele pentru nuntă, invită-mă.

Calico nu găsi în ea puterea nici să-i zâmbească nici să-i răpsundă. Ce nuntă? Îşi roti privirea obosită spre locul care rămăsese acum pustiu. După ce se răspândise mulţimea, era linişte. Într-un colţ, Jeb strângea echipamentele, rulând coarda cu un gest mecanic. Christian, care stătuse ceva mai deoparte, şchiopătă în direcţia ei ajutat de cârje şi se trânti de cealaltă parte a focului, în apropierea unei stânci de care se sprijini.

Calico observă că bunicul ei nu-l scăpa din ochi pe Irish.

Acesta, mort de oboseală şi cu mintea aiurea, ţinându-şi ochii închişi, stătea aşezat ceva mai încolo, sprijinit de trunchiul unui copac prăbuşit.

— Mama ta era frumoasa Roşie McCaulley, spuse pe neaşteptate bătrânul.

Christian nu mai putuse să tacă. Irish îi salvase nepoata.

— Frumoasa Roşie McCaulley, repetă el stupefiat. Nu, era

Rose. Mama mea se numea Rose!

— Tatăl tău îi spunea întotdeauna frumoasa Rose.

— Dar despre cine vorbeşti?

— Bunicule, nu glumi cu lucrurile astea. Ar fi o cruzime din partea ta.

Cu ochii lui de un albastru decolorat, Christian îl fixa pe

Irish.

— Asta e misiunea mea, spuse el cu simplitate.

— Misiunea ta, misiunea ta! Am obosit să tot aud asta.

Irish îi impuse tăcerea printr-un gest al mâinii.

— Aşteaptă! Să ascultăm ce are de zis.

Cum de acest bătrân, care trăia la mii de ani lumină de stilul lui de viaţă, putea să-i cunoască tatăl? Era pur şi simplu imposibil.

— De unde ştii asta?

— Am împărţit aceeaşi celulă cu tatăl tău timp de opt ani.

Toţi aceşti ani de aşteptare! Irish deveni livid. Când vorbi, abia reuşi să articuleze cuvintele.

— O celulă? Vrei să vorbeşti despre închisoare?

Într-o clipă revăzu orfelinatul, auzi din nou vocea

Surorii Antonia zicând că el nu poate fi adoptat. Evident, era fiul unui ocnaş, un rebut al societăţii. În fond, ştiuse întotdeauna asta. Dar fără acest bătrân... Roşie

McCaulley!

— Am ştiut că eşti fiul lui Drew, din secunda când te-am văzut, reluă bătrânul. Asta mi-a cauzat şocul. Am crezut că eşti

Drew, care a revenit să mă chinuiască. În munţii noştri se întâmplă lucruri şi mai ciudate.

— Drew? Care Drew?

Privirea lui Christian deveni aproape transparentă.

— Şi eu l-am lăsat să moară...

Pentru prima oară rostise cu voce tare ceea ce-l tortura de treizeci de ani.

Irish deschise gura, dar niciun sunet nu ieşi din ea.

Calico, gândindu-se la toate mesajele care-i jalonaseră existenţa, îşi dădu seama de durerea pe care o simţea Irish în faţa atâtor speranţe spulberate, şi se întoarse spre bunicul ei.

— De unde ştii că e vorba de Irish, bunicule? Cum ştii asta precis?

— Închisoarea face lucruri ciudate oamenilor, şopti el.

Irish stătea parcă agăţat de buzele lui şi Calico nu îndrăzni să-l împiedice pe bunicul ei să continue.

— Eram în închisoare de doisprezece ani când a venit

Drew. Era, să zicem... diferit. Era un om din Nord şi nu avea obiceiurile noastre. Împărţea cu ceilalţi tot ce avea. Ce era al lui era al tuturor. Dar el credea că şi noi suntem la fel de generoşi. Şi oamenii nu sunt aşa în închisoare. Ei îşi păstrează cu grijă ce posedă. Drew dădea dar şi lua. Dacă avea nevoie de o ţigară, de o bucată de săpun, se servea singur.

Îmi amintesc că într-o zi... Jeb îmi trimisese puţin din tutunul lui

preferat... Când m-am întors în celulă, nici urmă de tutun! Drew îl terminase. N-am zis nimic, dar parcă mi-a stat în gât. Lucrurile cele mai mici capătă proporţii gigantice când eşti la puşcărie.

Rămase un moment gânditor, apoi îşi continuă povestirea.

— O săptămână mai târziu, a avut loc o ceartă între un nou-venit şi unul din cei vechi. Drew s-a băgat între ei şi a încasat o lovitură de cuţit. Una din acele arme pe care puşcăriaşii le lucrează dintr-o lingură. Sângera de moarte. Aş fi putut să-l salvez dar n-am făcut nimic. Îi purtam pică pentru tutunul pe care mi-l luase. N-am putut uita niciodată acest lucru! Am făcut un jurământ să salvez vieţi... Iată de ce am refuzat să le dau licenţa de doctor...

Irish ar fi vrut ca această confesiune să înceteze. Nu pentru el, care dorea să afle cât mai multe, dar pentru că bătrânul părea să sufere îngrozitor. Nu se putu totuşi împiedica să-l întrebe:

— De unde poţi fi sigur că Drew este tatăl meu?

— În închisoare oamenii îşi trăiesc în fiecare zi trecutul, fiindcă nu au un viitor în faţa lor. O cunoşteam pe Roşie la fel de bine ca pe Lucy a mea. Ea avea un fiu, la fel ca şi

Lucy a mea, şi a murit la fel ca ea. Moartea ei l-a dat peste cap pe Drew. Nu avea decât nouăsprezece ani când o întâlnise şi părinţii lui nici nu vruseseră să audă vorbindu-se despre căsătorie. După moartea tatălui lui, a scos din bancă banii acestuia şi i-a donat unei instituţii religioase pentru ca surorile să se ocupe de băiatul lor.

Cincisprezece mii de dolari, o avere pe vremea aceea. Pe urmă a dispărut, nu înainte de a le spune surorilor că băiatul lui nu trebuia dat spre adoptare. Într-o bună zi, adăugase el, va reveni să-l ia.

— Ce fel de om era Drew? De ce a fost întemniţat?

— Pentru că a despărţit un bărbat şi o femeie care se băteau la Albany.

Bătrânul zâmbi cu tristeţe.

— Drew era marcat de destin. Închisoarea, moartea... Şi toate astea fiindcă era pacifist. De aceea şi fusese poreclit

„Popa”. În încăierarea respectivă, bărbatul a căzut peste un ţăruş care l-a străpuns. Era fiul unui judecător de acolo şi

Drew a fost condamnat la închisoare pe viaţă.

Îşi scoase pipa şi oftă.

— Era într-adevăr un tip curajos.

Un tip curajos! Irish va păstra aceste cuvinte în inima lui până la sfârşitul zilelor sale. Simţi că i se umezesc ochii.

Christian se ridică şi se sprijini greoi de cârjele lui.

— Misiunea mea a fost îndeplinită, spuse el cu simplitate.

Asta nu va face ca greşelile să-mi fie iertate, dar...

Irish se ridică la rândul lui şi-i cuprinse mâinile într-ale lui.

— Mi-ai dăruit un lucru pe care l-am aşteptat toată viaţa. Un tată, nişte rădăcini!

Bătrânului i se umplură ochii de lacrimi.

— Când Dumnezeu îmi va număra păcatele, poate că asta va conta...

Îl fixă îndelung pe Irish şi un zâmbet începu să i se deseneze pe buze.

— Eşti leit Drew. Ce şoc am avut prima oară când te-am văzut!

Strânse de mai multe ori mâna lui Irish într-a lui.

— Sunt fericit să ştiu că o să locuieşti pe Stânca Vorbitoare.

Dacă ai nevoie, poţi chema să instaleze electricitate.

— Inutil. Am un grup electrogen.

— Îmi pare nespus de rău pentru tatăl tău, şopti Christian.

Dacă i-aş putea reda viaţa, aş face-o.

— Ai făcut-o puţin, îngăimă Irish tulburat. E un prezent pe care-l voi îndrăgi toată viaţa mea.

— Eşti gata, Christian?

Era bătrânul Jeb. El se întoarse spre Calico şi-şi puse mâna pe umărul ei.

— Îl duc la mine pe bunicul tău. Mâine mergem la Atlanta.

Jerry Bass ne-a dat adresa unui ortoped care-i va confecţiona o încălţăminte cu care va putea merge fără cârje. Doar un baston, a zis el.

Când cei doi bătrâni se îndepărtară, Calico îl privi pe Irish.

Trebuia să-i vorbească.

— Fără mesaje? îl întrebă ea.

— Fără mesaje, repetă el.

Avea atâtea lucruri să-i spună, atâtea să-i explice. Dar cu ce să înceapă?

Momentul era oare bine ales?

— Am chef de o baie caldă. Vii?

Irish dădu din cap şi privi în jurul lui, realizând abia acum că rămăseseră singuri. Calico îşi strânse mai bine pătura de pe umeri şi o luă pe cărare, începând să coboare panta cu un pas apăsat. Irish o urmă, cu ochii aţintiţi în pământ. Amândoi erau epuizaţi, incapabili să gândească.

Brusc, Irish scoase un strigăt.

— Calico!

Cum de nu se gândise mai devreme la asta?

Calico tresări şi se întoarse. Irish dansa pe loc, cu ochii strălucitori.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea alarmată. Ce nu e în regulă?

— Din contră, totul e în regulă! Nu înţelegi? Îmi cunosc în sfârşit familia! Nu numai pe tatăl meu, ci întreaga mea familie!

Şi asta după ce m-am însurat cu Belle.

Probabil că înnebunise!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Drew era tatăl meu. El şi Amos, tatăl lui Belle, erau veri primari, fiii a doi fraţi. Slujba tatălui meu a luat-o atunci Amos la bancă. Sunt sigur că a încercat să-l găsească pe tatăl meu, ca să nu fie obligat să-mi dea partea mea de moştenire. Amos s-a folosit după cum a vrut el de averea familiei şi nu ţine deloc să se afle în ce mod.

Tăcu, reflectă câteva clipe şi se lovi cu palma peste frunte.

— Şi dacă el n-a furat din averea familiei?... Îţi dai seama de scandal? Pentru un bancher era mai puţin ruşinos un văr hoţ decât un văr ocnaş... Iată de ce nu e de acord cu divorţul nostru.

În acest fel mă poate controla mai bine.

— Îmi vine greu să te urmăresc. Ce vrei să faci?

— Mai multe ca niciodată, să divorţez! Acum îi am la mână.

Am dreptul la partea mea de moştenire, nu-i aşa? O voi ceda în schimbul divorţului!

Ajunseseră la cabană. Calico deschise uşa şi intră. Nu-şi descleştase dinţii de când Irish îi dezvăluise intenţiile lui.

— Nu eşti încântată? Pentru mine, pentru noi?

— Pentru tine sunt.

Ochii ei cenuşii exprimau toată tristeţea lumii.

— Nu sunt cea pe care o crezi, Irish.

Începu nervoasă să pregătească baia. Irish o privi un moment în tăcere, apoi se îndreptă spre uşă.

— Vreau să-i telefonez imediat avocatului meu şi, când mă întorc, stăm de vorbă.

— Nu avem nimic să ne spunem.

Judalon! Cum să-i mărturisească?

— Dimpotrivă, cred că avem o mulţime de lucruri de discutat.

Sunt convins chiar.

Calico nu-i răspunse şi ieşi în fugă. Trebuia să vorbească imediat cu mama ei.

Stând pe vine lângă mormânt, îi vorbi mult timp, foarte repede, ca şi cum se grăbea ca să nu sară peste vreun amănunt important. Cu coada ochiului, îl zări pe Irish care intra în pădure.

— El e, îi şopti mamei sale.

Mai târziu făcu o baie şi adormi în patul ei de puf, cu sufletul împăcat.

*

* *

Se făcuse amiază când Calico deschise ochii. Irish stătea în picioare lângă pat şi o privea zâmbind.

— Credeam că o să dormi până la Judecata de Apoi.

Calico se ghemui sub pătură şi-şi trase cearşaful până sub bărbie.

— Şi eu am crezut acelaşi lucru despre tine. Te afli aici de mult timp?

— De ieri, de când m-am întors. Mi-am petrecut noaptea pe canapea.

— De sâmbătă? Am dormit douăzeci şi patru de ore!

— Ca un bebeluş.

Calico îl întrebă imediat:

— Bunicul s-a întors?

— Nu. Winnie mi-a spus că el şi Jeb vor rămâne până marţi la Atlanta. Au uitat că e weekend şi că magazinele sunt închise.

Am rămas numai noi doi pe munte.

Calico nu-i putu susţine privirea.

— Se simte cumva un miros de cafea?

— Te servesc imediat, spuse Irish retrăgându-se, fiindcă înţelesese că ea dorea să rămână puţin singură.

Calico se repezi la oglindă şi se pieptănă repede, netezindu-şi cu palma cămaşa de noapte din flanelă care-i ajungea până la glezne.

— Nu te mai face frumoasă, spuse Irish reapărând cu o tavă în mâini, fiindcă eşti deja.

Calico luă ceaşca fără să-i răspundă. Îi era teamă că se va obişnui cu complimentele lui.

— L-am sunat pe viitorul meu fost socru de acasă de la Jeb, îi comunică Irish. Cred că nici acum nu şi-a revenit din şoc.

Izbucni apoi în râs.

— Ştiu acum ce înseamnă o tăcere de moarte! Să ştii că

Jobeth a născut o fată şi Judalon e în ghips din cap până-n picioare. Va fi obligat să stea liniştit un timp.

Faptul că pomenise numele lui Judalon îi reaminti accidentul, plecarea lui Calico, tunelul îngust şi întunecos în care se lansase în căutarea ei. Îl trecu un fior.

— Va trebui să te obişnuieşti să nu mai coborî în mină, Calico.

N-aş putea suporta ideea că soţia mea este prizoniera muntelui.

— Şi munca mea!?

Apoi realiză brusc şi-şi duse mâna la inimă.

— Ce ai spus?

— Fără coborâri în mină, repetă el pe un ton ferm. Ar însemna prea multe griji pentru mine. Mă vezi întrebându-mă fără încetare pe unde eşti, pe jumătate mort de teamă că te-a strivit muntele?

Sosise momentul să vorbească. Mai încolo, n-o să mai aibă curajul.

— Când am făcut dragoste, n-ai remarcat nimic? îl întrebă ea înroşindu-se.

Întrebarea îl surprinse şi o privi o clipă ironic.

— Am remarcat totul. Cunosc fiecare centimetru pătrat al trupului tău. Ai o mică cicatrice în apropiere de...

— Nu asta voiam să spun.

Irish zâmbi şi înghiţi o gură de cafea.

— Ce ar fi trebuit să remarc?

— Că n-ai fost primul!

— Mi-am dat seama că nu eşti virgină, dacă la asta faci aluzie. Dar în acelaşi timp eşti atât de naivă, atât de inocentă...

Pe de altă parte, trebuie să recunosc că înveţi repede. În curând vei fi expertă...

Lui Calico nu-i venea însă deloc să râdă.

— Dar ai afirmat că nu vrei o nevastă de ocazie, cum a fost Belle!

Irish puse jos ceaşca şi o luă în braţe.

— Dar nu are nicio legătură! Ştiu ce ţi-a făcut Judalon. Ştiu că te-a violat. Îmi închipui cât ai suferit. Dacă n-ar fi fost deja pe jumătate mort, cred că m-aş fi ocupat puţin de el. Cu mâinile goale!

Îi mângâie uşor faţa, dar ea îi reţinu mâna ca să poată gândi la rece.

— Irish, eşti sigur? Cu adevărat sigur?

El făcu să alunece cămaşa de noapte şi-i sărută umerii, sânii, gura lui devenind din ce în ce mai îndrăzneaţă.

— Vreau să mă trezesc lângă tine în toate dimineţile vieţii mele. Vreau să mor înaintea ta ca să nu trebuiască să rămân singur, fără tine.

— Dar ai spus totuşi că nu vrei o femeie „la mâna a doua”!

Trebuia să vorbească acum, înainte să uite totul în braţele lui!

Irish se prefăcu însă că n-a auzit-o. Pentru el problema era deja rezolvată de mult timp...

— De fapt, mă iubeşti?

— Din tot sufletul, din toată fiinţa mea!

— Niciodată n-am fost iubit, şopti el. Poate că părinţii mei mă iubeau, dar ei sunt morţi. Faptul că tu mă iubeşti, Calico, va face din tine prima mea femeie. Dar să nu te uiţi niciodată la un bărbat aşa cum mă priveşti acum pe mine, fiindcă aş muri.

— Gelos? Deja?

— Dacă nu sunt prea mult, e un compliment, nu-i aşa?

Calico izbucni în râs şi el o ridică în braţe pentru a o duce până la pat.

Se lungiră unul lângă celălalt, strângându-se în braţe.

— Nu mi-ai spus că mă iubeşti, îi reproşă ea cu o voce blândă.

— Iubesc totul la tine! Aici... şi aici...

Calico scoase un geamăt de voluptate şi închise pe jumătate ochii. În timpul minutelor următoare, ea încetă să mai gândească, lăsându-se pradă plăcerii pe care i-o procurau mângâierile experte ale lui Irish.

— Irish, Irish... vreau un copil de la tine!

— Mâine, şopti el.

Calico izbucni în râs.

— Copiii nu se fac la comandă! protestă ea. Irish! Ascultă-mă!

— Asta şi fac.

— Mincinosule! Spune-mi că vrei să faci un copil cu mine.

— Vreau să fac un copil cu tine, repetă el fără să înceteze s-o mângâie, făcând-o să se simtă înnebunită de dorinţă.

— Dar nu m-ai cerut încă în căsătorie.

— O s-o fac... într-un moment.

Dar nu-şi făcu cererea în căsătorie decât după mult timp şi

Calico îi răspunse mult mai târziu.

Afară strălucea soarele. Un vânt uşor făcea să foşnească frunzele arborilor. Cu ochii pe jumătate închişi, Calico îl auzi şi înţelese mesajul pe care-l aducea. Spiritele muntelui le binecuvântau unirea.

Sfârşit